

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 47

Dimecres, 2 d'abril de 2008

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 32

S U M A R I

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat d'una diputada (tram. 234-00031/08) p. 5

Liquidació

del pressupost del Parlament corresponent al 2007 i al primer període del 2007
(tram. 232-00006/08) p. 6

Diputats

interventors per al període pressupostari del 2008 (tram. 231-00002/08) p. 6

Projecte de llei

de modificació de la Llei 10/1994, de l'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos
d'Esquadra, en relació amb el personal facultatiu i tècnic del Cos
de Mossos d'Esquadra (tram. 200-00027/08) p. 7

Projecte de llei

de regulació de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries
(debat de totalitat) (tram. 200-00033/08) p. 11

Projecte de llei

de modificació de la Llei 7/1993, del 30 de setembre, de carreteres
(debat de totalitat) (tram. 200-00035/08) p. 19

Procediment

per a elegir un membre del Consell Social de la Universitat Politècnica
de Catalunya (tram. 284-00016/08) p. 31

Interpel·lació al Govern

sobre la informatització de l'Institut Català de la Salut i el millorament
de la coordinació informatitzada entre l'assistència primària i especialitzada
i els proveïdors del Servei Català de la Salut (tram. 300-00113/08) p. 32

Interpel·lació

al Govern sobre l'Administració i la funció pública de la Generalitat
(tram. 300-00114/08) p. 37

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'elecció de la llengua
en l'ensenyament escolar (tram. 317-00137/08) p. 41

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les polítiques per a fer front a la sequera
(tram. 317-00139/08) p. 42

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'ajornament, fins després de les eleccions generals,
de l'anunci del transvasament del Segre (tram. 317-00136/08) p. 44

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el model de finançament que s'ha
de pactar amb el Govern de l'Estat (tram. 317-00138/08) p. 45

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la política en matèria d'aigua (tram. 317-00140/08) p. 46

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les gestions del conseller de Medi Ambient i Habitatge
amb el Govern de l'Estat amb relació al transvasament del Segre, sobre les negociacions
amb els regants de la conca de l'Ebre i sobre el transvasament del Roine
(tram. 317-00141/08) p. 47

Pregunta

al Govern sobre el procés de matriculació (tram. 310-00182/08) p. 49

Pregunta

al Govern sobre les actuacions que, arran de la situació de sequera, es duen
a terme, especialment a les comarques de Girona (tram. 310-00183/08) p. 50

Pregunta

al Govern sobre l'elaboració d'una llei que reguli la compensació del dèficit
estructural de la capacitat fiscal de Badia del Vallès (tram. 310-00184/08) p. 51

Pregunta

al Govern sobre la política de foment de l'habitatge de lloguer (tram. 310-00185/08) p. 52

Pregunta

al Govern sobre les previsions d'actuació pel que fa al finançament
dels municipis turístics (tram. 310-00186/08) p. 53

Interpel·lació

al Govern sobre la política de l'aigua (tram. 300-00110/08) p. 54

Interpel·lació

al Govern sobre la política de l'aigua (tram. 300-00111/08) p. 59

Interpel·lació

al Govern sobre les actuacions previstes amb relació a la sequera
a les comarques de Lleida (tram. 300-00112/08) p. 61

Interpel·lació

al Govern sobre la política i les actuacions en matèria d'urbanisme
en l'àmbit local (tram. 300-00115/08) p. 66

Interpel·lació

al Govern sobre la política ramadera (tram. 300-00116/08) p. 70

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política
de l'aigua (tram. 302-00088/08) p. 75

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desplegament a Catalunya
de la Llei de l'Estat 39/2006, de promoció de l'autonomia personal i atenció
a les persones en situació de dependència (tram. 302-00089/08) p. 81

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 32

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, la lletrada Sra. Andreu i Fornós, el lletrat Sr. Pau i Vall i l'oïdor de comptes.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, les conselleres de Justícia, de Salut, i el conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat d'una diputada (tram. 234-00031/08). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la Comissió. (Dictamen: BOPC 229).

2. Liquidació del pressupost del Parlament corresponent al 2007 i al primer període del 2007 (tram. 232-00006/08). Mesa Ampliada. Liquidació del pressupost (art. 29.3.h del Reglament). (Proposta de liquidació: BOPC 233).

3. Diputats interventors per al període pressupostari del 2008 (tram. 231-00002/08). Mesa Ampliada. Designació. (Proposta de candidats: BOPC 233).

4. Projecte de llei de modificació de la Llei 10/1994, de l'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, en relació amb el personal facultatiu i tècnic del Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 200-00027/08). Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana. Debat i votació del dictamen de la Comissió. (Dictamen: BOPC 234).

5. Projecte de llei de regulació de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries (tram. 200-00033/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 194, 5).

6. Projecte de llei de modificació de la Llei 7/1993, del 30 de setembre, de carreteres (tram. 200-00035/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 204, 9).

7. Procediment per a elegir un membre del Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya (tram. 284-00016/08). Grups parlamentaris. Designació.

8. Interpellació al Govern sobre la informatització de l'Institut Català de la Salut i el millorament de la coordinació informatitzada entre l'assistència primària i especialitzada i els proveïdors del Servei Català de la Salut (tram. 300-00113/08). José Domingo Domingo, del Grup Mixt. Substanciació.

9. Interpellació al Govern sobre la política de l'aigua (tram. 300-00110/08). Santi Rodríguez i Serra, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

10. Interpellació al Govern sobre la política de l'aigua (tram. 300-00111/08). Daniel Pi i Noya, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

11. Interpellació al Govern sobre les actuacions previstes amb relació a la sequera a les comarques de Lleida (tram. 300-00112/08). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

12. Interpellació al Govern sobre la política i les actuacions en matèria d'urbanisme en l'àmbit local (tram. 300-00115/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

13. Interpellació al Govern sobre la política ramadera (tram. 300-00116/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

14. Interpellació al Govern sobre l'Administració i la funció pública de la Generalitat (tram. 300-00114/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política de l'aigua (tram. 302-00088/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desplegament a Catalunya de la Llei de l'Estat 39/2006, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència (tram. 302-00089/08). Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

17. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'ha de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió, i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat d'una diputada (tram. 234-00031/08)

El primer punt de l'ordre del dia és la situació de compatibilitat o d'incompatibilitat d'una diputada. El secretari tercer donarà lectura del dictamen.

El secretari tercer

«La Comissió de l'Estatut dels Diputats en la sessió tinguda el 12 de març de 2008 ha acordat d'establir el següent dictamen.

»Una vegada examinades les dades declarades per la diputada Marta Alòs Lòpez, relatives a la professió que exerceix i als càrrecs públics que ocupa, d'acord amb l'article 16.1.b del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat de la diputada Marta Alòs Lòpez.

»Palau del Parlament, 12 de març de 2008.

»El secretari, David Pérez Ibáñez.

»El president de la comissió, Ramon Espadaler i Parcerisas.»

El president

Hi ha possibilitat d'alguna intervenció per algun membre de la comissió? *(Pausa.)* Doncs, si no és així, passarem a la votació, que també podríem fer-la per assentiment, si els grups parlamentaris i els portaveus no hi tenen inconvenient? *(Pausa.)*

Sent així, queda aprovada, aquesta proposta, per assentiment.

Liquidació

del pressupost del Parlament corresponent al 2007 i al primer període del 2007 (tram. 232-00006/08)

El segon punt de l'ordre del dia és la liquidació del pressupost del Parlament corresponent al 2007 i al primer període del 2007.

La Mesa ha encomanat la presentació de la liquidació al diputat interventor senyor David Pérez. Té la paraula.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Efectivament, vostès ja tenen la liquidació per articles i l'estat de les despeses a l'escó i el que farem serà, diguem-ne, els dos exercicis. La liquidació del pressupost a 31 de juliol del 2007, pel finiment de la legislatura..., i pel que fa a aquesta liquidació, hem de dir que el pressupost definitiu el 31 de juliol era de 87 milions i escaig, dels quals aquesta data, el 31 de juliol, se n'havien executat 36.700.000 euros, equivalent, per tant, a un 42,04 del pressupost definitiu.

El nivell d'execució per capítols era: en la remuneració del personal, el 45 per cent; en el capítol 2, del 31 per cent; en el capítol 4, «Transferències», del 58 per cent, i en el capítol 6, d'inversions reals, el 33 per cent.

Fet aquest exercici, passem a la liquidació definitiva del 2007, que el pressupost inicial del 2007 era de 66 milions d'euros, amb una modificació pressupostària molt important, de 23 milions d'euros, deguda fonamentalment a la dissolució de les cambres el 2006, i el pressupost definitiu, per tant, del Parlament de Catalunya del 2007 suma 90 milions d'euros, dels quals se n'ha executat pràcticament el 92 per cent.

Aquests romanents, de pràcticament 7 milions d'euros, que representen el 7,70 del pressupost, s'inclouran en l'exercici del 2008.

Per capítols, aquest nivell d'execució representa, en la remuneració del personal, el 97 per cent; en béns corrents i serveis, el 81 per cent; en les transferències, pràcticament el 100 per cent, i en les inversions reals, el 88,4 per cent.

En aquesta liquidació s'aprecia que el capítol 1 i 4 han estat pràcticament executats i l'estalvi pressupostari que es produeix en el capítol 2, que recull la despesa corrent, i en el capítol 6 pel diferiment en el temps d'algunes inversions.

Aquestes inversions més significatives han estat les obres d'adequació en la part esquerra de l'edifici per a la instal·lació del bar restaurant; obres que segurament acabaran el mes de juny, i es posarà en marxa definitivament el nou restaurant el mes de setembre; les obres del vestuari per als uixers, així com diverses actuacions en diverses zones de l'edifici, en matèria d'instal·lacions, equipament, maquinària i seguretat, i també continuen les inversions en informàtica, pel que respecta a programari i maquinari dels diferents projectes que s'estan duent a terme.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Hi ha la possibilitat que algun diputat pugui intervenir en aquests moments? *(Pausa.)*

Si no és així, passariem a la votació. També tradicionalment ho fem per assentiment. Podem, doncs, aprovar-ho per assentiment? *(Pausa.)*

Si és així, aprovem la liquidació del pressupost del Parlament corresponent al 2007 i al primer període del 2007.

Diputats

interventors per al període pressupostari del 2008 (tram. 231-00002/08)

El tercer punt de l'ordre del dia és el nomenament de diputats interventors per al període pressupostari del 2008.

El secretari quart donarà lectura a l'acord de la Mesa del Parlament que proposa els diputats interventors.

El secretari quart

Moltes gràcies, senyor president.

«La Mesa del Parlament en sessió tinguda el dia 13 de març de 2008, d'acord amb l'article 29.5 del Reglament, ha acordat proposar al Ple la designació com a diputats interventors per al període pressupostari del 2008 el senyor Esteve Orriols i Sendra, del Grup de Convergència i Unió; el senyor David Pérez Ibáñez, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i el senyor Miquel Estradé i Palau, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

»Palau de la Parlament, 13 de març del 2008.»

El president

També podem fer la votació electrònica i secreta o per assentiment. Podem fer-la per assentiment? *(Pausa.)*

Doncs, si es així, queden designats els senyors Esteve Orriols, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el senyor David Pérez, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i el senyor Miquel Àngel Estradé, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, diputats interventors per al període pressupostari del 2008.

Projecte de llei

de modificació de la Llei 10/1994, de l'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, en relació amb el personal facultatiu i tècnic del Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 200-00027/08)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei de modificació de la Llei 10/1994, de l'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, en relació amb el personal facultatiu i tècnic del Cos dels Mossos d'Esquadra.

Iniciarem el debat amb la defensa de l'esmena reservada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula la il·lustre senyora Elena Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Bon dia, senyor president. Il·lustres diputats, honorables consellers, senyor president de la Generalitat, aquesta modificació de llei hem de dir d'entrada que és una llei que modifica la llei del 94 que té dos objectius principals.

Per un costat, crea una escala nova a dintre del Cos dels Mossos d'Esquadra per tal que els facultatius i tècnics tinguin una escala específica en què es trobin perfectament enquadrats; estableix categories, estableix requisits d'accés, estableix tot el règim jurídic... Almenys, això és el que se'ns diu que pretén, en el preàmbul, i el que el diputat socialista també aquí quan va defensar el tràmit a la totalitat ens va dir. Nosaltres també ho creiem així, i amb aquesta bona disposició ens vam entregar a la tasca. Juntament amb la segona part, que és que puguin votar tots aquests funcionaris, que fins ara no ho podien fer perquè no estaven ben enquadrats.

Per tant, dues parts: una part que crea una categoria nova i una part segona en que s'estableix, es regula el que no pot ser menys, que és el dret de votació.

El conseller Saura, quan va venir al principi de la legislatura, ens va oferir la mà, va dir: «El tema de seguretat és un tema de país. Anem a buscar un gran acord. Tenim deu punts. Oposició, esteu disposats a fer del tema de seguretat un tema de país?» I nosaltres vam dir: «Sí»; hem estat dient «sí» fins aquí; ho hem demostrat sobradament amb les lleis que s'han anat aprovant –la Llei de l'Institut de Seguretat Pública, la Llei del 112–, i hem arribat fins a aquesta llei, que teòricament és una llei senzilla, que és una llei tècnica, teòricament, però que implica d'entrada el preàmbul de la nova Llei de sistema de Policia de Catalunya i que, per tant, ha de marcar i marca el que és la voluntat del Govern respecte de la negociació. És aquí on veurem si el Govern té voluntat de pacte o no.

La veritat, i lamento molt dir-ho: aquesta voluntat de pacte no l'hem vist en una qüestió tan senzilla com era aquesta llei, havent-s'hi posat l'oposició també i havent dit: «Anem a regular i anem a fer-ho bé.» Presentem una simple esmena que l'únic que diu és que aquests funcionaris s'han de regular pel règim jurídic que els correspon, que és el de la Generalitat de Catalunya. I no entenem per què no ens la voten a favor, ens donen allargues, ens

diuen: «No hem tancat la porta, fins al final tenim temps, anem-ho parlant.» Arriba el dia de la compareixença del conseller Saura per respondre unes preguntes de Convergència i Unió i el mateix secretari general, senyor Boada, em diu: «No, és que no la hi podem admetre perquè això ja es regula en la nova Llei del sistema de policia que estem regulant. –Doncs, senyor Saura, faci'ns arribar aquesta llei, que ja la té tothom i l'oposició no la té.»

De pressa i corrents, ens la fan arribar, i li dic: «Escolti, que el plenari el tenim el dimecres.» Ens arriba el divendres per al dilluns. Presentem una esmena a una disposició transitòria per tal de poder arribar a aquest pacte que des de l'oposició hem estat sempre amatents per oferir al Govern i també se'ns rebutja.

I encara quedem més estranyats quan mirem la regulació d'última hora del que contemplarà aquesta nova llei i veiem que la llei que estem fent avui, en cas que els grups que donen suport al Govern tirin cap endavant la votació..., senyors diputats, senyors socis del Govern, tinguin present que estan fent una pantomima, perquè en aquest moment votaran i aprovaran una llei que estableix en la disposició transitòria que s'integraran els facultatius i tècnics en l'escala corresponent del Cos de Mossos d'Esquadra que es crea avui, i això ho fan sense informe favorable de la Funció Pública, i no només això, sinó que en l'avantprojecte que vostès mateixos com a govern i en aquest cas concret el Departament d'Interior està tramitant i ens arriba a nosaltres igual que a unes altres entitats, establiran un règim completament diferent del que avui votaran.

Doncs, escoltin, això és un descontrol. Aquest grup polític no pot donar suport a un descontrol d'aquest calibre, perquè avui fem una cosa que dintre de dos dies la farem contrària, avui integrem i demà desintegrem. Això és un desconcert!

Per un departament que vol acords, aquesta no és la millor manera; perquè un departament que vol seguretat ens ha d'oferir seguretat, també en la regulació, també en les coses petites.

L'interpel·lo directament, senyor Saura. Aquesta era una qüestió senzilla que no havia de tenir cap problema, i estan convertint, amb la seva mala manera de fer les coses, sense informe de la Funció Pública, sense acord dels sindicats, sense voler pactar amb l'oposició, un tema menor en un tema major.

Doncs, està molt clar quina és la posició del nostre grup. Perquè el tema de la votació dels funcionaris és un tema cabdal, perquè és un tema fonamental, no li votarem en contra: ens abstindrem. Únicament i senzillament per aquesta raó.

Però no ens digui que aquest és l'únic objectiu d'aquesta llei. Quan en una llei es crea una escala nova, estem fent quelcom molt seriós, que requereix d'entrada un informe favorable de la Funció Pública, cosa que vostès en la memòria no aporten, ni en els antecedents tampoc; que no vam tenir en compte en el debat, en la presa en consideració, perquè vam creure que aquest acord existia, i a dia d'avui ens adonem que no tenen l'acord de la Funció Pública, que no volen l'acord amb l'oposició, que ens han estat prenent el pèl.

Podent ser una bona regulació, és una regulació dolenta i nosaltres els volem donar aquesta advertència perquè així no anem bé.

Nosaltres, per tant, demanem la votació separada de l'esmena que hem presentat i, per descomptat, la votació separada del dictamen que ens presenta la comissió.

Ja advertim que així no anem bé i que, per descomptat, ens obliguen –ens obliguen, perquè no volíem, volíem votar a favor– a abstenir-nos.

Gràcies.

(Remor de veus.)

El president

Té la paraula, per fer el torn en contra, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Bé, jo per començar voldria tranquil·litzar els diputats i diputades, que la cosa no és tan dramàtica com se'ns acaba de pintar. Em sembla que és una cosa bastant més senzilla i bastant més clara.

I ho va explicar el conseller Saura quan va exposar el projecte. És a dir, en aquests moments, l'objectiu d'aquest projecte de modificació puntual de la Llei de la policia és que els funcionaris que ocupen llocs de treball facultatiu i tècnic puguin votar en les eleccions sindicals dels Mossos d'Esquadra, és a dir, en el Consell de la Policia.

Fins ara, no podien fer-ho ni en les eleccions de Mossos d'Esquadra ni en les eleccions generals a la resta de cossos de la Generalitat. Per tant, són un sector que està privat, fins ara, del dret de participació en les eleccions sindicals.

Aquesta és, evidentment, una situació nova que s'ha anat creant; fa uns anys era molt poca gent, ara ja hi ha un nombre considerable de funcionaris en aquesta situació, i, per tant, a partir d'aquí es crea una escala, ja que per ser elector i elegible en les eleccions sindicals al Cos de Mossos d'Esquadra s'ha pertànyer a una escala, tal com diu la mateixa llei.

I, per tant, què fem? Primer, es crea l'escala. Segon, s'augmenta el nombre de membres del Consell de la Policia, que és paritari, de quinze a setze per banda –Generalitat i representants dels sindicats. I, finalment, es possibilita la convocatòria parcial d'eleccions sindicals de tal manera que es puguin fer de forma immediata en aquesta escala perquè el seu representant pugui sumar-se al Consell de la Policia ja escollit, i s'adverteix que el seu mandat acabarà igual que el de la resta de membres del Consell de la Policia.

Per tant, és una llei d'article únic; es modifiquen cinc articles de la Llei 10/94 i una disposició transitòria i una addicional.

En el treball de ponència i comissió, s'hi ha afegit una esmena amb relació a la denominació per fer front al tema de gènere, ja que era complicat de regular d'una

manera diferent aquests articles de la resta d'articles que estan a la llei.

I amb relació a l'esmena de Convergència i Unió, nosaltres hem tingut una actitud efectivament oberta, de parlar-ne, la planteja de forma legítima –és legítim, evidentment, que qualsevol grup plantegi una esmena–, però en concret ens sembla que –la mateixa diputada més o menys ho reconeixia– presenta una esmena que afecta les condicions de treball dels tècnics i facultatius. Per tant, des del nostre punt de vista és una esmena legítima, però desborda els objectius que tenia el Govern en emprendre la reforma.

Fins i tot podria ser una esmena lògica si no hi hagués en aquests moments una reforma a fons de tot el tema de la policia en perspectiva. El Departament d'Interior ha elaborat un avantprojecte de la Llei del sistema de policia de Catalunya, els grups parlamentaris la tenen, i ens sembla que aquesta llei és un text necessari i que vol donar un tractament global a tots els serveis de policia de Catalunya. Per tant, jo crec, sincerament, que és un dels projectes, aquest de la Llei del sistema de policia, més importants que haurà de debatre aquesta cambra en aquest període de sessions. I jo crec que en aquest context caldrà discutir les propostes que fa Convergència i Unió amb relació a l'escala de tècnics i facultatius. Introduir-la ara, en aquesta reforma puntual feta per solucionar el tema de les relacions sindicals, provocaria un efecte, al nostre parer, no volgut, en la mesura que afecta el règim de treball d'una nova escala i que se'ns podria plantejar, legítimament, per part d'altres col·lectius per què no modifiquem també condicions de treball d'altres col·lectius, quan això està perfectament definit de fer-ho en la Llei del sistema de policia.

Nosaltres volem –i ho reitero aquí–, malgrat les paraules de la senyora Ribera..., en prenem nota, però precisament no ens fa cap por l'advertiment que ens ha fet, perquè nosaltres pensem que la Llei del sistema de policia ha de ser fruit d'un gran acord; nosaltres l'abordarem amb la voluntat d'un acord que englobi el màxim nombre possible de grups d'aquesta cambra, també amb la Federació de Municipis i l'Associació Catalana de Municipis, amb els sindicats dels Mossos d'Esquadra i els sindicats de la Policia Local, i per aquest motiu li explico que no podem acceptar l'esmena.

Finalment, ja que no m'ha semblat que fos necessari, per la senzillesa del tema, utilitzar el torn de relator, sí que vull aprofitar per agrair la tasca dels membres de la ponència: la senyora Ribera, el senyor Chaib, la senyora Gomà, la senyora Nebrera i el senyor Domingo, i la tasca del lletrat senyor Francesc Pau.

El president

Passem ara a fixar posició sobre les esmenes reservades i el text del dictamen, i en primer lloc té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Mohammed Chaib.

El Sr. Chaib Akhdim

Gràcies, senyor president. Doncs, en primer lloc, també agrair la tasca del lletrat, el senyor Francesc Pau, de

l'assessora lingüística Marta Payà i de la gestora parlamentària Elena Mora.

La veritat és que aquesta llei, que en principi era una reforma senzilla d'un projecte d'una llei del 1994 perquè el personal facultatiu i tècnic, doncs, pogués tenir una escala determinada, pogués estar inclòs en una escala determinada per poder participar en un dret fonamental en el nostre sistema democràtic, que és el dret a participar en unes eleccions sindicals, ens pensàvem que això no suposaria veritablement cap problema per als grups de l'oposició, no?

Per tant, m'estranya molt, sincerament, que avui, bé, doncs, hagin dit que s'abstindran en aquesta votació. En fi, vostès sabran com ho explicaran, això, eh? (*Veus de fons.*) Ho podran explicar..., vostès sabran com poder explicar això (*remor de veus*), perquè difícilment, doncs, poden explicar que aquestes persones no puguin tenir dret a vot.

Vostès diuen: «No, és que si no m'accepten l'esmena nosaltres ens abstindrem, no?» Per tant, jo... (*Veus de fons.*) No, no, penso, sincerament... No, no, no pot demanar el tot o res. Jo crec que aquesta... Vostès en un inici hi estaven d'acord; per tant, no entenem per què aquest canvi, veritablement, quan es donen uns arguments sobre la funció pública, etcètera, que en tot cas..., pensem que això, com que estarà inclòs també en la Llei del sistema de policia, per tant no entenem per què avui ens porten aquesta contradicció.

Bé, per part nostra, insistir a donar suport, com l'hi hem donat des del primer moment, hi insisteixo, a un dret fonamental del nostre sistema democràtic, com és el dret a les eleccions sindicals. I, per tant, en aquest sentit, nosaltres tornarem a votar, lògicament, a favor d'aquesta llei.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Senyors i senyores diputades i diputats, bon dia. Mirin, nosaltres donarem suport a aquesta llei o, més ben dit, a la reforma de la Llei de policia, perquè considerem que és necessari i oportú portar a terme aquesta reforma per tal de donar una cobertura legal a una situació que en l'actualitat s'està donant ja *de facto* en els llocs de suport. Els llocs de suport policial, com vostès bé saben, es van crear l'any 94, però en aquest moment quantitativament signifiquen un nombre important, a més a més també del que puguin significar a nivell qualitatiu, per la cada vegada més necessària especialització de la funció policial. Per tant, amb la creació d'aquesta nova escala el que fem és donar una correcta cobertura legal a aquella situació *de facto* que s'està donant en aquests moments.

I, a més a més, doncs, es compleix una altra funció, una altra funció fonamental, si atenem allò que s'entén com

a drets constitucionals fonamentals i drets bàsics dels treballadors, que són els drets sindicals. Perquè en l'actualitat la paradoxa és que aquest col·lectiu no està reconegut com un col·lectiu específic, per tant no té una representació sindical específica, i per tant, doncs, tampoc tenen dret a vot, en no pertànyer a cap escala concreta del Cos de Mossos d'Esquadra.

Amb la reforma que ens disposem a aprovar el que farem –i és bàsicament aquest, l'objectiu de la reforma, cap altre– és donar el dret a l'elecció d'un representant sindical dins del Consell de la Policia, per tant el dret que tingui o pugui exercir els drets sindicals un col·lectiu que actualment, doncs, està fent molt bona feina, la feina de suport al Cos de Mossos d'Esquadra. I per aquest motiu, doncs, també el que fa la llei és promoure i legitimar la convocatòria d'eleccions parcials, per cobrir aquest dèficit de drets sindicals que es dona en l'actualitat.

En conclusió, doncs, creiem que estem davant una reforma oportuna i estrictament tècnica, d'actualització, com hem dit, i modernització d'un determinat col·lectiu del Cos de Mossos d'Esquadra. Per tant, recolzem aquesta llei perquè simplement és una reforma tècnica, i aquí no cal buscar cap tipus d'interpretació política, perquè no s'escau, perquè senzillament no existeix. Vindrà una altra llei en què debatrem tot això que vostè posa sobre la taula, però no és en aquesta llei on s'han de debatre aquestes qüestions que a vostè, senyora Ribera, li preocupen, perquè aquí no es pot buscar aquesta interpretació; no existeix, es miri per on es miri, del dret o del revés, però no existeix. La llei no pretén obrir cap debat, que vostè vol obrir, sobre el funcionament i l'estructura del cos. La llei només permet que hi hagi un col·lectiu que tingui representació sindical, i és així de senzill.

I, finalment, dir que també aprofitant la reforma d'aquesta norma, doncs, s'incorpora la utilització de la terminologia de gènere d'una manera adequada al que vol, al sentir de la voluntat de la ciutadania catalana, ja que cap llei en aquest cas pot utilitzar un llenguatge masculista, i aprofitem per modificar tot allò que pogués esdevenir en aquest sentit.

I res més, doncs. Per acabar, també vull agrair la col·laboració i el treball de tots els membres de la ponència i de tots els serveis de la cambra, especialment del lletrat de la comissió i la gestora d'aquesta.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, en nom del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Montserrat Nebrera.

La Sra. Nebrera González

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, consellers, bé, ja vam dir nosaltres durant el debat de totalitat que ens hauria agradat que aquesta modificació de la Llei de Mossos d'Esquadra s'hagués produït abans de les eleccions de juliol. Sembla com si hagués alguna mena de problema perquè totes les eleccions es produïssin a la vegada. Ja es preveia que això era important, ja es preveia que aquestes persones, aquests funcionaris

havien d'entrar dintre de les escales corresponents, crear-se les escales corresponents i, per tant, tenir dret a allò que per a tothom, sobretot en l'àmbit de la policia de Catalunya, és possible, que és la seva llibertat sindical.

En tot cas, sigui arribada quan sigui, benvinguda sigui aquesta modificació de la llei. Nosaltres hi votarem a favor, com ja havíem, d'alguna manera, avançat en el debat de totalitat, perquè creiem que és una manera d'integrar els col·lectius i perquè pensem que és una manera de clarificar el sistema.

De tota manera, tot i que nosaltres pensàvem en principi no dir res més que això, arran de l'esmena presentada per Convergència i Unió sí que ens agradaria fer una matisació i posicionar-nos respecte de les dues parts que crec que estan integrades en la seva esmena, que tenen caire diferent, naturalesa diferent, i respecte de les quals nosaltres ens posicionarem també de manera diferent.

És cert que hi ha un problema. Nosaltres no vam tenir coneixement, finalment, de l'Avantprojecte de la llei del sistema de policia de Catalunya; ens hauria agradat veure-ho. Finalment, d'una manera oficiosa n'hem vist alguna de les parts que fan referència al règim de la funció pública que afecta algunes de les escales que aquí es mencionen, en aquesta modificació de la Llei de Mossos d'Esquadra. Entenem, per tant, que hi hauria algun problema si, tal com està presentat ara l'avantprojecte, l'haguéssim de cohonestar amb aquesta Llei de Mossos d'Esquadra o amb aquesta modificació. Plantejaria un problema, però creiem –i en això estem d'acord amb el senyor Bosch– que aquest problema l'hauréu d'esbrinar i l'hauréu de decidir en el moment en què aquella llei es posi sobre de la taula, que hi hagi una ponència que la debati i finalment s'aprovi en aquest Parlament, i allà redrecem les nostres consideracions, les nostres objeccions respecte del règim jurídic de la funció pública en el que afecta la policia i, en concret, aquestes escales que ara debatem.

Respecte, en canvi, de la segona part de l'esmena, creiem que es tracta d'una esmena que millora tècnicament el projecte. S'ha de tenir en compte específicament quin és el grau de consideració com a autoritat que poden tenir les persones que pertanyen als Mossos d'Esquadra. Tenint en compte que els hem integrat en unes escales, tenint en compte que tindran la mateixa llibertat sindical que la resta, està bé que s'especifiqui, i nosaltres creiem des del punt de vista de la seva sistematització que no hauria de ser un sol article, el que han incorporat en la seva esmena el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sinó dues de diferents, però aquesta segona part és important tenir-la en compte. Són també agents de l'autoritat, són també persones, per tant, que estan obligades a mantenir unes determinades condicions de discreció i el secret professional els és obligat, i nosaltres recomanaríem als grups que donen suport al Govern que tinguessin en compte aquesta diferenciació. Nosaltres la votarem separatament, perquè aquesta la votarem a favor, i creiem que és el lloc específic, la Llei de Mossos d'Esquadra, on aquest tema ha de quedar dilucidat.

Respecte de la primera part, i tenint en compte el que he exposat anteriorment, nosaltres ens abstindrem, perquè creiem que en el moment oportú ens hauréu de

veure respecte de la posició del Govern en aquest aspecte concret, que és el règim de la funció pública, que creiem absolutament interessant tal com ho ha plantejat el Grup de Convergència i Unió, però que creiem que el seu lloc és específicament la Llei del sistema públic de Catalunya.

Jo també, sense esgotar el temps que ens queda, volia agrair a la gent de la ponència, les persones que integren la ponència, la tasca feta, la integració d'aquesta esmena referida al que seria la capacitat que la llei s'adapti a l'anomenada «nomenclatura de gènere», en tot cas que no sigui discriminatòria per a homes i dones respecte de les formulacions de la llei, i a les persones que han integrat des del punt de vista tècnic aquesta ponència. Gràcies.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorables *consellers*, ilustres diputados y diputadas, nuestro grupo dará apoyo al dictamen de la ley, entendiendo, como ya se manifestó en su día, que la razón de ser de la misma contaba con nuestro respaldo. Es así que se viene a reparar una situación histórica con el articulado de este proyecto de ley, que hoy terminará finalmente como ley.

Entendemos que, efectivamente, es necesario que un colectivo importante, de Mossos d'Esquadra y de otras personas que formaban parte de los Mossos d'Esquadra y que también estaban dando apoyo a los *mossos*, se cree esa escala nueva que se prevé, la escala de apoyo, y al mismo tiempo esté integrada por la categoría de facultativos y técnicos.

Es así que entendemos que realmente la oportunidad..., si bien también aludíamos al retraso de la misma; evidentemente, llegó tarde, este proyecto de ley, en cuanto que debería haberse podido permitir la participación de este colectivo en las elecciones sindicales. En todo caso, como afirmamos, la posibilidad de formar parte de elegir representantes en el Consejo de la Policía es una medida altamente demandada por este colectivo y que con ella se da reparación histórica.

En cuanto al otro aspecto del debate que aquí se ha planteado, y se ha planteado tan vivamente por la diputada Elena Ribera, creemos que sí que... –perdón, Ana Ribera, te he dicho antes–, creemos que sí que plantea realmente una situación que se ha de corregir. En su momento y en debate de admisión también nos referimos a la necesidad de establecer un régimen de jornada, horario, permisos, licencias para personal facultativo y técnico.

También es cierto que, con la aparición del anteproyecto y la posibilidad de debatirse en la Ley del sistema de policia de Cataluña de una manera más integral todas estas cuestiones, podemos entender que la oportunidad de debatir todo este proceso sea con ocasión de la Ley

del sistema de policia. Y de ahí que nos abstendremos en el primer punto de la enmienda.

También siguiendo los razonamientos que ha efectuado la diputada Nebrera, entendemos que, sin embargo, sí que es de recibo el párrafo segundo de la enmienda. Nosotros entendemos que sí que, una vez se han considerado integrantes a estos policías de una escala propia, la escala nueva, deben tener el reconocimiento de agentes de la autoridad. De ahí que, a esos efectos, nosotros consideramos que es oportuno y necesario darle ese contenido, esa titularidad, a este personal. Y por eso también pediremos votación separada de estos dos párrafos.

Nos parece especialmente afortunada la redacción de la perspectiva de género que se contiene en el artículo 6. Creemos que incluso debería ser tomada como ejemplo para evitar innecesarias repeticiones en muchas leyes que hacen a las leyes cansinas y farragosas a veces. Yo creo que esa definición que se incluye..., quiero leerla porque me parece especialmente afortunada: «La Llei 10/1994 i les lleis que la modifiquen..., s'entén que les denominacions en gènere masculí referides a persones inclouen dones i homes.» Invito a hacerla partícipe en muchas otras leyes, esta enmienda que de una manera, digamos, tangencial aparece aquí, pero que sin duda tiene un gran contenido.

Por todo ello y resumiendo, nuestro grupo dará apoyo al dictamen del proyecto de ley, el dictamen de la comisión, e igualmente votará separadamente a favor en el caso del segundo párrafo y absteniéndose en el caso del primer párrafo de la enmienda planteada por el Grupo Parlamentario de Convergència i Unió.

Únicamente agradecer el trabajo que han realizado el resto de los compañeros de la ponencia, e igualmente el del letrado y gestora de la misma.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Cridem a votació. (*El Sr. Llobet Navarro demana per parlar.*) Sí, imagino que demanarà votació separada. En quin...? (*Pausa. Veus de fons.*) Ara, ara.

El Sr. Llobet Navarro

Ara. Votació separada dels dos paràgrafs de l'esmena de Convergència i Unió.

Gràcies.

El president

Alguna altra votació separada? (*Pausa.*) Senyora Ribera, a part de votar l'esmena, el dictamen el podem votar conjuntament per part del seu grup?

(*Pausa llarga.*)

Posarem a votació, doncs, en primer lloc l'esmena presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, però farem dues votacions. En primer lloc votem el primer paràgraf d'aquesta esmena, primer paràgraf de l'es-

mena presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquest paràgraf ha estat rebutjat per 45 vots a favor, 70 vots en contra i 17 abstencions.

Votem seguidament el segon paràgraf d'aquesta esmena.

Comença la votació.

Aquest paràgraf ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 69 vots en contra.

I finalment votem el text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de Llei de modificació de la Llei 10/1994, de l'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, en relació amb el personal facultatiu i tècnic del Cos dels Mossos d'Esquadra, ha estat aprovat per 86 vots a favor i 46 abstencions.

Projecte de Llei

de regulació de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries (debat de totalitat)
(tram. 200-00033/08)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de Llei de regulació de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries. (*Pausa.*) Té la paraula, d'acord amb l'article 105.2, per presentar la iniciativa l'honorable senyor Joaquim Llena, conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural.

(*Pausa.*)

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural (Sr. Joaquim Llena i Cortina)

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, membres del Consell d'Administració de l'IRTA que avui ens acompanyen, amb el seu director al capdavant, sotmetem a la seva consideració una modificació de la Llei de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries, que es va crear l'any 1985 mitjançant una llei d'aquest Parlament que es va aprovar per unanimitat. L'IRTA es va crear després que a finals de la dècada dels setanta, a principis dels vuitanta, es produïssin els primers traspassos en temes de recerca de l'Estat cap a la Generalitat, i foren els procedents del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació i d'altres organismes cap a la Generalitat de Catalunya.

En aquests vint-i-dos anys, l'IRTA ha crescut quantitativament i qualitativament, i s'ha guanyat un nom tant a nivell nacional com internacional, tant en el sector agroalimentari com en el sector de la recerca i en el món universitari. Per això des del Govern considerem que aquest període ha estat suficient per fer una anàlisi de la marxa de l'institut i plantejar una modificació de la seva llei a la llum de les noves exigències i necessitats del sector agroalimentari i de la nostra societat.

L'IRTA, com els deia, aquests anys ha esdevingut una referència clara en R+D+T –transferència tecnològica– en el sector agroalimentari a Catalunya, a l'Estat espanyol, i, com els deia, amb una forta projecció internacional. Això ha estat possible gràcies al fet que des de la seva creació, el 1985 –en aquell moment, al capdavant de la conselleria, el conseller Miró i Ardèvol–, tots i cadascun dels governs i els consellers del Departament d'Agricultura han cregut en la tasca de l'IRTA, l'han recolzat i l'han fet un instrument i un institut de referència a nivell internacional.

Per aquest motiu crec que ens hem de felicitar tots, hem de reconèixer el bon treball que han fet tots els governs, i voldria fer extensiu el meu agraïment a tots els consellers que m'han precedit al capdavant de la conselleria d'Agricultura: el conseller Miró i Ardèvol, el conseller Vallvé, conseller Marimon, conseller Grau, conseller Siurana i conseller Jordi William Carnes.

I també voldria posar de manifest, en nom meu i de tots aquells que m'han precedit, un reconeixement especial al que ha estat un magnífic director d'aquest institut, un magnífic director d'orquestra i impulsor de l'IRTA: en Josep Tarragó. Josep, avui ens acompanyes, i voldria des d'aquesta tribuna agrair-te de tot cor la teva contribució al nostre país, que no ha estat petita: vint-i-dos anys al servei del sector, al servei de Catalunya, i cercant sempre les complicitats entre el sector productiu, entre el sector transformador i entre el món de la recerca.

Aquesta llei té uns objectius senzills però jo diria que ambiciosos, precisament, per la seva senzillesa. Sense alterar substancialment l'orientació i les finalitats de l'institut, el Govern en aquest nou projecte de llei vol fer una posta al dia de diferents aspectes de la seva configuració, per tal d'afrontar el futur amb les suficients garanties i mantenir i ampliar, si és possible, la projecció i l'impacte de l'actuació d'aquest organisme. Passo a detallar-los, sense fer-ho de manera exhaustiva, quins són els principals canvis que s'han introduït a la llei.

Primer, l'ampliació i concreció de finalitats i objectius estratègics de l'institut. S'ha cregut oportú, dins les finalitats generals de l'institut, incorporar nous conceptes apareguts aquests anys i que cada cop van guanyant en força i en valor: u, sostenibilitat; dos, seguretat alimentària. Dos conceptes que tots sabem que surten cada dia, que cada dia estan en les planes d'actualitat. Hem de produir, però amb criteris de sostenibilitat i amb criteris de seguretat per als nostres ciutadans. Conceptes que, com els deia, avui dia són irrenunciables i imprescindibles.

Així mateix, també s'amplien els seus àmbits d'actuació. L'IRTA, a diferència del principi, està treballant en aqüicultura, en temes de pesca, estudiant quines són les influències del canvi climàtic en cada una d'aquestes disciplines. L'IRTA ha de cobrir, per tant, tots els esglaons de la cadena alimentària i ha de contribuir a les necessitats reals del sector.

En l'àmbit competencial, centrem de manera molt més clara quin és el seu paper en la transferència tecnològica i en el suport a altres ens de recerca –les universitats, els parcs científics–, i jo crec que ho fixem d'una manera molt clara i concisa. El nou projecte clarifica

les funcions de transferència tecnològica de l'IRTA, les concreta en l'assessorament especialitzat o expert i en les activitats de recerca i experimentació adaptativa, de demostració i serveis agraris de caràcter tecnològic.

Adicionalment –i crec que és força important–, es preveu que l'institut s'integri en les estructures o plataformes de col·laboració i coordinació establertes per la Generalitat en el marc del sistema públic català de ciència i tecnologia, i que col·labori amb el departament responsable de la recerca en l'assoliment de tots aquests objectius. Crec fermament que l'IRTA pot contribuir a vertebrar i a coordinar el sistema català de ciència i tecnologia en l'àmbit agroalimentari.

Tres, tercera modificació: el sistema cooperatiu d'R+D+T agroalimentari vinculat a l'IRTA. Al llarg dels anys l'IRTA ha contribuït a impulsar i a crear nous centres concertats; entre ells, per exemple, els de Mas Badia, a Girona; el CREAM; el Cresa, a Bellaterra; el centre UdL-IRTA, a Lleida; el GIRO, a Mollet, i ara estem a punt de posar-ne un altre en funcionament, el Centre de la Fruita, el Centre Tecnològic de la Fruita, a la UdL.

Adicionalment l'IRTA ha anat col·laborant també amb altres estructures de col·laboració, com són els parcs científics i tecnològics. L'IRTA en aquests moments jo diria que ja és membre o soci de tots els parcs, de totes les iniciatives que hi ha hagut a Catalunya d'aquesta naturalesa. El que pretén la modificació de la llei és donar carta de naturalesa jurídica a aquest fet i hi ha una sèrie d'articles de la llei destinats a consolidar aquest tipus de col·laboracions amb aquests centres, alguns de concertats, altres que neixen del mateix sector, tot en ares de buscar un sistema cooperatiu de recerca.

Quatre: modificacions en els òrgans de govern de l'institut. Dos tipus de modificacions. Una, pel que fa al consell d'administració, que es concreta en els següents canvis: la presidència en la figura del conseller responsable de l'àmbit d'agricultura i alimentació; la vicepresidència en el conseller responsable de l'àmbit d'universitats i recerca. I, a més, s'amplia el nombre de representants dels sectors que nomenarà el Govern fins a la xifra de quatre, amb la qual cosa es vol donar una visió més plural i més representativa de tota la cadena agroalimentària. Adicionalment s'hi introdueixen criteris previs per a la selecció del director o directora de l'institut, que serà seleccionat d'entre persones que reuneixin condicions de mèrit i de capacitat reconeguda i que siguin coneixedors tant del sector agroalimentari com del món de la recerca i que tinguin el beneplàcit i sobretot que siguin capaços de generar la confiança i el consens de tots plegats. Es considera molt important aquest punt. Una opció seria que el director de l'IRTA fos nomenat directament pel conseller i ratificat pel Govern, però es farà una proposta, en el consell d'administració, de diverses persones amb un petit consell assessor.

Quant al règim econòmic i financer i la incorporació de la figura del contracte programa..., un contracte programa que, *de facto*, des de fa uns quants anys anem treballant amb el criteri de contracte programa, i l'únic que fem és donar-li la cobertura legal que en aquests moments no tindria i en el marc de la llei té. Un instrument que ha demostrat que és útil, amb un institut que cada cop –i ara

venim de celebrar un consell d'administració en el marc del nostre Parlament— va creixent, a la seva manera de buscar recursos propis, i que cada cop és menys dependent del Departament d'Agricultura i del Departament de recerca i d'Universitats, i és més autònom.

Senyores i senyors diputats, aquest és el contingut principal de la llei. Algú em deia l'altre dia: «És que és una llei poc ambiciosa.» Jo li deia: «Però no ens prohibeix res, ens ho deixa fer tot.» És una llei oberta, senzilla, que fem una petita modificació del que en un principi es va crear per llei i seria..., vostès no entendrien que avui no féssim aquesta modificació. Algú deia: «Hi hem d'incorporar coses.» Està oberta que vostès hi incorporin, senyores i senyors diputats i els diferents grups que componen aquesta cambra, tot el que vostès creguin i sigui bo per a la llei i sigui bo per al funcionament de l'IRTA. Tots convindrem que l'IRTA ha estat un instrument magnífic, que no necessita del nostre reconeixement perquè el té en el sector i el té en el món acadèmic, i el que hem de procurar, que això continuï així.

Per tot això, m'agradaria que aquesta modificació de la llei, igual que va passar ara fa vint-i-dos anys, fos recolzada per tots els grups d'aquesta cambra parlamentària.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, honorable president.

El president

Té la paraula, per fixar posicionament pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Xavier Pallarès.

El Sr. Pallarès i Povill

Bé, molt bon dia, senyores i senyors diputats. Bé, com han dit abans, avui se'ns presenta la nova Llei de l'IRTA, una modificació de la Llei 23/1985, aprovada, com s'ha dit abans, en este Parlament, el dia 28 de novembre.

L'IRTA va nàixer quan ja se sospitaven canvis significatius en l'escenari del sector agroalimentari. L'agricultura espanyola i la catalana en particular estaven a punt d'obrir-se als mercats europeus, al si de la Unió Europea, llavors anomenada Comunitat Econòmica Europea, que es replantejava el paper de la política agrària comuna davant d'unes opcions molt menys proteccionistes. Els reptes exigien un salt important en l'eficàcia del sector agroalimentari per a fer front a una previsible competència creixent. Davant d'això, la tecnologia era una de les claus imprescindibles que obria les portes de cara al futur. Calia reforçar la capacitat tecnològica pròpia del sector, però el mateix sector estava ben lluny de percebre aquesta necessitat inversora d'innovar, o, el que era pitjor, no disposava de les condicions estructurals per poder fer-ho.

Per tant, l'IRTA, tal com han dit abans, ha fet una bona feina. L'IRTA ha promogut i ha establert acords permanents de col·laboració amb altres institucions públiques que actuen en l'àmbit de la recerca i del desenvolupament tecnològic a Catalunya. Des de la seva fundació l'any 85 ha anat creixent i ha resituat la seva activitat: sanitat animal, sector alimentari, apicultura són exemples clars que ha anat donant resposta a totes les de-

mandes dels diferents sectors que configuren la nostra societat. Hi treballen al voltant de tres-cents investigadors i especialistes i la plantilla actual ronda al voltant de les nou-centes persones.

L'IRTA en l'actualitat desenvolupa més de dos-cents projectes d'investigació i més de quatre-cents contractes de col·laboració amb empreses, associacions i cooperatives.

Per tant, a hores d'ara el que podem dir i afirmar és que l'IRTA va ser i continua sent un encert, un encert i una bona eina al servei de la societat. Permeteu que, en representació del Grup de Convergència i Unió, puguem dir que, de l'IRTA, ens en sentim plenament orgullosos. Pensem que l'IRTA és com un fill nostre, el qual s'ha fet gran i l'hem d'adaptar a les noves necessitats que el sector ens reclame i almenys intentar perfeccionar en lo que tots puguem.

Sabem que es fan petits retocs, però no deixa de ser una llei important. Per tant, des de Convergència i Unió ens hi sentim perfectament còmodes i amb ganes de millorar esta llei durant els tràmits parlamentaris que avui s'enceten. Amb esta nova llei el que es pretén és fer una modificació sense alterar substancialment l'orientació i les finalitats d'este organisme. Des d'este punt de vista, i reconeixent la feina ben feta a qui realment creu i ha cregut en les polítiques engegades per part de l'IRTA, hi estem totalment d'acord. Pensem que els canvis que es proposen en esta llei són mínims, que quasi valdria la pena fer-hi petits retocs, però, com he dit abans, el que cal ara és millorar i adaptar-la a les noves necessitats de la societat i dels sectors que avui servim.

Entenem, des del nostre punt de vista, que este organisme, que funcione i funcione bé, que funcione amb certa llibertat també del mateix Departament d'Agricultura, ha fet una feina molt encertada. Qualsevol persona, empresa que hagi seguit el desenvolupament d'este organisme deu haver notat que ha funcionat i ha anat adaptant-se a les noves necessitats. Ara, en el nou projecte que avui se presenta, se volen fer un seguit de modificacions. Jo intentaré en cinc punts clarificar-les.

La primera, es volen fixar, com deia abans el conseller, els objectius estratègics del mateix institut. Es pretenen fixar per llei, per un costat, la missió del mateix institut, i, per l'altre costat, marcar els seus mateixos objectius. Pensem que aquest institut ha fet magníficament esta feina durant els últims vint-i-tres anys; s'ha anat adaptant la mateixa llei de l'any 85. Si mirem enrere comprendrem que amb la llei del 85 els objectius s'han anat assolint. Per tant, la llei s'ha pogut anar adaptant a les noves necessitats; per tant, estem parlant d'una bona llei, que va estar ben feta i ha estat molt ben raonada.

Al punt número 2 se vol clarificar..., i donar suport també al Departament d'Universitats i recerca. Pensem que és un encert una petita modificació de l'article 3 de la Llei 23/1985, amb la qual se vol clarificar precisament la competència del Departament d'Universitats i Recerca. Entenem que és un departament que hi ha d'estar perquè precisament un dels objectius que persegueix l'IRTA és la recerca. Al mateix temps, amb totes les fases que això vol dir, los canvis i l'adaptació a les noves necessitats del nostre país: canvis energètics, inclús los

papers que ja estan sorgint a nivell de les nostres comarques, amb estudis sobre temes energètics i el paper que ha de tindre damunt de la mateixa agricultura.

Al punt número 3, la col·laboració de l'IRTA amb altres institucions, tal com s'ha fet durant els últims vint-i-tres anys. El mateix institut s'ha anat adaptant a les noves necessitats. Al llarg dels anys s'ha comprovat com l'IRTA vivia amb certa preocupació la proliferació a Catalunya de les noves universitats, que abordaven de manera autònoma la recerca i el desenvolupament en l'àmbit agroalimentari i debilitaven d'alguna manera els esforços de concentració i progressos que s'havien fet vers el sistema R+D+T –recerca, més desenvolupament més transferència. O amb les altres administracions, convenis que s'han anat signant amb diferents administracions. Jo precisament, com a president del Consell Comarcal de la Terra Alta, vaig tenir amb el llavors conseller Grau la possibilitat de signar un conveni econòmic de col·laboració amb l'institut per una finca de recerca que es va posar al municipi de Gandesa. Per tant, som..., de primera mà, gent que realment creiem en estos sistemes de convenis, gent que realment ho hem viscut de primera mà i pensem que s'han de mantenir estos convenis i, si és el cas, inclús ampliar-los, com se n'ha fet menció abans.

Al punt número 4, la modificació de la composició dels òrgans de govern. Des del principi s'ha parlat de la referència que fa al consell d'administració, la presidència d'este consell d'administració, que tradicionalment ha estat desenvolupada pel titular del Departament d'Agricultura. Ara es vol això regular per llei. També hi estaríem d'acord. I sobretot en la incorporació, com bé se'n feia esment abans, del conseller d'Universitats i Empresa. Entenem que és important.

Al punt número 5, el règim econòmic i financer. Es vol incorporar la figura del contracte programa. La Direcció General de l'IRTA temps enrere ja va plantejar al Consell d'Administració l'aprovació d'un document anomenat «Una proposta de futur per a l'IRTA» –estàvem parlant al voltant de l'any 2000– en base al qual es van iniciar converses amb els departaments de la Presidència, d'Agricultura i el d'Economia i Finances. L'IRTA va tenir l'habilitat de fer veure la importància de consolidar l'IRTA com una eina bàsica de competitivitat per a un sector clau de l'economia catalana. Fruit d'aquestes converses es va acordar integrar el cas de l'IRTA en el Programa de notes estratègiques, que impulsava el Departament de la Presidència, i avançar en un contracte programa entre els esmentats departaments de la Generalitat.

El primer contracte programa, que ara es vol regular ja per llei, va ser el que es va firmar des de l'any 99 fins a l'any 2002 i va tenir continuïtat des del 2003 fins al 2006, i ara em consta que s'està preparant el 2008-2012. Per tant, estem d'acord a tenir este contracte programa, perquè això vol dir que l'organisme podrà planificar amb més serenitat els propers anys les seues diferents actuacions.

Per anar finalitzant, intentarem, durant els tràmits de la llei, incorporar les esmenes per tal de millorar-la; intentarem fer possible que siga una llei més ambiciosa, com també s'ha dit abans. Aquesta llei, que pugui perdurar almenys els propers vint-i-cinc anys i que es pugui

anar adaptant a la nova realitat, que siga una llei flexible i àgil –una llei àgil i flexible–, una llei que s'hi puguin anar incorporant els diferents elements perquè l'IRTA pugui continuar avançant en les necessitats que els nostres sectors estan reclamant.

Tots ens hem de sentir satisfets de la feina que ha fet l'IRTA, per la representació que hem tingut a l'IRTA, per tots els professionals de l'IRTA, per totes les treballadores i treballadors que, de la seva sapiència i professionalitat, han fet d'este institut una eina clau i vital per al nostre futur, membres del Consell de l'IRTA presents avui i el senyor Tarragó, que ha estat el màxim exponent per al desenvolupament del mateix institut.

Hi ha cops en este Parlament de Catalunya que es tendeix a recordar els vint-i-tres anys de govern de Convergència i Unió. Bé, ara és el moment també de recordar estos vint-i-tres anys de govern de Convergència i Unió i anunciar que, d'esta llei, ens en sentim molt orgullosos, ja que és una llei fruit dels governs Pujol, una llei que va intentar adaptar-se i avançar-se a les necessitats que llavors tenia el nostre país, una llei que..., el mateix president Pujol va tindre molt interès per reforçar la capacitat tecnològica davant d'un sector que estava encara ben lluny de percebre la necessitat imperiosa d'innovar. I, per tant, ens sentim plenament orgullosos d'una llei que ha fet..., des del Govern de Convergència i Unió, l'any 85, aprovada per unanimitat de tots els grups d'aquesta cambra, i espero i desitjo que a partir d'ara, que s'enceta un nou període per a poder incorporar les esmenes a aquesta llei, des del Grup de Convergència ens tindreu a la vora per poder si més no millorar i posar aquesta eina al servei de la nostra societat, almenys els propers anys.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Joaquim Josep Paladella.

El Sr. Paladella i Curto

Moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, l'any 1985 es va crear l'IRTA, mitjançant la Llei 23/85, que va ser aprovada per unanimitat. O sigui que, senyor Pallarès, fill de tots, no fill d'un, fill de tots. Per això potser, i això ho voldria remarcar, ha sigut tan important, ha durat tants anys esta llei i ha tingut tants encerts des de l'IRTA. Lo director també és de l'època dels governs Pujol i de l'època del Govern del tripartit o de govern d'entesa. En este sentit, per això, bàsicament, lo nostre grup intentarà buscar també la unanimitat.

Durant aquests anys l'IRTA ha estat un instrument importantíssim per al conjunt del sector agrari, ramader i pesquer català, i sobretot per al conjunt que coneixem avui com a agroindústria catalana, tan important per al que és l'economia real d'aquest país. Des dels anys 1978, 1979, 1980, que es va produir el traspàs procedent de l'INIA i del MAPA, que va ser traspasat el centre de Cabriels, al Maresme, el Govern de la Generalitat ha creat tres centres més, i, amb la creació de

l'IRTA l'any 1985, han passat a ser quinze centres els que gestiona avui directament l'IRTA. Molts d'aquests centres, en col·laboració amb entitats públiques, com ajuntaments i diputacions; altres, en col·laboració amb universitats i empreses privades i públiques. És a dir, l'àmbit d'actuació de l'IRTA ha crescut molt, per al bé del sector, del conjunt agroindustrial català i també de la societat catalana.

És evident, llavors, que amb aquest creixement augmenta la seva complexitat de gestió i que ara, després de gairebé vint-i-tres anys, és bo fer una anàlisi de la marxa de l'institut i plantejar aquesta modificació de la llei que el va crear per adaptar-la a les noves realitats i també pensant en el futur.

Avui voldria, i seré breu, destacar dos reptes importants que té plantejats el sector agrari i que amb aquest projecte de llei s'han de ficar en relleu, pensant sobretot en el futur. Es poden i es deuen adaptar els instruments per poder-los afrontar; aquests són: la necessitat de compatibilitzar la producció d'aliments segurs i de qualitat amb l'adequada protecció mediambiental, és a dir, impulsar un sistema de desenvolupament sostenible –un repte importantíssim.

L'altre repte és el de la seguretat alimentària. Tot això és al temps un repte també per a l'IRTA, que ha de jugar un paper cabdal a l'hora d'ajudar el sector a resoldre i a encarar aquests problemes i oportunitats a la vegada, al temps de convertir-los en actius importantíssims i determinants. I és amb aquest projecte de llei que aquest Parlament pot contribuir que l'IRTA estigui millor adaptat i preparat per ser una eina útil per al sector agrari i agroindustrial i a la societat i per a la societat catalana.

És evident que el sector i el món en conjunt canvien, i molt de pressa. És per això lògic que l'Administració adeqüi els instruments de la nova realitat i fer-ho pensant en les necessitats i en el futur.

I aquest Projecte de llei de regulació de l'IRTA és això exactament el que persegueix. És en aquest sentit que penso que podem ficar-nos tots d'acord, per al bé del sector i del conjunt del país.

Des del nostre grup valorem aquest com un projecte de llei on el concert és possible i a més és desitjable. La posició del nostre grup, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, és oberta per buscar aquest consens.

Aquesta és la nostra posició, amb la consciència que ho estem abordant amb la dedicació necessària, amb un instrument ja avui cabdal com és l'IRTA, i més que ho serà en el futur, i amb la màxima predisposició a assolir aquesta unanimitat i fer també una llei que siga de tots, pensant en el futur i pensant que lo món agrari i l'agroindústria, sobretot, han de mirar endavant, buscant potser una societat catalana millor i també una societat agrària millor.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyors directors generals de la Generalitat de Catalunya, i molt especialment senyor Josep Tarragó, director general de l'IRTA, la intervenció del meu grup serà breu, perquè quan és l'hora de fer els reconeixements a vegades l'ús excessiu de la paraula li pot prendre força al reconeixement que avui nosaltres amb aquesta presa de paraula davant de tots vostès pensem fer.

L'IRTA és la crònica d'un èxit, un èxit de vint-i-dos anys de desenvolupament, vint-i-dos - vint-i-tres anys de desenvolupament, que ha gaudit de la confiança, i això els honora, de tots els consellers de la Generalitat, els consellers d'Agricultura que ha tingut la Generalitat de Catalunya, i que signifiquen molt especialment la figura del seu director general, del senyor Josep Tarragó, al qual nosaltres avui aquí retem reconeixement, per la tasca desenvolupada durant tots aquests anys i perquè va tindre la capacitat d'innovar en una Catalunya dos dècades endarrere, que encara no tenia molt clar allò del compromís, del compartir entre el sector públic i el sector privat, i inicià noves experiències que han fet de l'IRTA el magnífic instrument que és avui en dia.

És un magnífic instrument, i així ho reconeixem, i felicitem a tots els que han participat en la seva gestió en el decurs d'aquests anys. És ara hora, i així ho ha plantejat el Govern, vint-i-dos anys després, de plantejar modificacions, modificacions que podríem dir cosmètiques, però que són substancials.

Aquest Govern, amb l'IRTA, com ha fet amb altres organismes que depenen molt directament de la seva gestió, està aplicant la governança i la transparència a l'hora d'elegir les persones que l'han de dirigir. Aquesta és una de les modificacions de la nova Llei de l'IRTA. Han tingut l'encert, l'IRTA ha tingut l'encert, els consellers han tingut l'encert, que durant vint-i-dos anys hi ha hagut una persona molt preparada al capdavant d'aquest organisme i que en gran mesura l'èxit d'aquest organisme es deu a la visió d'aquesta persona.

Però ara, en una etapa de renovació, quan al senyor Josep Tarragó, després de molts anys, sembla que en certa manera li ha arribat l'edat de la jubilació, quan ell i el conseller d'Agricultura ho tinguin previst, n'han parlat –n'han parlat–, i és bo que ho sapiguem, perquè el reconeixement és molt més sentit, és ara, en aquest moment que es planteja la tria d'una nova persona –perquè, evidentment, si continua el senyor Tarragó no hi ha res a triar–, que s'obre una nova perspectiva: la participació de la societat, la participació del món professional, la participació de la universitat en la tria del nou –i lògicament del Govern de la Generalitat– director o directora general de l'IRTA.

És, nosaltres ho diem així, una molt bona mesura per fer l'IRTA, si és possible, encara més propietat del conjunt de ciutadans i ciutadanes de Catalunya als quals fa servei, que són tots però molt específicament els del sector agroalimentari, agroindustrial i els del sector primari, els nostres pagesos i ramaders.

Per tant, nosaltres enfoquem aquesta reforma de la llei amb la voluntat que el Govern ens ha plantejat; li re-

coneixem la voluntat de posar aquest instrument al dia. I, de la mateixa manera que han anunciat altres grups, més enllà de les línies estratègiques que marca el Govern i que compartim, aprofitarem el tràmit parlamentari per introduir, per plantejar aquelles qüestions que creiem que, si és possible, facin encara més útil aquest instrument.

Aquest serà el compromís i el treball d'Esquerra Republicana en la reforma d'aquesta llei. Aprofitarem les compareixences en la comissió parlamentària per escoltar, dintre d'aquest procés participatiu, les veus de tots els sectors que poden tindre alguna cosa a dir sobre l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentària.

Lògicament, discriminarem, d'aquelles opinions que hi hagi, discriminarem positivament, les que representin un reforçament de l'instrument i les que representin una voluntat de posta al dia equiparable a la que el Govern de la Generalitat de Catalunya i el conseller d'Agricultura, del Departament d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, per dir-ho més precisament, ens porta avui a aquesta cambra.

Res més. Sàpiga que ens vénen unes setmanes de feina, esperem estar a l'alçada, i de la mateixa que l'institut fins al dia d'avui, com he dit al principi de la meua intervenció, ha estat la cronologia d'un èxit, que l'eina que possem al dia amb la reforma legal serveixi també per tindre una altra generació per davant d'èxit continuat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Joan Bertomeu.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, després d'estos vint-i-dos anys té una certa justificació la proposta d'aquest Projecte de Llei de la nova regulació de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries; una llei que en el seu moment, com deia abans el conseller, en el seu moment de la creació, tots els grups parlamentaris hi vam donar recolzament, i, per tant, l'acord unànim donat en el seu inici ha fet possible que al llarg dels anys l'IRTA hagi anat creixent i al mateix temps hagi donat un gran servei als diferents sectors que dia a dia han trobat un recolzament a les seues necessitats.

Des del Grup Parlamentari Popular rebem amb satisfacció aquest projecte de llei per dues raons. La primera, perquè era del tot necessari reformar l'actual configuració de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries, amb l'objectiu d'enfortir el seu paper com a ens encarregat d'impulsar de forma transversal les polítiques de modernització, competitivitat i desenvolupament sostenible del sector agrari i dels sectors connexos.

La segona raó, perquè calia ampliar la representació social, institucional i econòmica dels sectors implicats en els òrgans de govern i consulta de l'esmentat organisme.

Per tant, donades aquestes dues raons, per part del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya no vam creure oportú presentar l'esmena a la totalitat. No obstant, al marge del que hem esmentat, considerem que en l'ulterior tràmit d'esmenes a l'articulat haurem de presentar propostes concretes centrades en els eixos següents.

Primer, des de la vessant organitzativa, creiem, des del Grup del Partit Popular de Catalunya, que és bo que existisca un òrgan de naturalesa assessora i consultiva com el que estableix l'article 17 del projecte de llei i que garanteixi en ell una àmplia representació de les diferents organitzacions i entitats vinculades directament o indirectament a les funcions i activitats pròpies de l'IRTA.

Però com que creiem que manca una representació d'ordre institucional..., i per això proposarem que el Parlament de Catalunya, a través dels diferents grups parlamentaris, disposi d'uns representants en l'esmentat organisme per tal de garantir una visió el més plural possible de les polítiques que ha d'impulsar l'IRTA, com succeeix en altres ens d'aquesta naturalesa dependents de la Generalitat de Catalunya.

Igualment, entenem que s'ha d'ajustar la composició del consell d'administració per tal que no només participin en ell càrrecs del Govern o de l'Administració, i que siga més paritari respecte d'altres administracions que poden estar representades.

Segon. Des del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya trobem a faltar en la regulació del projecte una referència expressa a l'impuls de les polítiques que s'encarreguen a l'IRTA conjuntament amb el sector privat. Creiem que l'activitat agrària i les connexes mereixen un impuls i una especial preocupació per part del Govern, però entenem que aquest impuls, aplicació i desenvolupament han de comptar amb el sector privat, al qual no podem donar l'esquena a l'hora de prendre decisions tan importants com, per exemple, les relatives a recerca i desenvolupament.

Tercer. I finalment, molt breument, des del Grup Parlamentari Popular de Catalunya apostem per enfortir les competències i funcions de l'IRTA. I en aquest sentit intentarem en el corresponent tràmit d'esmenes a l'articulat ampliar les funcions de l'organisme, tant en la vessant de les funcions de caire decisor, com en les de caire consultiu. En aquest àmbit creiem que cal perfilar o precisar mecanismes concrets per tal de garantir l'avaluació correcta del contracte programa, és a dir, de l'assoliment dels objectius que estableixen en cada contracte programa.

Per aquestes raons, i esperant que els grups parlamentaris que donen suport al Govern estiguin oberts a pactar, transaccionar i acceptar les nostres esmenes, tal com demanava el senyor conseller, per part del Partit Popular estem disposats a pactar, negociar, donar suport i recolzar aquest projecte, i ens tindran al seu costat.

També vull aprofitar i sumar-me a les seues manifestacions, com la resta de grups, d'agrair al senyor Tarragó aquesta tasca, aquesta dedicació que ha fet a l'IRTA, igual que a la resta del seu equip, per aquests anys, i la

gestió que ha fet a Catalunya a través de l'IRTA ha sigut molt important.

Moltes gràcies, de part del Partit Popular la hi agraïm.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa l'il·lustre senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Senyor president, senyores i senyors diputats, honorable conseller, membres de l'IRTA i de la conselleria, en aquesta cambra hem oït a bastament reclamacions de diputades i de diputats perquè les conselleries que més tenen a veure amb el creixement econòmic destinin recursos per a la recerca, la innovació o el desenvolupament. I també hem vist com s'instava l'executiu perquè les universitats del país gaudissin de suficiència per a una recerca aplicada que fos eficient. Crec tanmateix que poques vegades, massa poques vegades, s'ha parlat de la necessitat de l'I+D en matèria agroalimentària.

Les nostres ciutats s'han fet grans, quan no ho han fet a base de la indústria, gràcies també al sector dels serveis. Però si sumem el PIB de l'agricultura, de la ramaderia i el que crea la indústria alimentària haurem de concloure que aquest espai econòmic és un dels més potents de la nostra activitat productiva. És important que calibrem la fonamental importància de la sobirania alimentària fins a on el nostre camp i la nostra mar la poden donar i la importància per assolir-la de la recerca aplicada a les arts del camp i de la pesca.

La transformació del nostre camp ha estat vertiginosa. En ben poc temps hem mecanitzat les explotacions agràries i les ramaderes; hem enginyat una immensa cadena de fred industrial de sales de classificació de carn, de sistemes de transport de la producció agropecuària. La revolució verda de la política agrària comuna va arribar a la Catalunya rural i la va somoure de dalt a baix. Ara bé, la pagesia catalana ha fet aquesta gesta en base a dos principis: la intensivitat dels cultius i de les granges i l'aportació de tecnologia, fonamentalment, però, estrangera. Una tecnologia útil a la massa, a la quantitat, però en canvi en ocasions poc delicada pel que fa a la qualitat. Ha esdevingut que, mentre ens aplicàvem a la quantitat, la quantitat mateixa implicava epizooties de la cabana ramadera o plagues de cultius que havíem de combatre amb recursos tècnics comprats a companyies també transnacionals, justament perquè Catalunya no havia desplegat una línia prou robusta d'investigació.

L'atzar, que és ingovernable, alguns cops ofereix un episodi de fortuna, i un d'aquests va ser la creació de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries, a iniciativa del senyor Josep Tarragó, que l'ha presidit des d'aleshores i a qui felicitem per la seva feina.

L'IRTA ha estat pràcticament l'única divisió pública que ha fet recerca i innovació en els afers agropecuaris i de la pesca a Catalunya. Caldria sumar-hi, és clar, els esforços universitaris de les facultats d'agronomia o de

veterinària –no pocs esforços. Les grans empreses agroquímiques i agroindustrials que han fet la seva recerca i han aplicat les seves innovacions són una certesa. Però això cau de la banda del sector privat, i amb alguns resultats bons per a l'àmbit alimentari però també amb d'altres que fan feresa, com és el cas de les modificacions transgèniques de llavors, un assumpte que haurem d'abordar aviat, atesa la iniciativa legislativa popular que hi ha endegada a Catalunya.

L'IRTA, diputades i diputats, ha fet una excel·lent feina en els anys que du de camí, però el meu grup sap que li convenen reformes en aspectes importants, conjuntament amb el mateix departament. Abans d'abordar-ho, vull deixar dit, en aquest espai d'impuls a l'obra de govern que és el Parlament, que els futurs recursos de l'IRTA, vinguts del pressupost nacional, no poden ser migrats ni tímids, han de ser generosos, controlats, avaluats, però generosos si volem tenir una veritable divisió investigadora en matèria de producció i transformació alimentàries.

La llei serà un bon instrument per a la projecció de l'Institut, per a la intensificació de la seva activitat. Sobretot per a l'arrelament del seus centres investigadors en els territoris nacionals, per a la transparència de les seves activitats i per a l'aproximació seva a la gent del camp i de la mar, a les seves cooperatives, a les empreses, confraries, unions productives.

Què demana el meu grup? Unes poques coses essencials: la participació en els òrgans rectors de l'IRTA de les organitzacions agràries representatives i igualment de les universitats; la prestació dels seus serveis també d'acord amb les demandes directes dels productors; la transparència dels balanços anuals i dels comptes que contenen, atès que cal funcionar amb un contracte programa establert amb el DAAAR, però també amb contractes amb empreses privades.

És important, molt, que l'IRTA, ho digui o no la llei, abordi la recerca en àmbits avui ja imprescindibles, molt –molt– especialment la modernització de regadius, tan necessària per qüestions d'eficiència i d'estalvi d'aigua però també de producció a Catalunya, els recursos per a la producció ecològica, que és tot un àmbit creixent i indeturable, afortunadament, les millors tècniques per als cultius en temes de transformació. I igualment és imprescindible que l'IRTA abordi en el futur la recerca en els processos de manipulació de la producció primària, a fi de donar a aquesta producció major valor afegit que redundi en els mateixos territoris que la creen, la producció, i que la transformen.

Demanem alguna cosa més: que l'IRTA tingui Lleida i el seu entorn com a referència capital del seu cos de gestió. Lleida, senyores diputades, senyors diputats, aspira a ser la capital agroalimentària de Catalunya, i hi té dret. L'IRTA no pot ser-hi absent ni tampoc tangencial. Entenem que no hauria de conformar-se a tenir-hi un centre, per important que sigui, de recerca especialitzada. No voldríem, des de Lleida, perdre l'oportunitat de tenir-ne, de l'IRTA, la seu, el seu nucli administratiu, el seu cor, el seu cervell.

Com que ja vam participar, senyores i senyors diputats, en la informació pública de l'avantprojecte, algunes de les demandes suara esmentades del meu grup han estat ja incorporades a l'articulat. Però encara farem els possibles perquè durant la tramitació de la llei sigui aquesta el més favorable possible als nostres objectius, majorment coincidents, per cert, i feliçment, amb els que ens arriben del sentir de la pagesia, de la ramaderia, de la universitat i d'alguns segments de la transformació alimentària.

Si som capaços d'acabar redactant una llei que reconegui la importància de la investigació en el camp de la producció i de la transformació dels aliments, si som capaços de fer que l'IRTA es lligui als interessos del camp i de la mar, si encertem en la forma directiva participativa d'aquest instrument, haurem fet un servei excel·lent al país, perquè l'haurem fet al seu teixit primordial, el de la producció alimentària, com ho ha fet amb els recursos de què ha disposat, amb els homes i les dones que ha tingut fins ara el mateix institut. Cal, però, insistir: el futur del sector agroromader, i també el pesquer, és la seva transformació; la qualitat de la producció, la seva transformació. I això només s'assegura amb recerca, innovació, transferència de tecnologia prop dels productors i de les productores.

Donarem, doncs, senyores i senyors diputats, president, senyor conseller, el vot favorable a la tramitació parlamentària d'aquest projecte de llei, que entenem bo, just i necessari.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Antonio Robles, del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Diputadas, diputados, me sumo a las felicitaciones por estos veintidós años de andadura del IRTA, y a sus representantes. Y, bueno, después de veintidós años, el Gobierno ha considerado que hay reformar, hay que impulsar una reforma de este instituto. Estaremos de acuerdo con ello y lo apoyaremos.

Precisamente por eso, porque adecuarlo a los nuevos tiempos..., consideramos que Ciudadanos, nuestro grupo dará su apoyo, y adelantamos además que haremos hincapié, en la ponencia a la hora de presentar enmiendas, en la investigación, producción y comercialización de alimentos que se adecuen a una dieta antes que ninguna otra cosa sana.

No deberíamos olvidar que el ser vivo, las constantes vitales de cualquier ser vivo, incluyendo el ser humano, dependen en gran medida de la naturaleza de los alimentos que ingieren. Y es que el presente proyecto de ley tiende a centrarse en la gestión y organización, pero poco en los fines últimos de su existencia, es decir, de asegurar la producción, la calidad y la sanidad de los alimentos que necesita el ser humano para sobrevivir. Y le digo que no se preocupe, sino que quizás habría que dar una vuelta de tuerca a este fin, teniendo la investigación, la extensión, la comunicación para el desarrollo y, por supuesto, la educación, como herramientas clave que con-

tribuyen a aumentar la seguridad alimentaria, y a promover un uso sostenible de los recursos naturales.

Teniendo, como digo, como horizonte estos fines, entendemos que las grandes directrices capaces de orientar la política científica y tecnológica habrían de: uno, estar al servicio del ciudadano y mejorar el bienestar social. Dos, contribuir a la generación de conocimiento. Y tres: contribuir a la mejora de competitividad empresarial.

Esta ley tiene entre sus objetivos priorizados el de impulsar las transferencias tecnológicas a la sociedad, el de fomentar y fortalecer el sistema cooperativo de investigación y desarrollo agroalimentario. Para ello proporciona servicios técnicos y de asesoramiento a sus miembros, con un enfoque integrado que les permita responder a las necesidades de tecnología, conocimiento, creación de capacidad humana interinstitucional, así como de concienciación pública sobre la importancia de las políticas y desarrollo estratégico.

Nuestro grupo parlamentario cree que para ello es necesario, además, dirigir sus actividades al establecimiento de alianzas estatales e internacionales y a la creación de redes de investigación, gestores y asesores de extensión, educadores, comunicadores, productores y usuarios del conocimiento y la tecnología agrícola, rural, medioambiental y la biotecnología. Estamos hablando de una iniciativa asociada que sirva como lugar de encuentro para la discusión de asuntos estratégicos sobre investigación agraria para el desarrollo, con un enfoque dirigido a reducir la pobreza, incrementar la seguridad alimentaria y promover el uso sostenible de los recursos humanos.

Sin embargo, el soporte legal de estas actividades podría acarrearlos eternos encontronazos entre administraciones públicas. Veamos el artículo 158 del Estatuto, cuyo título contempla investigación, desarrollo, e innovación tecnológica, recoge que la Generalitat en materia de investigación científica y técnica tiene competencia exclusiva sobre los centros y las estructuras de investigación que promueve o en que participa la Generalitat y sobre los proyectos que ésta financia. Pero, a su vez, la Constitución española establece, en el artículo 149.1.15, como competencia exclusiva del Estado el fomento y la coordinación general de la investigación científica y técnica. Por su parte, el artículo 148.1.17 recoge el fomento de la investigación como una de las materias cuya competencia puede ser asumida por la comunidad autónoma.

Para fijar los criterios de colaboración entre el Estado y la Generalitat, en el ejercicio de sus competencias, el Estado dictó la Ley 13/1986, de 14 de abril, de fomento y cooperación general de la investigación científica y técnica, que establece la necesaria coordinación de la actuación en el campo de la investigación de las diferentes comunidades autónomas entre sí, y de éstas con la Administración General del Estado, procediendo además al establecimiento del marco común a que deben ajustarse los organismos públicos con funciones de investigación. Esta ley estatal y la normativa que la contemple configuran el marco jurídico de referencia de las intervenciones administrativas en el sector de la investigación y sus principios inspiradores. Por ello, sus preceptos habrán de constituir la referencia tanto de la

presente ley como de cuantas disposiciones se dicten en su desarrollo y ejecución a efectos de asegurar una mínima homogeneización que garantice un funcionamiento integrado.

Esta nueva ley, según nuestro grupo parlamentario, debe tener entre sus finalidades: incrementar el nivel de la ciencia y la tecnología catalana española y europea, tanto en tamaño como en calidad; aumentar el número y la calidad de los recursos humanos, tanto en el sector público como en el privado; fortalecer la dimensión estatal e internacional de la ciencia y la tecnología de esta comunidad autónoma, en especial referencia al estado europeo de investigación e innovación ERA; potenciar el papel del sistema público en la generación de conocimiento de carácter mental; mejorar la percepción y comunicación de los avances de la ciencia y la tecnología en la sociedad catalana, española y europea.

En relación con la coordinación del sistema agroalimentario, debe: reforzar la cooperación entre la administración central del Estado y esta comunidad autónoma de Cataluña, y, en particular, mejorar la coordinación entre el Plan nacional I+D+I, y los planes de I+D+I de las comunidades autónomas; mejorar la coordinación entre los órganos de gestión del Plan nacional I+D+I, así como perfeccionar los procedimientos de evaluación y gestión del Plan nacional I+D+I; impulsar la cooperación y coordinación entre las instituciones del sector público I+D.

Y en cuanto a la competitividad empresarial, debería: elevar la capacidad tecnológica e innovadora de las empresas; promover la creación de tejido empresarial innovador; contribuir a la creación de un entorno favorable a la investigación de I+D+I; mejorar la interacción, colaboración y asociación entre el sector público de I+D y el sector empresarial. Nosotros también sabemos marcar objetivos, pero el fin de una ley no solo debe ser marcar objetivos, sino promover y alcanzar el fin que se ha propuesto establecer.

Todos los intereses de nuestra comunidad autónoma, de España y de Europa en materia de investigación responden a un intento de análisis compartidos de los problemas que afectan a la agricultura mediterránea y en su búsqueda común de resultados. La posibilidad de intercambios mediante la unificación y uniformidad de la metodología y técnicas aplicadas y la coordinación y la cooperación nos preocupan, nos parecen claves para animar a los grupos de investigación. Deberíamos huir de esa tentación nacional por empecinarnos en aislarnos para ser; más que preocuparnos por hacer una ley nacional nos debería preocupar hacer una ley eficaz.

También nos preocupa cómo se gestionará y se motivará al grupo de investigación sobre temas directamente relacionados con los ámbitos de actividad del propio instituto. Creemos que debe existir un equilibrio entre las instituciones de carácter privado y las públicas. Deberían hacer ese equilibrio entre lo público y lo privado, también en la dirección; la profesionalidad de la dirección en principio es buena, pero dentro siempre habría que tener un equilibrio.

Hablar de una mayor implicación de la sociedad como propuesta de orientación del nuevo instituto nos parece una falta de concreción. Se debería hablar de mayor atención, información, ayuda, etcétera; es decir, comprometerse a motivar, a implicar, a escuchar y a dar respuesta a todas las instituciones, asociaciones y entes implicados, como hace un momento nos acaba de decir el representante de Iniciativa, que estamos absolutamente de acuerdo. Es decir, a toda la sociedad.

Dentro de los grandes retos, Europa espera situarse en la cabeza mundial del conocimiento en el 2010, siempre y cuando logre destinar a investigación un 3 por ciento de sus inversiones. Aquí, como mínimo, debe situarse en un 2 por ciento.

Nuestro grupo, finalmente, considera que el enfoque de la investigación en el mundo agrícola ha evolucionado con el fin de aumentar la producción, superar la estabilidad, la estacionalidad y facilitar el transporte; ahora debe enfocarse nuestra política, ya que es la clave del futuro, a potenciar la salud y la sostenibilidad como fin.

Gracias, señor presidente.

El president

Molt bé, senyor diputat.

I atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, el projecte continua la seva tramitació.

Projecte de Llei

de modificació de la Llei 7/1993, del 30 de setembre, de carreteres (debat de totalitat) (tram. 200-00035/08)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el sisè, i que és el debat de totalitat sobre el Projecte de Llei de modificació de la Llei 7/93, del 30 de setembre, de carreteres.

D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, presentem una modificació puntual de la Llei de carreteres de l'any 1993. Ho vam fer per primera vegada l'any 2005 amb l'objectiu de regular els sistemes de concessió d'obra pública i ho fem aquesta vegada amb un doble objectiu molt senzill. Primer, regular la titularitat de les carreteres de Catalunya que corresponen a la Generalitat de Catalunya i les que corresponen a les administracions locals, així com el mecanisme d'intercanvi de la xarxa viària entre les administracions catalanes, i segon, regular la publicitat en els trams urbans i les travesseres.

Amb aquest objectiu, el que la llei fa és clarificar l'àmbit de la titularitat i la gestió de totes les carreteres catalanes. Ho fa a la llum de la classificació que de les carreteres catalanes va fer el Pla d'infraestructures del

transport terrestre. I, en aquest sentit, la llei planteja que la Generalitat continua assumint la titularitat i la gestió de les carreteres que pertanyen a la xarxa bàsica i la xarxa comarcal, i la titularitat i la gestió de les carreteres de la xarxa local passen a ser desenvolupades per les diputacions o els ens supramunicipals que les puguin substituir.

Dit d'una altra manera, fins ara totes les carreteres eren titularitat de la Generalitat, però les diputacions s'ocupaven de la gestió d'algunes d'àmbit comarcal i d'altres d'àmbit local; la classificació en xarxa bàsica, xarxa comarcal i xarxa local permet establir una clara simetria entre titularitat i gestió: de la xarxa local se'n fan càrrec les diputacions o eventualment les vegueries i en són titulars i en fan el manteniment; de la xarxa comarcal i de la xarxa bàsica n'és plenament titular el Govern de la Generalitat de Catalunya.

La llei atorga a les diputacions i entitats regionals d'àmbit supracomarcal la titularitat d'aquestes carreteres, de tal manera que en siguin titulars, no només gestors, i els atorga les funcions i competències que la llei fins ara reservava a la Generalitat de Catalunya.

La llei estableix també els mecanismes que han de regular el canvi de titularitat entre les administracions catalanes, Generalitat i diputacions o els ens supramunicipals que les substitueixin, quan es produeixi un canvi de funcionalitat i/o de categoria d'aquestes carreteres, passant de xarxa local a xarxa comarcal, i per tant canviant de titularitat, o de xarxa comarcal a xarxa local, i canviant també eventualment de titularitat.

Les transferències de carreteres entre la Generalitat i les diputacions o els ens supramunicipals que les substitueixin es farà mitjançant un conveni que hauran d'aprovar les dues administracions i haurà d'anar acompanyat dels recursos econòmics necessaris per al finançament de les inversions.

Els nous convenis ja establerts i acordats durant l'any 2006 i 2007 amb les diputacions de Tarragona, Lleida i Barcelona suposen que la Generalitat de Catalunya ha encomanat la gestió fins ara de 894 quilòmetres que són de la xarxa local a les diputacions, mentre que la Generalitat ha assumit la titularitat de 892 quilòmetres de la xarxa comarcal que eren fins ara competència de les diputacions.

Fem, doncs, canvi de titularitat en funció del nivell o categoria de les diferents xarxes de carreteres de Catalunya, atribuïm els recursos necessaris, a través de conveni, perquè les diputacions puguin fer-se càrrec de la titularitat i la gestió de la xarxa local, i el Govern de la Generalitat assumeix la titularitat i la gestió de la xarxa bàsica i de la xarxa comarcal.

Per si hi hagués algun dubte respecte als mecanismes de canvi de titularitat, vull deixar molt clar que és voluntat del Govern de la Generalitat de Catalunya circumscriure aquests canvis de titularitat en l'àmbit de les administracions catalanes, i que no és en cap cas pretensió del Govern de la Generalitat de Catalunya obrir una porta a traspassos a altres nivells de l'Administració vinculats a l'Administració de l'Estat.

En realitat, el que el Govern de la Generalitat de Catalunya es planteja en aquesta matèria és anar assumint la titularitat de carreteres fins avui competència de l'Administració de l'Estat, per exemple, salvant les distàncies, la carretera de la Llosa del Cavall o el conjunt de carreteres, antigues carreteres nacionals, avui substituïdes per autovies desdoblades i, en conseqüència, que han perdut una part de la funcionalitat de xarxa estructurant de llarg recorregut, i a partir d'aquest moment entenem nosaltres que han de passar a ser directament titularitat del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Però el Govern de la Generalitat porta aquests criteris més enllà: aspira també a la transferència de la nacional II al Maresme i aspira a subscriure algun conveni que ho faci possible i es planteja en el futur un nou procés de traspass de competències de carreteres de l'Estat a la Generalitat un cop s'hagi completat el conjunt de les inversions avui acordades entre l'Administració de l'Estat i el Govern de la Generalitat pel que fa a les grans infraestructures.

I, finalment, la nova llei modificada planteja, pel que fa a la publicitat, que la publicitat es pugui efectuar en els àmbits estrictes de travessera urbana amb característica urbana i la prohibeix en les travesseres urbanes que tinguin característiques de via ràpida, és a dir, carreteres segregades amb dos carrils per banda. Es prohibeix la publicitat en les travesseres urbanes amb característica de via ràpida; es concreta que les vies ràpides on no es permet la publicitat són aquelles que tenen vies segregades per als dos sentits de la circulació, i es concreta que hi ha un període d'adaptació de sis mesos o dos anys, segons que les cartelleres tinguin o no l'oportuna llicència.

I en aquest sentit, el Govern creu que, per raons de paisatge, d'estètica urbana i de seguretat viària, és important clarificar l'àmbit de la legalitat de la publicitat en els vorals de les carreteres, i que és perfectible respecte a la reglamentació que hi ha en aquests moments.

És una modificació simple que afecta dos àmbits: titularitat de xarxes entre diputacions i/o ens supramunicipals i la Generalitat de Catalunya, i regulació de la publicitat a les carreteres.

Res més, senyor president.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. A aquest projecte de llei s'hi han presentat dues esmenes a la totalitat. Una d'elles, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per a la seva defensa, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorables consellers, després de la intervenció del conseller, nosaltres canviarem el plantejament que teníem previst inicialment. I em sembla que és positiu, no?, que el Parlament serveixi justament per a això, per parlar, i que no siguin discursos estancs, sinó que hi hagi per-

meabilitat en base, doncs, al que es diu i al que es deixa de dir en aquesta tribuna.

Em sembla que en els moments que estem vivint en el nostre país i en el conjunt de l'Estat, la ciutadania ens agraeix que aquells que ens dediquem a la política tinguem capacitat de poder arribar a consensos i de poder modificar les nostres posicions si és en benefici de l'interès general.

El conseller ha explicat quin és el plantejament de la llei: per una banda, és racionalitzar els conceptes, endreçar, diguem-ne, la realitat conceptual en l'àmbit de les carreteres justament per garantir una gestió més adequada, i en segona instància, doncs, tot allò que fa referència a la publicitat.

Amb relació a aquesta racionalització de la xarxa, la definició d'una nova classificació funcional entre carreteres..., la xarxa bàsica, la comarcal i la resta, la local, que està definida en el Pla d'infraestructures del transport terrestre. Aquí hi ha un primer element que haurem de gestionar: que aquest Pla d'infraestructures del transport terrestre només va ser recolzat en el seu moment per 42 diputats de 135 diputats d'aquesta cambra i que en aquests moments només té el suport explícit de 37 diputats de 135 diputats d'aquesta cambra. I, per tant, ho donem per bo; o sigui, malgrat que nosaltres no hem pogut participar activament en la redefinició d'aquesta classificació funcional de les carreteres, senyor conseller, ho donem per bo, però, evidentment, resta pendent, doncs, d'assolir aquell pacte nacional d'infraestructures. En el pacte nacional d'infraestructures haurem de blindar, des d'un punt de vista d'aritmètiques parlamentàries, aquestes definicions que vostès duen a terme. Per tant, donem per bona aquesta classificació: bàsica, comarcal i la resta, local.

Abans de pujar a la tribuna el diputat Agustí López em deia: «Estan perfectament definides aquestes diferències.» A grans trets, sí, però encara queda un espai, que és aquest espai, diguem-ne, que encara no sabem exactament quina és la naturalesa d'algunes d'aquestes carreteres. Per exemple, camins locals que –i vostè en té experiència, senyor López– tenen un nivell de densitat superior a determinades carreteres de caràcter diguem-ne local i que potser el més escaient seria traslladar aquesta realitat a ser gestionada per les diputacions o aquests òrgans de caràcter supracomarcal que se'n puguin fer càrrec. O més enllà, determinades carreteres locals que tenen un nivell d'intensitat i de vertebració de la xarxa que ens poden, diguem-ne, recomanar de passar-les a la categoria de comarcal. I per això, la mateixa llei el que estableix són els mecanismes per poder anar alterant i per poder adaptar aquesta classificació, que no ens quedi una classificació estanca. Però a grans trets, sí que hi és.

I aquí per nosaltres hi ha un element que és substancial. I aquí els plantejaríem un gran acord de país, que és el següent i s'hauria de basar en els següents termes. Molt sovint quan parlem d'infraestructures parlem de les grans infraestructures de país, de la xarxa bàsica, de la xarxa comarcal, però en aquests moments, des d'un punt de vista de vertebració del territori, de fluïdesa dels diversos fluxos i, per altra banda, de seguretat viària, la xarxa local és importantíssima,

és extraordinàriament rellevant. Per molt que definim una xarxa de caràcter general, si la capillaritat no té capacitat d'absorbir els nous trànsits que es generin en virtut d'aquestes noves carreteres de caràcter general, serà molt difícil que ens en puguem sortir. És a dir, si quan es construeixi el quart cinturó, que alguns diuen ronda del Vallès, si és que es fa algun dia, no som capaços d'articular una xarxa de capillaritat de naturalesa local potent, no ens en sortirem de cap de les maneres. Hi ha carreteres locals que estan absolutament congestionades, i en parlem molt poc. I des d'un punt de vista de seguretat viària exactament el mateix; és a dir, molts dels punts negres se situen en aquesta xarxa, que és la xarxa estrictament local.

Diputació de Barcelona –per parlar d'una diputació, diguem-ne, que a l'hora de fer-ho des de Convergència i Unió no generi cap mena de suspicàcia–, Diputació de Barcelona: de la seva xarxa pròpia, la que queda, diguem-ne, definida després de l'última permuta que es va dur a terme, després del darrer conveni, per poder-la posar al dia caldria entre 600 i 700 milions d'euros –600 i 700 milions d'euros. Perquè se'n facin una idea, el pressupost de la Diputació de Barcelona, consolidat, és de 900 milions d'euros. Cada any, per a manteniment de carreteres hi destinen entre 30 i 40 milions d'euros. El conveni que va signar la Generalitat de Catalunya i la Diputació de Barcelona plantejava una inversió, si no m'erro, del voltant d'uns 10 milions, entre 6 i 10, en funció de les aportacions de les parts.

És clar, això no és res –això no és res–, i, per tant, amb la previsió d'una negociació potent de l'Estatut i de la concreció de la disposició addicional tercera, en què es preveu aquesta quantitat, aquests 35 milions d'euros, hi ha una part molt important que ha d'anar destinada a ajudar les diputacions i a ajudar les futures vegueries a poder gestionar la seguretat, la permeabilitat, la fluïdesa d'aquesta xarxa, que és estrictament la seva xarxa. Perquè a vegades tenim el focus una mica desorientat, i la gent del territori, doncs, ens ho està exigint, i la ciutadania també ens ho està exigint.

L'altre dia, senyor conseller, vaig ser en una visita a Corbera de Llobregat, que ara hi ha tot el debat sobre la variant de la Palma de Cervelló. La gent s'espavila, és a dir, la gent, davant de la retenció que hi ha a la Palma de Cervelló, s'espavila i utilitza camins que són camins locals, alguns dels quals no estan asfaltats, per poder anar a d'altres destinacions, per poder anar a Sant Andreu de la Barca, per poder anar a Pallegà.

I, per tant, la gestió de la xarxa viària catalana ha de ser al màxim de flexible possible. Posem el nostre focus d'interès en aquest àmbit concret. I, evidentment, senyor conseller, les quantitats que van ser plantejades en cadascun dels convenis que es van signar no són suficients.

Nosaltres mirarem de poder treballar adequadament l'assoliment d'una majoria per recolzar aquesta llei, però el que els demanem és que hi hagi un compromís d'aquesta cambra per veure que l'actualització de la xarxa local catalana és fonamental, és bàsica, és essencial.

I aquí és on hi ha la contradicció, senyores i senyors diputats. Aquesta llei planteja una restricció de la publi-

ciutat estàtica a determinades carreteres, en virtut d'una pretesa seguretat viària, que ningú no ha estat capaç de demostrar que aquest hagi estat un element bàsic. Fins i tot en la memòria de la llei s'arriba a posar al mateix nivell, senyor conseller, al mateix nivell el que són les begudes alcohòliques i les drogues i la publicitat estàtica que hi ha a les nostres carreteres; és audaç, com a mínim ho ha de reconèixer, senyor conseller; és a dir, posar-ho al mateix nivell és audaç. I, per tant, la llei és molt exigent amb aquest element que per nosaltres és perifèric, però en canvi en el dia a dia de la gestió de les administracions públiques catalanes no tenim prou recursos per afrontar punts negres que hi ha a la xarxa local. I aquest és l'equilibri que hem de ser capaços de trobar en la tramitació d'aquesta llei.

Aquests són els termes de l'acord que nosaltres els plantejarem, i el que ens agradaria és que la llei anés més enllà, hi hagués un major compromís des d'un punt de vista econòmic i pressupostari, i això és el que hem de ser capaços de treballar en el tràmit de ponència i de comissió.

Nosaltres, senyor conseller, retirarem l'esmena a la totalitat, i ho farem, com deia al principi d'aquesta intervenció, en virtut del plantejament que vostè ha fet. És evident que si es llegeixen atentament –és una llei molt curta, eh? – l'article 10 de la llei, en el moment que diu: «La Generalitat pot, per raons d'interès públic, acordar amb d'altres administracions públiques el canvi de titularitat»... I, home, tenim uns antecedents, tenim uns precedents, que és la permuta entre la Generalitat i el Govern de l'Estat de determinades carreteres i que nosaltres, des de Convergència i Unió, considerem que és inadmissible; aquesta és una diferència substancial entre la nostra posició política i la seva.

Els recordo el cas més estrident que hi ha hagut, que és la permuta de la nacional 260 per la C-26, Olot-Ripoll. La Generalitat es queda la dolenta –si m'ho permeten–, allò que –no s'enfadi senyor conseller– el secretari de mobilitat, el senyor Manel Nadal, en deia «la carretera per anar a buscar bolets». Nosaltres, com a Generalitat de Catalunya ens quedarem la carretera per anar a buscar bolets, i l'Estat es queda la C-26, que és un eix potent i és un eix en què hi ha hagut una transformació, des d'un punt de vista de túnels, substancial en el nostre país. Doncs, escolti, aquest és un plantejament que nosaltres considerem inadmissible.

Tal com està redactada la llei en aquests moments, fa la sensació que aquest article 10 pot valdre no només per fer canvis de titularitat entre Administració local –entenent com a Administració local les diputacions i la Generalitat de Catalunya–, sinó també per dalt. I, per tant –vostè ho ha deixat molt clar en la seva intervenció, suposo que ara el senyor Labandera també s'hi referirà–, en la mesura que hi ha un compromís solemne del conseller de Política Territorial en aquesta tribuna, nosaltres retirarem aquesta esmena a la totalitat. Aquesta és la raó que la fonamentava.

I acabo, simplement, amb el tema de la publicitat. Home, vostès, com diria aquell ministre..., el ministre en qüestió volia dir «matar mosques a canonades», però ell va dir «matar elefants a cop de mosquit», diguem-ne, va tenir una mena de... Doncs, vostès maten mosques a

canonades en això. És a dir, voler eliminar el 80 per cent dels suports –és el 80 per cent, el que vostès plantegen és el 80 per cent– de publicitat estàtica en el nostre país, home, com a mínim, diguem-ne, és una mica exagerat. En base a dos principis que nosaltres hi podríem estar d'acord genèricament, que són, per una banda, seguretat viària, i per altra banda, diguem-ne, endreçar el país, reduir la contaminació paisatgística, si em permeten utilitzar aquest concepte.

Vostès decideixen: «Escolti, ho apartem tot, ho eliminem radicalment, ens és indiferent els llocs de treball que es poden perdre en aquest àmbit...» Sí, senyor conseller, nosaltres hem estat parlant amb les entitats afectades i ens diuen: «Home, massa sensibilitat per part del Govern no la tenim.» Les entitats afectades el que deien és: «Estem disposats a fer un procés d'autoregulació», ells mateixos accepten que, diguem-ne, se n'ha fet un gra massa i accepten que en aquest món, doncs, hi ha hagut algú que no manté els elements que sustenten aquests cartells, ho reconeixen, i reconeixen que hi ha hagut determinats llocs, per exemple la C-58 –un cas concret–, entre Ripoll i Barberà-Baricentro, doncs, que allò sembla un bosc bàsicament de... D'acord; però hi ha un element d'autoregulació que estan disposats a assumir; diu: «Nosaltres ho vam plantejar al departament; el departament ens va dir “escolta, parlem-ne”, i la següent notícia que tenim és que ho eliminen radicalment i ho deixen circumscribit estrictament a la trama urbana» –diu– «això és el 80 per cent dels suports de publicitat estàtica que hi ha ara.»

Dos elements: no hi ha cap estudi que pugui demostrar la incidència des d'un punt de vista de seguretat viària, i per altra banda, determinats panells d'aquestes característiques donen servei, perquè informen sobre determinades ubicacions de determinats centres comercials, posem per cas, o de determinades sortides, no?, i a vegades es bada menys si tens les idees clares de per on has d'anar i quina és la sortida que has d'agafar, que no pas, diguem-ne, a través d'aquest mecanisme, al qual el tripartit –i això no és un plantejament del seu departament, sinó del conjunt del Govern– ja ens té acostumats, que és aquesta prohibició constant, és allò: «Nosaltres som aquest Govern que vetlla per tots els catalans, escolti, hi entrem i ho regulem absolutament tot d'una manera que els matisos no hi entren.» Ens agradaria que en el tràmit de ponència i comissió poguéssim entrar a regular, a gestionar aquests matisos.

Acabo, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats, simplement ratificant la nostra predisposició a retirar aquesta esmena a la totalitat, ratificar la idea que ens cal un gran pacte de país justament per fer front a l'actualització de la xarxa local de Catalunya, per donar elements a les diputacions, en determinats casos als consells comarcals, també a les futures vegueries, a veure si ens en sortim en aquest àmbit, per poder actualitzar aquesta xarxa.

Aquest pacte ha de respondre a aquells dos criteris que els apuntava: més capacitat, aquesta xarxa de capillaritat és fonamental per descongestionar el país, i més seguretat. Una part molt important dels punts negres es troben en aquesta segona xarxa. Quan parlem de «pac-

te nacional d'infraestructures», senyores i senyors diputats, nosaltres emfasitzarem d'una manera molt, molt rotunda aquest tema.

Gràcies, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats, senyors consellers.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula l'il·lustre diputat senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, el ciudadano espera de la Administración que gestione de la mejor manera posible los objetivos que tiene a su cargo. Le interesa fundamentalmente, en materia de carreteras, que tengan buen firme, que sean seguras y que conecten los territorios de una manera eficaz. Es el criterio de la eficacia el que debería primar, y la legalidad debería estar al servicio de los intereses generales.

No sé bien si en el tortuoso proceso de la titularidad de las carreteras en Cataluña ha sido el criterio de la eficacia el que ha primado, pero de lo que no cabe ninguna duda –y hoy es una nueva prueba– es de que la legalidad catalana en materia de carreteras está contribuyendo de una manera destacada a la confusión de titularidades.

El artículo 140.5 del nuevo Estatuto de autonomía de Cataluña declara que «corresponde a la Generalitat la competencia exclusiva sobre su red viaria en todo el ámbito territorial de Cataluña, así como la participación en la gestión de la del Estado en Cataluña, de acuerdo con lo previsto en la normativa estatal. Esta competencia incluye, en todo caso, la ordenación, planificación y gestión integrada de la red viaria de Cataluña y el régimen jurídico y financiero de todos los elementos de la red viaria de la que es titular la Generalitat».

Este precepto está recurrido ante el Tribunal Constitucional por el Partido Popular, si bien es cierto que el cuestionamiento del mismo obedece al conflicto posible de competencias relacionadas con la Administración General del Estado, las competencias de titularidad estatal.

De todas maneras, no deja de ser sorprendente que en la primera ocasión que se tiene de aplicar este precepto en el Estatuto –aparte de la Ley de obra pública y tal– se trocee la titularidad de la Generalitat en la regulación de la red viaria. No acabamos, sinceramente, de entender –hoy ha tratado de explicarlo el *conseller* de una manera didáctica, he de reconocerlo– el fondo de la fragmentación de la titularidad y de la competencia de las carreteras catalanas entre la Generalitat, que gestionará la red básica y comarcal, y las diputaciones provinciales... Por cierto, la palabra «provincia» brilla por su ausencia en el proyecto de ley, a diferencia de la Ley de carreteras, en que se hablaba de diputaciones provinciales; no sean tan timoratos a la hora de utilizar esta palabra, ni tan tímidos. Y, sin embargo, aparecen aquí unos enigmáticos «entes supramunicipales que las puedan substituir». Cuando aparezcan, es de suponer que substituirán a las diputaciones provinciales, en su caso,

con lo cual es innecesaria la cautela, la nueva cautela o la advertencia que se incluye en la ley. Pero, en todo caso, corresponde a las diputaciones, insisto, provinciales la red local de carreteras.

Hagamos un poco de memoria. La Ley 7/93, de 30 de noviembre, de carreteras, la que ahora se modifica, determina el traspaso a la Generalitat de todas las carreteras de las diputaciones provinciales, de todas, quedando supeditada la efectividad de la nueva titularidad de esta red a la finalización del procedimiento de traspaso que establecía la misma ley. Es decir que, en aplicación de esta disposición transitoria primera –y el *conseller* ha hecho hoy referencia en su intervención– se han producido una serie de permutas; es decir, carreteras comarcales que eran gestionadas por la diputación han pasado a ser gestión de la Generalitat, y carreteras locales que han sido adscritas a las diputaciones.

En realidad, no son muchos los kilómetros afectados. A la vista de la gestión de carreteras de la diputación que pasan a la Generalitat, son 162 en el caso de Lérida, 420 en el caso de Barcelona, 311 en el caso de Tarragona y ni un solo kilómetro traspasado en el caso de Girona.

Sí que es cierto que hay un apartado, podríamos decir, en la anterior ley que ha sido un apartado, digamos, señuelo pero que no ha tenido ninguna eficacia práctica, puesto que desconozco, al día de hoy, si algún *consell comarcal* se ha encargado de la gestión de alguna carretera. Sé que hay la previsión, pero, vamos, no sé si al día de hoy hay alguna, pero en todo caso es una *rara avis* que haya sido un *consell comarcal* el que se encarga de las gestiones de las carreteras.

Pero decía yo que se está procediendo a un sorprendente cambio de titularidades, y más con el entusiasmo con que fue aprobada en su día la Ley de carreteras del 93. Quiero traer a colación las razones que justificaban entonces por qué la Generalitat era la encargada de asumir todas las competencias de las diputaciones provinciales en materia de carreteras. Lo decía, y muy bien, el diputado Toni Farrés, decía, refiriéndose a la ley, dice: «Aborda i posa sobre la taula un dels grans temes que jo crec que tots els grups parlamentaris som conscients que tenim plantejats en el nostre país en matèria de carreteres, i és, tal com també s'hi ha fet referència, l'existència de la important xarxa de carreteres de les diputacions catalanes, que són aproximadament el 50 per cent, i que, per tant, fruit de la importància del paper que tenen les comunicacions des del punt de vista de vertebració, des del punt de vista d'ordenació del territori, des del punt de vista de poder fer eficaces polítiques de foment, des del punt de vista de poder racionalitzar la utilització i el funcionament del territori, la necessitat que aquesta xarxa de carreteres que avui està dividida, diríem que quasi el 50 per cent, avanci d'una manera decidida cap a una sola mà; per raons tècniques, però també, cal recordar-ho, per raons polítiques, perquè el Grup d'Iniciativa per Catalunya...» –que era en aquell moment Toni Farrés, el diputat Toni Farrés– «en dues ocasions ha presentat iniciatives legislatives en aquesta cambra demanant que precisament la Generalitat de Catalunya assumeixi la gestió, es faci càrrec de la xarxa de carreteres de les diputacions.»

Dos razones apuntaba en su día Toni Farrés a la hora de justificar el traspaso de la Generalitat: una, las razones técnicas, y otra, las razones políticas. Quizá en el tema de razones políticas nosotros no entraremos puesto que evidentemente no somos los más autonomistas de esta cámara, y lo reconocemos. Pero sí que a lo mejor somos los que queremos introducir más racionalidad y más sentido común en la Administración autonómica y catalana.

De ahí que nosotros defendamos, precisamente por lo que viene a decir el Estatuto de autonomía, que la ordenación, planificación y gestión integrada de la red viaria de Cataluña y que el régimen jurídico y financiero de todos los elementos de la red viaria de la que es titular la Generalitat estén en una sola mano.

Esta es fundamentalmente la razón que justifica nuestra oposición al proyecto. Entendemos y creemos que será mucho más eficaz, mucho más racional y que garantizará equitativamente la calidad de la utilización de las carreteras el hecho de que estén en manos de la Generalitat todas las carreteras de Cataluña. Es este el principio de eficacia y el de equidad territorial. Aquí se ha hecho referencia a la falta de presupuesto necesario para cubrir el gasto en determinadas diputaciones provinciales para mantener, sostener e incluso abrir nuevas carreteras locales.

Por eso entendemos que es conveniente la concentración en una mano de la gestión de las carreteras básicas que no son competencia estatal, comarcales i locales. Es conveniente y de ahí la razón que justifica nuestra enmienda a la totalidad.

Ustedes sabrán las razones que les llevan a cambiar de criterio y a cambiar cuando la composición política de la Generalitat y las diputaciones es prácticamente monocolor, de la Entesa. No sé si pretenden reservarse competencias para el futuro en el caso de que el poder no esté presente hasta en Montevideo, pero hay otras razones de eficacia que nuestro grupo no alcanza a discernir. Es decir, son estas razones las que no acabamos de entender y las que hacen mantener nuestra enmienda a la totalidad.

Bien es cierto que nuestra enmienda a la totalidad queda devaluada..., no devaluada, pero digamos que queda..., ya ha sido objeto de reflexión por parte de este diputado la conveniencia o no de mantenerla, a la vista de la retirada de la de Convergencia i Unió. Las razones por las que se han planteado son completamente distintas. Evidentemente, las razones que justificaban el porque de su enmienda no tiene nada que ver con las que han justificado nuestra enmienda. Y de hecho las explicaciones que ha dado, en relación con la posibilidad de permutas, de convenios, entre distintas Administraciones para el cambio de titularidad, pueden justificar la retirada de la enmienda a la totalidad. Pero no la nuestra, *conseller*. Y bien que lo siento, bien que lo siento, pero lo digo porque es nuclear la razón por la que nosotros estamos manteniendo aquí la enmienda a la totalidad.

Otra cosa es que en el desarrollo de la tramitación de la ley cuente con nuestra mayor colaboración en los distintos grupos parlamentarios para defender la mejora de aspectos como el que se ha hecho referencia, el de la publicidad. Sí que es cierto que a lo mejor no es demasiado

eficaz, y de hecho las cautelas que las distintas empresas publicitarias han anunciado pueden ser corregidas, es decir, puede ser atenuado el rigor de la publicidad.

Pero finalmente quiero hacer una última matización. En el informe de la Diputación Provincial de Barcelona, que obra en los antecedentes –un informe bastante detallado y completo–, se justifica que el hecho de que se contemple una titularidad compartida de la red catalana de carreteras motiva la necesidad no de modificar, sino de adecuar la Ley de carreteras en su integridad. Evidentemente, estamos ante una doble titularidad y entendemos que la relación que se da en la disposición adicional, que se incorpora a sugerencia en la propia Diputación Provincial, y la relación que se da en la disposición transitoria primera en relación con la nueva adscripción de carreteras, es insuficiente.

Por ello quizás sería bueno, efectivamente, como dice el propio informe de la Diputación Provincial de Barcelona, adecuar y no tanto modificar la ley a la nueva doble titularidad.

Principio de racionalidad, principio de eficacia, principio de gestión, nunca encontrará una mayor colaboración con su departamento en la necesidad de incrementar precisamente el poder autonómico en materia de carreteras. Entendemos que la dispersión en esta materia no es buena y nos gustaría... De hecho lo estamos viendo permanentemente en la Comisión de Política Territorial. A veces se plantean en este seno debates sobre si un determinado tramo es competencia local, competencia comarcal, si corresponde a la Generalitat o corresponde a la diputación la solución de un determinado pavimento o el arreglo o la incorporación de determinadas vallas de seguridad. Entendemos que esto se solucionaría cuando estuvieran en manos de una única administración todas las carreteras de Cataluña, a excepción de las de nivel estatal y las de interés general europeo.

Por todo ello, mantenemos la enmienda a la totalidad, si bien ya digo que contará con nuestra plena colaboración para mejorar en lo posible el proyecto de ley..., y con las enmiendas que podamos presentar.

Muchas gracias.

El vicepresidente primer

Gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra a les esmenes a la totalitat té la paraula el diputat senyor Rober- to Edgardo Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, diputats i dipu- tades..., honorable conseller, jo començo la meva inter- venció agraït al Grup de Convergència i Unió, a través de les paraules que han manifestat el seu portaveu ad- junt i portaveu sectorial de política territorial, la retira- da d'aquesta iniciativa que havien pres d'una esmena de totalitat o esmena de retorn d'aquesta modificació de la Llei de carreteres, la 7/93.

I també és evident que agraeixo al Grup Popular la seva disponibilitat, que manifestarà posteriorment, a treballar en aquest projecte i una nova presentació d'una esme-

na de retorn, eh?, que crec que posa les bases perquè aquest projecte pugui d'una forma ràpida, d'una forma eficaç, doncs, resoldre aquells temes que tenim sobre la xarxa de carreteres, i que en realitat el país ja fa quinze anys que espera les modificacions i les resolucions dels temes que hi ha.

Me referiré de totes formes a alguna d'aquestes apreciacions que s'han fet. Senyor Rull, vostè ha fet una manifestació importantíssima, que diu: «Tot i que el Pla d'infraestructures del transport a Catalunya, de l'any 2006, compta realment amb el vot dels diputats i diputades del Grup Socialista...» Però en canvi trobo que per part seva, i crec que és una aportació interessant també en el marc d'aquest acord nacional d'infraestructures, que hem de continuar-ne el debat i discussió, que vostè digui: «Trobo que és una base, aquesta divisió que marca el Pla Territorial en las tres xarxes –la xarxa bàsica, la comarcal i la xarxa local–, és una bona base perquè es pugui discutir a través de la llei.» Trobo que és un tema important i li ho agraeixo.

També tranquil·litzar els alcaldes de municipis d'àmbit rural –veig ara el senyor López–, però en tot cas també tranquil·litzar-los, com ha fet vostè, en el sentit que els camins locals que tenen una densitat de trànsit determinada podran ser incorporats en aquesta xarxa local de responsabilitat de les diputacions, o altres provincials, o altres entitats supramunicipals a través dels plans zonals, amb els quals poden dotar, eh?, les diputacions. Per tant, aquest tema podria quedar resolt, i es poden analitzar...

És evident també que els mecanismes d'adaptació, i crec que és positiu que ho reconegui vostè, són mecanismes d'adaptació de tot el sistema de xarxa als diversos possibles intercanvis de nivells de gestió que es planteja en aquestes carreteres entre els tres nivells de la xarxa, perquè dona peu també a què tinguem acords en aquesta matèria.

Vostè plantejava, senyor Rull, un acord de país en matèria de xarxa local. Més enllà del fet que evidentment el nostre grup sempre està obert a discutir aquells acords que facilitin la gestió de la mobilitat en el territori, d'entrada, sí a aquest acord, perquè jo crec que serà un element bàsic perquè nosaltres puguem aprovar la modificació legislativa que avui s'ha presentat. Sobretot pel que ha dit vostè, per la importància de la capillaritat territorial, que significa aquesta xarxa arterial que en moltes ocasions és allà on es mou la immensa quantitat de ciutadans i ciutadanes en el desplaçament de la seva mobilitat obligada.

Ha fet una referència a la ronda del Vallès, i d'una forma irònica diu: «Si un dia es fa.» Pensi vostè que la ronda del Vallès es farà, és la continuació del que ja s'ha començat a fer, eh?, d'aquella connexió Baix Llobregat - ronda del Vallès. Allò que funciona ja està en marxa. Entre Abrera i Terrassa tindrà futur, té futur, no en tingui vostè cap dubte. I, per tant, doncs, també és cert i per això aquesta concepció de la ronda del Vallès en aquella resolució que vostè coneix molt bé, que va aprovar aquest Parlament al setembre, a finals de setembre de l'any passat, després del debat de política general, en què justament aquesta concepció de ronda del Vallès

integra allò que són les necessitats de vies d'altres prestacions i la connexió amb aquesta capillaritat territorial que vostè reclamava amb la qual estem d'acord.

Completament d'acord que els ens supramunicipals, les diputacions actualment, les vegueries el dia que siguin constituïdes, comptin amb els recursos necessaris per fer una gestió eficaç, eh?, i eficient d'aquesta xarxa que tindrà la seva competència. Això es fixarà en l'escenari dels acords i els convenis que vinguin a continuació, però ho compartim i creiem que no hi ha cap dificultat en aquesta matèria. Ha citat vostè un exemple com el Corbera de Llobregat, que és evident un tema que el Departament ja li està prestant la seva atenció per poder obtenir una..., entre Corbera de Llobregat i la Palma de Cervelló, els conflictes que hi ha en matèria de comunicacions, i com es poden resoldre, s'estan atenent per part del Departament i en tindrem segurament, senyor Rull, ben aviat, per a la seva satisfacció, alguna resposta positiva.

Vostè ha fet una apel·lació que jo entomo, per part dels grups que donen suport al Govern, i que és a les majories, perquè aquesta llei pugui sortir. El fet, que torno a agrair, que vostès hagin retirat aquesta esmena a la totalitat, crec que facilita el camí per a una necessària unanimitat, eh?, en l'aprovació parlamentària aquí, en seu parlamentària, d'aquesta llei, i crec que trobarem els punts necessaris perquè ens puguem posar d'acord.

Discrepem –en tot cas ja en parlarem en el període i en la tramitació de les esmenes– quant a la concepció del caràcter restrictiu de la publicitat, amb relació a la publicitat viària que fa aquesta llei. Senyor Rull, l'article 32, que es modifica amb aquesta llei, ja existia en la llei vigent; ja era vigent i ja parlava d'unes restriccions importantíssimes, que eren els trams interurbans de les publicitats. Tinc aquí el text de la llei, el que diu actualment li podria llegir. No ho faré, però, en tot cas, tots som conscients i coincidim –i jo crec que en aquesta cambra no hi ha ningú que hi discrepi– a reduir en carretera, en els trams tant urbans..., també només hi ha una variació que diu la llei, el projecte de llei, que és que es fa una regulació específica per a aquells trams que són de travessera urbana. Però tots coincidim que... –vostè n'assenyalava algun exemple–, que és necessari que el paisatge tingui una major protecció, el paisatge de les nostres carreteres i dels nostres pobles.

I per tant, doncs..., vostè ha dit: «La contaminació paisatgística...», que un cert desordre, eh?, fins i tot una certa illegalitat d'alguna de les instal·lacions en què estem presents avui dia, doncs, ha de tenir el seu mecanisme de regulació. Som conscients, els grups que donem suport al Govern, és conscient el Govern que darrere hi ha un sector econòmic, que hi ha uns llocs de treball. No dramatitzem de moment, no cridem a cap alarma, però, en tot cas, sí que és absolutament imprescindible establir per raons paisatgístiques una major restricció en aquest tema de la publicitat viària. I també el tema d'influir en la reducció de l'accidentalitat en carretera. Si alguna cosa podem aportar, senyor Rull, evidentment ho aportarem.

Vostè ha fet una referència al tema de les permutes. Ha estat l'anunci del conseller, que diu: «Aquesta és una llei que parla de transferir competències i titularitats en-

tre xarxes a l'interior de Catalunya», del país, d'allò que és competència, de les carreteres catalanes, per dir-ho d'alguna forma, eh? La xarxa bàsica, la xarxa comarcal i les locals podríem posar-les sota aquesta titularitat, la xarxa de carreteres catalanes. I ha posat algun exemple, que hem discutit a bastament, eh?, que és la C-26. I aquí tenim diputats, alguns perquè són del territori per origen i altres perquè ho són d'adopció, que hem defensat d'una forma clara la importància d'aquesta permuta que es va fer en el seu dia, que parla d'un tema fonamental que és la promoció i la inversió en allò que és l'eix Pirinenc, que és una gran via, i, a més a més, l'Estat té sobre la C-26, i vostè ho sap perfectament, el compromís mitjançant conveni de fer una inversió important i crear aquí una via important.

Però –el conseller ja ho ha manifestat; jo ho torno a dir en nom dels grups que donen suport al Govern– la voluntat d'aquest Govern és el contrari, és incrementar la capacitat de gestió del Govern de la Generalitat en alguns altres traçats, i ell feia referència a alguns, per exemple a la carretera de la Llosa del Cavall i a altres exemples, a la nacional II al Maresme, que també és un dels temes que ell ha citat aquí.

Ara, per tant, finalitzada aquesta part de la intervenció que feia referència a les manifestacions del diputat de Convergència i Unió, vull adreçar-me al senyor Domingo.

Jo al senyor Domingo li demanaria que retirés aquesta esmena a la totalitat. Li ho demanaria perquè jo no he trobat en la seva argumentació un argument contrari a allò que és la voluntat del Govern, que és tenir..., articular i finalitzar un model, que és un model, justament, eficaç i eficient de gestió del nostre sistema de carreteres.

Vostè parla del trossejament. Tots els elements que vostè ha posat aquí sobre la taula, tots els adjectius que ha fet servir amb relació al que vostè creu que hauria de ser una gestió unificada de la xarxa de carreteres, jo diria que, en el cas de la xarxa local, servirien per a la nostra argumentació.

Tot allò que es gestiona des de la proximitat –i vostè ho compartirà amb mi, perquè jo considero que vostè també és un municipalista, i, per tant, aquí estem parlant de municipis o d'entitats supramunicipals–, tot allò que es gestioni des de la proximitat, tot allò que tingui en compte la mobilitat a l'entorn dels petits municipis o no tan petits municipis però sí que en la xarxa local, la que comunica, la que crea aquesta xarxa de relació entre els diversos municipis, si és gestionada des d'aquesta proximitat i per òrgans, com són les diputacions, que tenen capacitat, eficàcia demostrada en la gestió de recursos –parlo, per exemple, per la diputació que conec, la Diputació de Barcelona, eh?–, una gestió clarament eficaç en allò que ha assumit com a competència delegada per molts ajuntaments..., jo crec que nosaltres podem estar garantint als municipis del nostre país i als ciutadans que hi viuen, doncs, una gestió de la xarxa local eficient, eficaç. I per això cal que la titularitat la tingui aquell que gestiona. Aquesta separació entre titularitat i gestió segurament que és la mare del conflicte que ha impedit, d'alguna forma, desenvolupar allò que teníem des de la llei de l'any 93.

I és per això que l'eficàcia i l'equitat que vostè demana vénen també en aquest àmbit d'un concepte molt més important que vostè també segurament podria compartir amb mi, que és la importància de descentralitzar algunes responsabilitats de gestió en l'àmbit de les infraestructures i de la mobilitat.

I és perquè justament creiem que descentralitzant..., creiem que fent-ho de la mà de les entitats supramunicipals –avui diputacions, demà vegueries, el dia que siguin constituïdes– o fins i tot per delegació en algunes entitats que puguin ser els consells comarcals, etcètera, nosaltres considerem que aquest procés de descentralització enriquirà, millorarà i farà eficaç la gestió d'aquesta xarxa de comunicacions.

Nosaltres no canviem de criteri; demanem que les coses es facin, i s'han fet. Vostè pensi que aquests convenis que es van signar l'any 2006 i l'any 2007 amb tres de les quatre diputacions ja marquen aquesta pauta. En deu anys, el 3 per cent, només, es va fer de permutes entre les administracions de les quals parlem; en quatre anys, el que s'ha pogut fer, 894 quilòmetres, de 4.500 quilòmetres que són competència de les diputacions. Per tant, hem donat un pas important en aquest matèria.

I, a més a més, què ens trobem? Que aquestes entitats i aquestes administracions supramunicipals no ho rebutgen. Al contrari, consideren que és un element, un afegit de valor de la seva gestió al voltant dels ajuntaments en la cooperació tècnica que fan amb el món municipal, una competència d'aquestes característiques.

Ja en parlarem, de la publicitat.

Però jo li cridaria amb això... Creiem que sortim amb una bona base en aquests moments. Jo crec que l'aportació que pot fer el Grup Mixt i vostè mateix, com ho ha fet en altres lleis que s'han passat per comissió, pot ser molt destacada i molt important. No tingui reticències quant al trencament de la unitat; aquí no es trenca cap unitat, sinó que estem parlant justament de la millora de l'eficàcia en la gestió de la capillaritat, d'intercomunicació de l'àrea local.

El convido a retirar amb valentia aquesta esmena a la totalitat i a treballar en ponència i que tinguem la unanimitat suficient, eh?, perquè jo crec que el que destacarà d'aquest debat no és que cadascú sigui singular, sinó que justament la transversalitat de la nostra opinió, de la nostra capacitat de decisió, de les nostres aportacions aportin als ciutadans i ciutadanes i als municipis en general.

Gràcies, president, honorable conseller, diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició, ara, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, en aquesta modificació de la Llei 7/93, que és un projecte de llei de modificació d'una llei, el primer que hauríem de dir és agrair també aquesta retirada

de l'esmena a la totalitat per part del Grup de Convergència –creiem que s'ho mereixia–; que és evident que aquest consens que ha reclamat el conseller i que és la voluntat d'aquesta llei, que en ponència puguem arribar a uns acords necessaris en una llei que ve bàsicament a clarificar i posar negre sobre blanc l'ordenació del que són les carreteres de la xarxa viària. Ja ho preveu, com ho ha dit també el diputat, el senyor Domingo, l'article 140 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que estableix que el Govern de la Generalitat té competència exclusiva sobre la xarxa viària en tot l'àmbit territorial del Principat de Catalunya. I així s'inclou dins d'aquest precepte les competències d'ordenació, planificació i gestió integrada de la xarxa viària.

Aquest projecte de llei de modificació que avui debatem aquí en el Parlament té una doble intenció, que ja s'ha especificat en la intervenció dels diferents grups: primer, posar ordre i clarificar l'entramat de titularitats de gestió i la gestió de la xarxa viària de Catalunya, i, en segon terme, introduir canvis significatius en la regulació de l'àmbit de la publicitat de les carreteres.

Pel que fa als aspectes de titularitat i de gestió de la xarxa, que és la Llei, com he dit, 7/93, que determinava el traspàs a la Generalitat de totes les carreteres de les diputacions catalanes... I permeti'm la broma, senyor Domingo, però «diputacions catalanes». Jo a vegades els he sentit a vostès aquell discurs de dir: «Hem de traslladar la normalitat del carrer al Parlament i a les lleis.» Bé, doncs, jo no conec cap persona normal d'aquest país que digui «me'n vaig a la Diputació Provincial de Girona». Escolti, «me'n vaig a la Diputació de Girona» o fins i tot «me'n vaig a la diputació». I, per tant, està bé que normalitzem també en els nostres textos el que ja és normal al carrer i ho diu tothom. Potser també és aquella voluntat que tenim els catalans de no ser provincians i ser alguna cosa més.

Per tant, doncs, les directrius nacionals de mobilitat o l'ambició programa de planejament, el que són els plans territorials, els plans directors urbanístics, etcètera, endegats per aquest Govern obliguen a una visió global, integral de la planificació territorial on les relacions entre urbanisme, infraestructures, mobilitat i territori són cada cop més estretes.

Un exemple el tenim en el Pla d'infraestructures del transport de Catalunya, que tot i ser un pla que va ser aprovat per un govern en minoria i estar actualment sotmès a revisió amb el pacte nacional de les infraestructures, ja va introduir per primera vegada la planificació conjunta de les xarxes viàries, ferroviàries, logístiques i de transport de Catalunya, amb un horitzó fins a l'any 2026.

Aquest pla va comportar la definició de les xarxes bàsiques i comarcals, i ser la resta de carreteres d'àmbit local, el que denominem la xarxa local. Així, doncs, un cop establida la definició de les xarxes bàsiques, comarcals i locals, cal, per una raó evident d'eficiència i optimització de recursos, que aquesta modificació de la Llei de carreteres tiri endavant per establir una clarificació sistematitzada de les titularitats i competències de la xarxa. Així, la xarxa local s'atribuiria a les futures vegueries o a ens supramunicipals que substitueixin

les diputacions, mentre que la xarxa bàsica i comarcal s'atorgarà a la Generalitat.

La modificació de la llei també dona cobertura mitjançant els plans zonals a la possibilitat que alguns camins de la xarxa municipal esdevinguin carreteres locals de les futures vegueries; és el que s'ha dit aquí, que hi han determinats camins en determinats municipis que compleixen perfectament aquesta funció. I tots sabem que hi han molts municipis amb trenta, quaranta, cinquanta o més quilòmetres de xarxa local que, evidentment, amb el seu nivell pressupostari, és impossible que hi puguin fer front.

També, en pro de la clarificació competencial, la llei fixa els criteris per fer com cal el traspàs als ens supramunicipals d'aquelles carreteres de la xarxa local que eren gestionades per la Generalitat.

I dit això, l'altre gran objectiu de la llei és la introducció de criteris i canvis significatius amb relació a la publicitat a les carreteres.

Concretament, calia clarificar el règim regulador d'aquesta activitat en alguns trams determinats de la xarxa viària, no tant per eliminar determinats riscos per als usuaris que es deriven de la publicitat, com apuntava el senyor Rull, o per la possible privació de determinats drets i fins i tot per alguna pèrdua de lloc de treball. Jo crec que la llei no té aquesta voluntat, ni tan sols en fa esment. Vull dir, jo crec que el que fa la llei és simplement vetllar per la riquesa paisatgística del país, que esdevé un patrimoni ambiental, cultural, social i històric que influeix en la qualitat de vida dels ciutadans i que esdevé molt sovint un recurs de desenvolupament econòmic. I és precisament això el que hem de fer: preservar aquest futur econòmic que tenen molts pobles en el seu paisatge.

I, per tant, doncs, no cal oblidar la percepció i la sensibilitat que tenen els ciutadans respecte al paisatge que els envolta, que ha variat molt en els darrers anys, i cada vegada serà més exigent. I no hem d'oblidar, per tant, que Catalunya en aquesta sensibilitat ha estat pionera en l'elaboració d'una llei del paisatge, i sembla normal i corrent que qualsevol llei col·lateral també l'hagi d'acompanyar en aquest sentit.

Per tant, jo crec que la llei va pel bon camí. Ens posarem d'acord, segurament, en ponència perquè resulti una llei molt més consensuada, una llei on tots puguem dir la nostra. I, per tant, doncs, seria incompreensible que aquesta llei no continués el seu tràmit parlamentari.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula el senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Il·lustres diputades i diputats..., honorable conseller, li he de reconèixer que el nostre grup parlamentari va dubtar seriosament envers la possibilitat o no de presentar una esmena a la totalitat, no?, per-

què evidentment..., i això ja es va demostrar en el tràmit parlamentari en el qual vam estar demanant una sèrie de pròrroques per acabar d'analitzar i arribar a acords amb els nostres companys de les diferents diputacions i regidors, i al final vam arribar..., amb diferents punts de vista, perquè és veritat que ens diferencia més –i això ara ho exposaré en la meua intervenció– no tant la part primera de la proposta de modificació de la Llei de carreteres, amb relació a l'atribució de competències, sinó que també és veritat que tenim unes diferències més importants en la part segona, el que és amb relació a la publicitat exterior, no?

Dit això, una vegada el debat de consultes amb els nostres companys de les diputacions i regidors..., vam arribar a la conclusió que efectivament el que tocava aquí, en seu parlamentària, no era tant presentar aquesta esmena a la totalitat, sinó intentar solucionar un tema que portem des de l'any 93, no?

És evident, jo crec que..., inclús he de dir que puc començar bona part de la intervenció que ha fet el senyor Rull o inclús del senyor Domingo; són punts de vista diferenciats. Escolti, és evident que en el projecte que ens presenten de proposta de modificació hi ha dos àmbits molt diferenciats.

Un primer àmbit que és l'atribució de competències. Jo crec que ja ho hem d'intentar solucionar entre tots definitivament. Ho portem obert des de l'any 93. Sí que és veritat que es va aprovar per unanimitat la Llei de carreteres de l'any 93, és veritat. Però també és veritat que han passat quinze anys i ara podem extreure les conclusions de si efectivament... Sí que és veritat que moltes vegades no es van poder desenvolupar, segurament, aquells traspassos de carreteres, segurament per qüestions polítiques, senyor Domingo. És veritat. Segurament, aquella confrontació que hi havia en aquell moment, doncs, entre el poder de la Generalitat, d'un grup determinat, i el poder de les diputacions, algunes d'elles amb un color determinat, doncs, feia potser impossible o molt difícil aquest conjunt de transferències que s'havien d'haver realitzat i, per tant, tindre la xarxa de carreteres per part del Govern de la Generalitat.

Ara, estem en un moment diferent i ho hem pogut analitzar. I és veritat que quan nosaltres entrem en contacte amb els nostres companys de les diputacions ens diuen: «Home, potser, efectivament, no era el millor el que havíem dissenyat l'any 93, o al que vam donar suport, i hem d'intentar de mirar de solucionar entre tots quin és el millor sistema de gestió.»

Per nosaltres és molt important, i ho dic obertament, que serà el nostre cavall de batalla en la discussió parlamentària, perquè que no presentem l'esmena a la totalitat no vol dir que al final potser inclús hi acabem votant en contra si no arribem a aquells punts de trobada o d'acord pel que fa a la llei, sinó que per nosaltres el més important, com també ho diu a la memòria de la llei, és que ens interessa sobretot qui és el millor per gestionar amb eficàcia i optimització de recursos i seguretat la xarxa catalana de carreteres. I això és l'important, no tant entrar en l'etiqueta de si efectivament ho ha de tindre tot el Govern de la Generalitat i a partir de llavors a veure qui ho gestiona o no ho gestiona, sinó

efectivament qui és el millor, qui està millor preparat, qui és el millor per gestionar els recursos pel que fa a l'optimització de les carreteres.

Nosaltres teníem preocupació..., jo ho recordo perfectament i l'honorable conseller se'n deu recordar, que una de les primers preguntes parlamentàries que vaig fer jo en el Parlament la hi vaig fer a vostè mateix, amb relació a la situació..., l'any 2004 ja li vaig preguntar amb relació a com estava el desplegament de la Llei de carreteres pel que fa a les diputacions. Hi coincideixo, evidentment. L'esforç econòmic que això suposa, que ja l'any 2004 es plantejava al voltant de 600 milions d'euros, nosaltres... Vostè en aquell moment ens va dir: «Bé, escolti, miri, nosaltres volem mantenir la titularitat en la Generalitat de tota la xarxa de carreteres catalanes, però evidentment entràriem en un model d'encomanda de gestió envers aquelles de titularitat local perquè ho tingui en aquell moment les diputacions catalanes.» Nosaltres vam dir: «Bé, doncs, pot ser un sistema.»

Però, bé, nosaltres ara evidentment ens trobem amb tres possibles sistemes i no n'hi han més. Un, ho mantenim al mateix redactat de la Llei de carreteres, i per tant tota la xarxa de carreteres està en mans del Govern de la Generalitat, com proposa Ciutadans, el senyor Domingo. Sincerament, jo pensava que Convergència podia entrar per aquesta línia; jo crec que és bo que entrem a enraonar a veure quin és el millor sistema de gestió. Un segon model és el que vostès proposen: «Ecoliti, miri, el millor sistema és que tingui la titularitat aquell qui ho ha de gestionar, i per tant, si és la diputació, la diputació, si és la Generalitat, la Generalitat.» I un tercer sistema, que seria l'intermedi, que és el que vostè va proposar l'any 2004 quan li ho vam preguntar en seu parlamentària: «Ecoliti, miri, buscarem un...», en podem dir com un «apany», és a dir: «Ecolita, de la xarxa, la titularitat la té el Govern de la Generalitat, però el que és la gestió, l'encomanda de gestió, la té la diputació.»

Bé, són tres models diferenciats. Jo crec que l'important no és tant qui en té l'etiqueta, sinó qui ho gestiona millor. I, per tant, nosaltres, si entre tots –que això és important– arribem a la conclusió, per tancar d'una vegada per totes aquest discurs, aquest debat que hi ha entre diputacions o el futur ens –és igual– si algun dia es constitueixen –que no entrem en aquest debat ara; l'important és que qui té ara la competència és la diputació o el Govern de la Generalitat..., entre tots arribar al màxim consens. I si és veritat que una vegada analitzes les diferents esmenes presentades o alegacions que han fet els diferents ens, en aquest cas la Diputació de Barcelona..., no hi ha cap diputació, ni la de Tarragona, ni la de Girona, ni la de Barcelona, ni la de Lleida, que tenen diferents colors polítics, que estigui en contra de la proposta feta en aquest cas pel Departament de Política Territorial; això ho han de tenir en compte. I les diferents entitats municipalistes tampoc ho diuen. Bé, hi ha una associació de municipis que enraona amb relació a «esperem el debat territorial...», i jo crec que seria esperar massa.

Per tant, per nosaltres, important: hi ha un apunt a la llei que sí que és veritat que nosaltres esmenarem, a la disposició transitòria primera, quan enraonem del règim

econòmic, que allà fica l'afegitó de «si escau»; jo crec que, evidentment, «si escau» ha de caure. El que hem de fer és que, evidentment, qualsevol traspàs o qualsevol adjudicació de la xarxa local de carreteres ha de ser amb els recursos econòmics adients. Perquè el més important és la seguretat, i el manteniment, i la capacitat que han de tindre no només les diputacions, sinó com... Ha entrat el debat el senyor Rull, i hi entraré jo també, amb relació a les entitats locals. A nosaltres, que també ens hi dediquem, molts diputats, a l'activitat municipal, evidentment ens preocupa moltes vegades el manteniment en l'àmbit econòmic d'ajuntaments que no poden permetre's el luxe de tindre un bon manteniment de la xarxa local de carreteres o dels camins, dels mateixos camins dels mateixos ajuntaments, no? Ficava l'exemple el senyor Rull que, bé, quan va per la C-58, que han d'anar per xarxa local per poder derivar-se de la C-58. Escolta, a la C-32 el que fan molts ciutadans per poder arribar a Barcelona no és anar per camins locals, van per camins agrícoles, no per xarxa local, per camins agrícoles, per poder treure's de sobre els embussaments que es produeixen a la C-32, imagini's. Per tant, escolti, la gent es busca la vida com pot.

I, evidentment, sí que és veritat que hem d'intentar trobar una solució, perquè la xarxa local, que evidentment ha de ser gestionada per l'àmbit comarcal..., i, per tant, la Generalitat ho tingui en la seva dimensió.

Per tant, oberts al diàleg, oberts a tancar definitivament aquest debat, intentar que les diferents entitats supramunicipals –diputacions– vinguin aquí a explicar la seva.

Hi ha un segon punt de vista en el qual aquí sí que, evidentment, la distància és bastant gran, i era un dels motius que també ens portava a la possibilitat de portar o no aquesta esmena a la totalitat, aquesta amb relació a la prohibició de publicitat exterior al que és la trama urbana, excepte travesseres.

Miri –i sóc i seré molt franc–, nosaltres, evidentment, quan veiem en un informe o quan veiem en una exposició per part de la conselleria que un dels motius pels quals es porta a prohibir publicitat exterior a la trama urbana és la possibilitat de reduir el nombre de morts o ferits, nosaltres d'entrada ja ens fiquem en prevenció; diem: «Home, nosaltres ja d'entrada no podem dir que no a una qüestió tan important com salvar una vida. Qualsevol vida val més que qualsevol activitat econòmica.» Bé, però això ho han de demostrar. Escolta, el que no pot ser és que s'aporti un document com aquest amb el qual en un requadret ens vénen a justificar, mitjançant un estudi de l'any 98, a sobre..., que diu: «Paràmetres d'estudi als comptes del transport de viatgers a la regió metropolitana de Barcelona quantificant-ne el benefici social en termes monetaris.»

Jo crec que, evidentment, se'ns ha de justificar que realment aquesta provisió exterior de la publicitat ajudarà a minvar el nombre d'accidents. Si fos així i se'ns demostrés per part dels partits que donen suport al Govern, podríem entrar en la discussió de donar-hi suport. Si només és pel fet, com molt bé ha apuntat també el senyor Vigo o ha apuntat el senyor conseller i segurament apuntarà el senyor Milà –si és l'intervinent d'Iniciativa–, pel que fa a la llei del paisatge, el que és el paisatge,

pel que fa a preservar el paisatge, home, evidentment, a nosaltres serà bastant difícil convèncer-nos.

Evidentment, nosaltres vam donar suport a la Llei del paisatge, però també és veritat que en aquest cas estem enraonant d'un sector econòmic important, que darrere hi han persones. Hem de tenir en compte que comencem o ja hem començat un període de dificultats econòmiques al país, de recessió econòmica. Home, no hi afegim més, nosaltres, no siguem més que els altres, no siguem més abanderats del que hagin fet no només altres comunitats autònomes, sinó també altres països, estudiem de veritat si podem trobar un punt de trobada, com molt bé ja s'ha apuntat... El sector està disposat a autoregular-se; mirem a veure com ho podem solucionar.

I, a més a més, inclús la mateixa Diputació de Barcelona, en un estudi jo crec que bastant ben fet, ve a dir: «Compte, perquè els que legalment estan establerts..., anem a veure primer si hi ha invasions de competències municipals, mirem-ho bé, siguem curosos, i en segon lloc, el règim d'indemnitzacions.» Perquè, clar, aquí es planteja a la llei que aquells que estan legalment establerts, amb una concessió establerta donada pel mateix ajuntament amb una concessió, no tindran cap tipus d'indemnització per la seva desaparició. Val a dir que se'ls dona un règim transitori, però evidentment també podem tindre una allau de reclamacions de rescabament per danys i perjudicis als ens locals. I, per tant, hem de preservar i intentar, entre tots, buscar quina mesura..., si arribem a la conclusió que és veritat que s'ha de regular, mirem a veure de trobar un punt d'equilibri entre l'activitat econòmica, entre els mateixos afectats, que són els ajuntaments, i entre la proposta que faci el Govern de la Generalitat.

Nosaltres estem oberts, evidentment, a arribar a un acord amb aquesta modificació, hi estem oberts i per això en aquest cas no havíem presentat l'esmena a la totalitat al projecte de reforma.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Salvador Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, a l'hora d'endegar aquest debat sobre una modificació parcial de la Llei de carreteres, m'agradaria fer una reflexió sobre el paper que les infraestructures de comunicació –carreteres, ferrocarrils i la telefonia–, juntament amb l'educació, han tingut sempre amb la construcció de l'autogovern de Catalunya al llarg del segle xx i que encara la tenen en aquest moment del segle xxi. Des de la Mancomunitat fins a la Generalitat republicana, fins també la recuperació de la Generalitat als anys vuitanta, sempre, al voltant de la competència sobre carreteres, sobre ferrocarrils catalans, sobre telefonia i sobre educació és la base sobre la qual s'ha començat a construir la nostra autonomia.

Crec que aquest tema està abordat correctament en l'Estatut, en el recent, nou Estatut de Catalunya, quan, com aquí s'ha dit i s'ha destacat, estableix molt clarament quina és la funció de la Generalitat de Catalunya en l'àmbit de les infraestructures viàries: ordenació, planificació, gestió integrada de *tota* la xarxa. I això necessitava, des del nostre punt de vista –crec que és un posicionament correcte–, aquesta clarificació competencial i aquesta adaptació de la Llei de carreteres. També, diguem-ho, amb relació als debats de l'any 93, amb una autonomia ja assentada, en què cada una de les administracions –l'autònoma i la local–, diríem, estan tranquil·lament assentades en les respectives competències i en què ja no cal refermar la competència de la Generalitat, el seu paper com a administració emergent, perquè està plenament consolidada, amb relació a un món local o a unes diputacions que, en el marc de les noves polítiques d'organització territorial, troben el seu paper. I a això hi hem d'afegir no només les aspectes d'ordenació competencial d'organització territorial, sinó també els temes d'ordenació territorial.

La llei és molt simple, però crec, creiem des del nostre grup, que apunta conjuntament a aquest camí i que, evidentment, ha de venir acompanyada, per tenir tot el seu ple sentit, de la planificació territorial i sectorial de què s'ha parlat i, fonamentalment, d'aquesta remissió que s'ha de fer al Pla d'infraestructures de Catalunya, que és on s'ha d'establir perfectament aquesta jerarquia de vies. És a partir d'aquí quan s'entendrà exactament el paper que correspon a les administracions cridades a actuar i, sobretot, on podrem aplicar un principi que l'any 93 encara no se'n sentia a parlar gaire, que és el principi de subsidiarietat. És aquest principi que ens diu que les administracions han d'actuar en aquell àmbit on la seva actuació pugui desplegar més plenament la seva eficàcia, pugui tenir més sentit i pugui ser més útil al servei dels ciutadans.

Si tenim un marc indiscutible de planificació territorial i sectorial de Catalunya que no havíem tingut l'any 93 –que era més enllà d'un pla territorial general de Catalunya, que parlava d'una jerarquia de vies; no, ara ja estem entrant en la planificació concreta d'aquesta infraestructura–; tenim un estatut que ens diu clarament que la Generalitat té una competència, diríem, *integrada*, eh?, que vol dir més que integral, vol dir que va ajuntant diferents peces, siguin de competència de l'Estat, siguin de competència de l'Administració local, i tenim ja uns recursos suficients –naturalment, haurem de veure com es complementen– per poder desenvolupar el país d'aquesta forma que contempli les diferents infraestructures, és bo que aquests papers es clarifiquin.

D'aquí la importància que quedi definida una xarxa local digna de tal nom i que quedi molt clar que les administracions locals i les administracions supralocals –les futures vegueries– poden jugar un paper amb tot el suport de transferència de recursos, de convenis, que calgui per part de la Generalitat, però per actuar més en el territori immediat on es situen; dintre d'una planificació integrada i dintre d'unes directrius que marcarà la Generalitat, però buscant aquest principi de subsidiarietat i aquest principi d'eficàcia.

I aquí també voldria fer una referència respecte a un tema que ha sortit de forma col·lateral, respecte a les permutes o actuacions respecte a carreteres de l'Estat. I s'ha dit aquí l'exemple de la 160 amb relació a la C-26. Nosaltres –ja es va discutir en aquell moment– creiem que és un exemple d'això que diem. És a dir, no pot ser que tinguem, amb una jerarquia de carreteres sobre uns plànols, amb unes terminologies determinades i amb unes inversions a fer..., que ens trobem que la carretera de caràcter comarcal, que és la que hi passa i que és competència de la Generalitat, tingui una importància com a eix supracomunitari superior a la que té la tradicional o la hipotèticament nominada com a nacional.

Jo vull explicar una anècdota en aquest sentit –per proximitat al Ripollès, és clar–: per la carretera de Vallfogona encara es troben tràilers que no poden passar i que queden aturats, perquè van amb un mapa que els diu que allò és la nacional. I no se'ls acudeix agafar una carretera que diu C –comarcal– 26, quan tenen una carretera que els diu N.

Naturalment, no és aquest, el tema principal, pel qual es va fer aquest acord, però sí que té importància situar-ho en l'àmbit d'una disposició transitòria tercera de l'Estatut, d'unes possibilitats de finançament i d'unes obligacions que ha assumit l'Estat, de realitzar unes millores importants, de variants, etcètera.

Per tant, no ens ha de fer por –no ens ha de fer por– aquesta interrelació d'igual a igual, amb plena coresponsabilitat entre Administració catalana i Administració de l'Estat, a l'hora no de planificar –que aquesta planificació ens correspon a nosaltres de forma exclusiva–, sinó a l'hora de captar recursos i de distribuir responsabilitats. Com tampoc ens ha de fer por amb relació a les administracions locals.

També un parèntesi respecte... –és inevitable i és d'agrair; aquesta vegada no l'hem introduït nosaltres–, respecte al tema de les comunicacions al Vallès. És molt important que el Grup de Convergència reconegui que hi han també molts problemes de comunicació local, que és tan o més important el tema del trànsit de travessia com el tema de les comunicacions amb la xarxa capillar d'aquest territori, i que, per tant, les solucions que s'hi trobin han d'anar en aquest camí.

Per tant, creiem que aquests aspectes competencials quedaran perfectament aclarits, que ajuden a una bona gestió d'aquesta xarxa i que no hi ha d'haver cap problema amb relació a les administracions locals.

Respecte a l'altre gran tema de la llei, que és el tema de la publicitat, efectivament, les capacitats de previsió..., sempre és important que les forces polítiques siguem previsibles; és previsible el que diuen els grups del Partit Popular i de Convergència i Unió a l'hora de protegir els interessos vinculats a la publicitat a les carreteres. Per la nostra part, la nostra posició és de ser molt radicals amb el tema que cal fer neteja –cal fer neteja– d'un país que presenta un aspecte de contaminació visual absolutament saturat. I ja està bé que alguns es recordin de santa Bàrbara quan trona. Home, a bones hores parlar d'autoregulació; han tingut molts anys, el sector de la publicitat, per demostrar aquesta bona voluntat de la

seva capacitat d'autoregulació i de no instal·lar de forma indiscriminada uns grans panells publicitaris, que ens embruten el paisatge d'una forma, ho repeteixo, que ja ha arribat a nivells de saturació.

Per tant, cal que hi hagi un marc legal perquè després la gent es pugui autoregular. I que aquest marc legal reconegui, naturalment, en el tema de les travessies urbanes, que crec que és un tema que sí que haurem de contemplar en ponència, també el tema de l'autonomia local; és evident que estem parlant de trams consolidats en bona part per l'edificació i que s'admet la publicitat. També aquí caldrà incorporar-hi la concurrència de les competències locals.

Però per a la resta –per a la resta– cal assentar un principi molt clar, que és que no podem utilitzar el paisatge com a suport publicitari, eh?; més enllà del toro d'Osborne, no podem utilitzar el nostre paisatge com un suport de negoci. El negoci ha d'estar en altres àmbits. I els canals publicitaris avui en dia són molts; no cal acudir a aquesta saturació.

És per això que nosaltres mantindrem, naturalment la voluntat de diàleg, mantindrem la voluntat de trobar sortides, però mantindrem un posicionament molt ferm alineat amb el que hi ha en aquest projecte, que és un missatge clar a la ciutadania, a les empreses, al territori: volem una Catalunya neta de cartells publicitaris a tot arreu, i també en determinats trams al voltant de les poblacions, on no només afecten el paisatge, sinó que a vegades afecten l'arquitectura i afecten el mateix entorn de convivència.

Per la resta, quant al posicionament de les esmenes, una ja s'ha retirat, i crec que és d'agrair aquesta retirada, i respecte a l'altra, crec que he donat suficients arguments per entendre per què no podem estar a favor d'aquesta esmena.

Gràcies.

(El Sr. Rull i Andreu demana per parlar.)

El president

Senyor Rull...

Cridem a votació.

(Pausa.)

Tenim un problema amb aquests micros... Haurien de funcionar, eh?, en tot cas. *(Pausa.)* Ara, ara.

El Sr. Rull i Andreu

Sí, per contradiccions en un aspecte que deia el senyor Milà, per contradiccions matís; ha fet la sensació que deia que la xarxa bàsica la identificava amb la de titularitat de l'Estat.

Escolti, a mi em sembla que nosaltres al que hem d'aspirar, i aquest també haurà de ser un element de consens, és que l'Estat deixi d'administrar determinades vies, poder fer el mateix model que tenen per exemple a Navarra, que el territori, la comunitat foral és competent de totes les carreteres. I, per tant, diguem-ne, l'aspiració

no és a transferir titularitats de l'Estat, sinó aconseguir totes les transferències necessàries.

Gràcies.

El president

Senyor Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Bé, malgrat que és un tema de matisació respecte a la intervenció, en cap sentit s'ha d'entendre que nosaltres estiguem a favor que la xarxa bàsica sigui de l'Estat. L'únic que he volgut posar un exemple..., és de com puntualment en un determinat moment, en tant que no s'ha fet una transferència global, havia sigut un bon instrument de finançament, si m'ho permet, una política de peix al cove, en el cas concret que sempre es posa com a exemple, d'haver assolit recursos de l'Estat sense necessitat d'esperar a un marc global de transferència.

Però que quedi clar que nosaltres estem d'acord que tota la xarxa bàsica de Catalunya sigui competència de la Generalitat, com l'Estatut em sembla que preveu perfectament.

Gràcies.

(Pausa llarga.)

El president

Posem a votació, doncs, l'esmena a la totalitat que ha presentat el Grup Mixt.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 69 vots en contra i 62 abstencions, per la qual cosa el projecte continua la seva tramitació.

Procediment

per a elegir un membre del Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya (tram. 284-00016/08)

El setè punt de l'ordre del dia és el procediment per a elegir un membre del Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya. En compliment de l'article 82.a de la Llei 1/2003, de 19 de febrer, d'universitats de Catalunya, passem a la designació.

El candidat proposat pel Parlament al Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya és el senyor Miquel Asensio i Quiñónero.

Imagino que hem de fer la votació electrònica i secreta... *(Pausa.)* Doncs, la votació la farem electrònica i secreta. Demano als serveis tècnics que així ho preparin. *(Pausa.)* La petició és del Grup Mixt.

(Pausa llarga.)

Atès que ja s'ha preparat, comença la votació.

Ha estat aprovat per 126 vots a favor i 4 abstencions. I, per tant, queda designat el senyor Miquel Asensio i

Quiñonero com a representant del Parlament al Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya.

Interpel·lació al Govern

sobre la informatització de l'Institut Català de la Salut i el millorament de la coordinació informatitzada entre l'assistència primària i especialitzada i els proveïdors del Servei Català de la Salut (tram. 300-00113/08)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la informatització de l'Institut Català de la Salut i el millorament de la coordinació informatitzada entre l'assistència primària i especialitzada i els proveïdors del Servei Català de la Salut. Té la paraula per a la seva exposició l'illustre senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt.

(Pausa llarga.)

Senyor Domingo, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *consellera*, ilustres diputados y diputadas, la razón de la interpellación que presenta nuestro grupo es abordar el tema de la tecnología de la información y de la comunicación en el ámbito de la sanidad. Es evidente que este tipo de tecnología es un elemento esencial de la sociedad que debe traducirse en beneficios concretos para los ciudadanos, para los pacientes, para todos los operadores sanitarios –médicos, enfermeras, administrativos.

En el ámbito de la salud estas tecnologías son imprescindibles y, de hecho, los propios usuarios de la sanidad vienen demandando reiteradamente la implementación de esta tecnología en el campo sanitario. Así, sin ir más lejos, una de las reivindicaciones del Foro Español de Pacientes, que tuvimos ocasión de escuchar aquí, en este Parlament, era la implantación de una historia clínica electrónica universal incorporada a la tarjeta sanitaria. Tan importante es en este campo, que incluso existe un plan de acción de informatización de la salud europeo –perdonen mi inglés–, el *eHealth Action Plan*, que marca las líneas a seguir por los estados miembros en esta área. De este plan de acción de informatización forma parte España.

También existe un proyecto, el Netcards, que es de aplicación informática, que tiene como objetivo permitir que los ciudadanos en desplazamiento o en estancias temporales puedan recibir asistencia sanitaria con su tarjeta en cualquier país de la Unión Europea. Es decir, la utilización de la denominada tarjeta sanitaria europea de aquí al año 2010 permitiría la posibilidad de ser atendido en desplazamiento o en estancias temporales.

Sorprendentemente, España no participa en este programa, cuando lo hacen la práctica totalidad de los países de la Unión Europea –creo que a excepción del Reino Unido todos los demás países grandes participan en la creación de la tarjeta sanitaria europea. Y a lo mejor esta no participación se debe en parte al desconcierto,

descoordinación y descontrol que en materia de tecnologías de la comunicación y sanidad vive nuestro país.

La necesidad de implantar un nuevo sistema de gestión sanitaria europea tiene, además, un corolario en España, concreto, que es el Plan de calidad del sistema nacional de salud; se establecen grandes líneas de actuación en relación con las tecnologías de la información. Concretamente se dice que se ha de potenciar un sistema fiable de identificación de los usuarios –esto es una tarjeta sanitaria individual–, la informatización de los registros clínicos de cada usuario o paciente –esto es la historia clínica digital–, un sistema que soporte y relacione entre sí todos los procesos que es necesario realizar para hacer efectiva la prestación farmacéutica a los pacientes y usuarios, la prescripción, el visado y la dispensación –esto es la receta electrónica, también–, y mecanismos que ayuden a agilizar la citación de los usuarios con su médico de familia y pediatra de atención primaria y con los especialistas del área –esto es la telecita–, al igual que la potenciación de dispositivos de diagnóstico y tratamiento a distancia –la telemedicina.

Para materializar estos proyectos, el propio plan nacional, el propio Plan de calidad del sistema nacional de salud, fija una estrategia, la estrategia número 11, que es la de sanidad en línea a través de la entidad pública empresarial Red.es. Este proyecto es cofinanciado entre el Gobierno central, el Gobierno de España, y las distintas comunidades autónomas y está dotado con 225 millones de euros.

Consellera, nos gustaría saber el estado en que se encuentra la aplicación de todo este proceso de informatización en Cataluña y para ello nos parece pertinente saber si contamos con unos sistemas de información sanitaria compatibles e interconectables en la propia comunidad autónoma, es decir, entre la atención primaria y la atención especializada y hospitalaria, y entre los distintos proveedores del Servei Català de la Salut.

Nos da la impresión que se ha pecado de excesiva improvisación en estos temas y al día de hoy, a pesar de todos los proyectos en marcha y de todos los mandatos de la Unión Europea e incluso del mandato que se contiene en el Plan de calidad del sistema nacional de salud, nuestra comunidad es una comunidad que se encuentra retrasada en la aplicación de un sistema de información sanitaria compatible e interconectado. Al día de hoy no es posible, o es muy difícil, o es muy excepcional, la conexión entre los centros de atención primaria y los centros de atención especializada y los centros hospitalarios; es decir, no hay fórmula, o son muy excepcionales..., la posibilidad de contar con la historia clínica compartida del paciente entre estos distintos centros.

Pero además nos parece especialmente preocupante que incluso no se esté previendo la posibilidad de interconectar el Institut Català de la Salut, el proveedor no preferente, porque no quisieron que fuera preferente en la Ley del ICS, pero con otros proveedores del Servei Català de la Salut. Y eso, a nuestro juicio, es realmente imprescindible e imparable.

Estamos hablando de la mejora de la calidad asistencial y ello conlleva fundamentalmente, además de la mejo-

ra de calidad, una reducció evident de costes. Està clar que la duplicació de intervencions debudes a la ausència de informació contrastada entre la atenció primària i la atenció especialitzada és notoria. Estem parlant d'un retard fonamental en la gestió; si se comptara amb els documents, per part dels centres hospitalaris, de la història clínica del pacient, en els centres d'atenció primària, se dotaria de major seguretat al acte mèdic i, al mateix temps, de major fiabilitat i de major agilitat.

Pero no solament és el tema de la intercomunicació i interconnexió en el propi ICS, en el propi Servei Català de la Salut, és que a més se està tenint problemes, importants problemes, amb motiu de la implantació de la targeta sanitària única, i és així que al dia de hoy pacients catalans tenen problemes per rebre assistència sanitària en altres comunitats autònomes i usuaris de la sanitat pública tenen problemes a l'hora de rebre la assistència sanitària a Catalunya. És una evidència, és una evidència que ha estat denunciada, que se ha posat de manifest en els últims temps, i el fet que no se estigui impulsant d'una manera adequada, d'una manera convenient, la targeta sanitària única, tal com estableix i tal com primava i prioritzava la Ley de cohesió i qualitat del sistema nacional de salut, nos sembla un greu retard i un greu problema.

Estem parlant de seguretat dels pacients i de garantia de les prestacions bàsiques d'assistència sanitària que en aquests moments no se estan desenvolupant, no se estan practicant d'una manera uniforme, fàcil i àgil per tots els usuaris de la sanitat.

La pregunta que venim a fer avui aquí és molt concreta: ¿Està garantida la interconnexió entre la atenció primària i la atenció especialitzada en tota Catalunya? ¿Quan se informatitzarà la història clínica? ¿És possible la consulta dels metges i infermeres d'atenció primària de les històries clíniques dels pacients en els hospitals i en els diferents centres d'atenció primària al dia de hoy, és dir, interconnectats? ¿Quan serà possible consultar la història en tots els centres sanitaris d'Espanya?, i si se estan fent per part de la conselleria en el marc del Consell Interterritorial les necessàries aportacions per a que això sigui possible.

Altre aspecte relacionat igualment amb les tecnologies de la informació i de la comunicació és relacionat amb la recepta electrònica. Sabem que existeixen dos centres en aquests moments que estan, diguem, servant de model pilot per a la implantació de la recepta electrònica a Catalunya. Realment creiem que se va amb un gran retard, i nos agradaria saber igualment quines són les gestions que estan fent amb els diferents col·legis farmacèutics per agilitzar la implantació de la recepta electrònica.

¿Quan serà possible l'intercanvi d'informació de salut, relacionat amb la salut, entre organismes, centres i serveis dependents de la conselleria? ¿Quan se tindrà una intranet sanitària coordinada de veritat –coordinada de veritat– a Catalunya i en el sistema nacional de salut? De la impressió de

que, a pesar dels compromisos, aquests nunca se van a materialitzar. Vam relegar, diguem, les dates, i un any és per un any i l'altre any és per l'altre any, i l'any següent és per l'altre any, pero nunca se acaba de materialitzar el final, i no se ve el final.

Descoordinació, decisions contradictòries, excés de cel propi estan fent inviable l'aplicació de la tecnologia de la informació i de la comunicació en l'àmbit sanitari en tota Espanya. Per això no volem entrar en una guerra de comunitats per el tema de la targeta d'assistència sanitària, sino que fonamentalment lo que pretendem és que en el marc del Consell Interterritorial se facilite i se coordini adequadament a més el accés a la assistència...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...sanitària, a la informació sanitària en tota Espanya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

L'honorable consellera de Salut, senyora Marina Geli, té la paraula.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, gràcies per donar-me l'oportunitat d'explicar, com diu vostè, el que nosaltres en diem «la revolució de les TIC en el sistema de salut de Catalunya. I que quedi per endavant que nosaltres som els primers interessats i estem participant en un projecte europeu de quina informació i quina targeta sanitària, a la targeta sanitària europea, atès que, per descomptat, els ciutadans d'Europa tenen accés universal a qualsevol sistema de salut de qualsevol estat. I també, per descomptat, estem treballant en el si del..., amb el Govern de l'Estat, amb dos ministeris, el Ministeri d'Indústria i el Ministeri de Sanitat per fer efectiu, doncs, aquesta targeta, no només sanitària compatible, sinó d'una història electrònica mínima a nivell de l'Estat.

Tant és així que nosaltres, vostès saben que tenim signat un conveni, amb una aportació del Govern de l'Estat de 17 milions d'euros, amb Red.es, del Plan avança, per anar fent, 2006-2008, els processos per a la seva implementació. Però, no ens hem de desenganyar. És cert que Catalunya, tot i que va tenir un procés d'informatització per la gestió molt anterior a altres comunitats autònomes, en canvi el repte que tenim, i li explicaré els terminis d'implantació que són que ja a curt termini..., tenim algunes dificultats i tenim endarreriments clars: algunes comunitats autònomes ens havien passat al davant; és així, eh? Quan un va a Extremadura o quan un va a Andalusia tenen, avui, un procés d'utilització clínica –estic parlant– millor que el nostre. En fi, mal em pesi, però és així, no podem amagar algunes consideracions, perquè... Per descomptat nosaltres tenim un model una mica més complex, però que ho hem salvat des del punt de vista tecnològic, i per tant, hem fet una

aposta sense haver de canviar la diversitat de proveïdors i per tant de paquets informàtics.

Una història clínica compartida a tot Catalunya, no només entre nivells de primària, d'hospital, aquí hem afegit també, senyor diputat, salut mental i sociosanitari, com una única xarxa de responsabilitat pública. I, per tant, aquest procés ha estat més laboriós perquè no es va governar des del principi, eh?, tothom havia anat avançant més lentament, més ràpidament.

Vostè coneix que en alguns territoris de Catalunya que tenen perfectament una història clínica compatible, però són territoris molt concrets: el territori d'Osona, per un projecte europeu, i també perquè tenen un model que va assajar una prova, doncs, *per capita*, que va permetre tenir des de fa temps una història clínica compartida. O si vostè va a una part de Tarragona en un proveïdor, que és la Tecla, també. O si vostè va al Baix Empordà també tenen una història clínica. Però no hi havia hagut una determinació del Govern, del departament, perquè no és un problema només del Departament de Salut.

Nosaltres el 2004 vam haver de començar –i vam tardar evidentment dos anys– una cosa que, encara que la gent no es cregui que era així, és portar ordinadors a cada un dels centres. I hi encara estem, eh?, perquè els hospitals, els nostres hospitals, especialment els grans hospitals de l'Institut Català de la Salut tenien bons elements informàtics de gestió, però nul ús clínic, o escàs ús clínic i molt desigual, eh?, depèn de les persones i dels serveis.

Per tant, molt ràpidament el 2004, a més vam buscar qui ens assessorés, vam buscar a través de la UOC la persona que més ha treballat –també amb un acord amb el Govern de Catalunya–, que va fer el programa, doncs, de les TIC al servei de l'Administració pública de Catalunya, el doctor Manuel Castells, que és el que ens acompanya en tot aquest procés de veure... Vam fer un estudi, que està publicat, que els farem arribar, de quin era l'estat de la qüestió de les TIC en tot el sistema de Catalunya i també quines són les accions d'acompanyament. Això va portar que ja el 2005-2006 elaboréssim tot el Pla de TIC al servei del sistema de salut de Catalunya, que té fonamentalment un objectiu, hi insisteixo, clínic, al costat dels professionals i també al costat dels ciutadans.

I per l'altre costat projectes molt concrets que es van desplegant amb un calendari molt concret, que els comentaré. Abans que s'acabi el 2009 hem de tenir a Catalunya tota la història clínica compartida a tota la xarxa de primària i hospitalària, i dos anys més per integrar tota la salut mental i sociosanitària.

Segon gran projecte: recepta electrònica. Aquest és un projecte que hi hem posat molta ambició. El nostre projecte va més enllà d'algunes experiències concretes, i, per tant, el 2008 i el 2009..., el 2008 hauríem de tenir recepta electrònica a tot Catalunya menys Barcelona, i el 2009 a Barcelona. Aquest, per descomptat, requereix un pacte entre els actors, entre tots els actors.

Tercer, hem fet moltes experiències, molt gratificants, de telemedicina, de teleradiologia, però teníem un *handicap* que encara tenim, que era la digitalització de les imatges. Per tant, vol dir que estem fent una inversió

molt important de digitalització de les imatges, no només en les noves inversions, que per descomptat, sinó també a tota la xarxa sanitària antiga, eh? Per tant, no es pot connectar si no tens digitalització d'imatges i per això els processos han estat més lents. La imatge mèdica serà el primer que es va incorporant, i ja tenim, eh?, avançament en la història clínica electrònica, i en aquests dos anys ha d'estar integrada a la història clínica compartida a tot Catalunya.

Telemedicina. Aquestes experiències que han estat, hi insisteixo, molt gratificants, a l'ús dels ciutadans i a l'ús dels professionals. Fons d'ull, telemàticament enviat, que ha permès que molts, molts ciutadans no es moguin perquè el que s'envia és la imatge del fons d'ull a un oftalmòleg que està darrere una pantalla. O així mateix, hem pogut anar incorporant moltes imatges de lesions de pell, etcètera. I ara estem amb un projecte de generalització d'aquests projectes de telemedicina, de videoconferència. Enviam, per descomptat, des dels serveis de cardiologia de Girona, de pediatria, de cardiologia pediàtrica de Girona a l'Hospital del Vall d'Hebron, o el projecte del Teleictus, on enviem les imatges i els professionals es parlen per veure si cal derivar el pacient, etcètera. Per això forma part d'un projecte, escrit, per descomptat, d'utilització de la telemedicina al servei dels clínics i al servei dels ciutadans.

Quart element, important, com deia vostè, sí nosaltres pensem no només que ja ho hem fet, la possibilitat d'accedir al sistema sanitari per demanar visita, que es pot fer avui telemàticament, sinó anar més enllà. I estem treballant, per descomptat, en quina part de la informació que utilitzen els professionals ha d'estar a l'abast amb un codi d'identificació dels usuaris, eh? Per tant, aquesta història clínica, que estem acostumats que sigui amb paper, i és així per les lleis vigents... Les històries clíniques són propietat dels ciutadans, i, per tant, la història clínica electrònica també és propietat dels ciutadans. I, per tant, vol dir que estem en un debat important de veure quin és el portal d'accés, amb quin codi d'identificació ciutadà –ciutadà–, per poder accedir a la seva història clínica.

Per tant, tenim, en fi, el projecte escrit, supervisat pel doctor Manel Castells, el doctor Guanyabens, que ens acompanya, que és el director d'aquest gran programa de les TIC al servei del sistema de salut, des del punt de vista de la gestió, des del punt de vista dels professionals, des del punt de vista dels ciutadans.

I tenim calendarització. Els he dit que l'any..., necessitem el 2008 i el 2009 per acabar aquest projecte d'història clínica compartida; recepta electrònica per anar avançant en molts projectes de digitalització de la imatge. Tant és així que nosaltres hem creat un programa complementari de programa d'imatge mèdica, eh?, que també anirem avançant a mesura que tinguem la disponibilitat de la digitalització.

Per altre costat això requeria..., no podien..., en fi, elements tecnològics bàsics i d'inversió tecnològica que fem amb el CTiTI. Per altre costat, nosaltres vam fer un concurs a l'Institut Català de la Salut per valor de 35 milions d'euros, que va guanyar l'empresa IBM, que és la que ens acompanya en aquest procés complex, que

és un procés que a més hi hem posat molta ambició. Vostès..., aviat podrem anar si volen a un procés d'implantació també d'això que en diem «el SAP assistencial», per a l'ús dels metges, de les infermeres, de tot el personal, no només de primària –que tenim totes les històries clíniques de primària informatitzades–, sinó per a l'ús dels hospitals i de les plantes, de totes les sales. Ha començat per l'Hospital de Germans Trias i Pujol i en dos anys s'acabarà en tots els hospitals, també, de l'Institut Català de la Salut.

A tal efecte, la referència de la magnitud, la importància, la dificultat alhora, però també les grans oportunitats, Barcelona s'ha convertit en la seu de la innovació d'IBM per tot Europa, d'*eHealth* a tot Europa. Per tant, estem recuperant, per dir-ho així, un lideratge, perquè ja que anàvem més retardats ara davant de les complexitats, com sempre a la vida, les has de convertir en oportunitats. Disset milions d'euros que han vingut del Ministeri d'Indústria i del Ministeri de Sanitat –continuaré en l'altra part– i 3 i 4 milions d'euros en un acord amb el CTiTI són els que invertim des del mateix Departament de Salut i el mateix Servei Català de la Salut, i ara estem acabant de tancar quins són els elements tecnològics necessaris. Tot això, evidentment, portant banda ampla...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Salut

...o alternatiu a cada un dels consultoris locals de Catalunya, que l'anterior Govern i aquest també ho han hagut de fer.

Continuaré, senyor president, en l'última part de rèplica.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Domingo, pot fer la rèplica.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. *Consellera*, le voy a dar la razón, efectivamente, el proceso es muy lento, tan lento que usted en el año 2005 dijo –Marina Geli, *Diario Médico*–: «A finales del 2007, la historia clínica compartida ya será una realidad en Cataluña.» Hoy, según el nuevo calendario que nos da, sabemos que no será hasta finales del 2009 cuando esto será posible.

Pero, sinceramente, creemos que..., nosotros no estamos muy conformes con cómo se ha seguido el proceso de informatización. Y no estamos muy conformes y muy contentos con cómo se ha seguido ese proceso de informatización, en la medida en que son imputables a su departamento errores de bulto en el mismo.

Sí es cierto que, efectivamente, existe un contrato con IBM para proceder a la informatización de los ocho hospitales, ¿no?, son ocho hospitales del ICS en Cataluña. Pero es que, al día de hoy, ese proceso está centrado únicamente en un centro piloto y de forma experimental, según los datos que tenemos. Y al día de hoy es tan de-

teriorado, el proceso, que ha sido objeto de críticas incluso por algún sindicato.

En concreto, el sindicato CATAC, a la hora de valorar ese proceso de implantación, ha alegado defectos de funcionamiento, funciones que multiplican por cinco o diez el tiempo necesario para realizarlas, escasa funcionalidad de algunas aplicaciones, puesta en marcha sin listado previo de las actividades, ausencia de la diferenciación de actividades. Estamos haciendo referencias a lo que un sindicato ha criticado del proceso que se está ahora llevando a efecto, ese proceso pionero del centro IBM de competencias en sanidad o de incompetencias.

No sé si será realmente un proceso piloto y será un modelo excepcional el que aquí estemos llevando a efecto, pero lo que sí es cierto es que no está siendo eficaz. Y no está siendo eficaz, entre otras razones, porque estamos cambiando de programación permanentemente. En los centros de atención primaria, previamente existía el programa OMI; ha sido sustituido por el actual e-CAP. ¿Por qué? El programa OMI está siendo muy válido y exitosamente llevado a efecto en otras comunidades autónomas. Pero es que en la asistencia extrahospitalaria y la consulta especializada dependiente de hospitales no se sigue el mismo programa, y se sigue un programa e-Chos, que es incompatible con el e-CAP, de manera que es muy difícil o muy complicado acceder a nivel hospitalario a las historias de asistencia primaria, y viceversa.

No existe, a pesar de lo que ha dicho o lo que le he podido entender, una conectividad entre los distintos proveedores del Servei Català de la Salut, de manera que nos encontramos que cada proveedor puede tener su propio sistema de informatización y que este sea incompatible con el del ICS. Es un problema preocupante, el de la interconexión, y no está bien solucionado, puesto que no lo están llevando bien.

Pero, bueno, por eso ya no hablar..., si en esta misma comunidad autónoma existen esos problemas, cuando lo extendemos a otros problemas, a otras comunidades autónomas. La interconexión entre las distintas comunidades autónomas es inexistente y no se la espera al día de hoy. No me extraña, desde luego, que tengamos tantas dificultades para cumplir con nuestros compromisos europeos, si ni siquiera a nivel de toda España somos capaces de interconectar las distintas entidades gestoras de la salud.

Pero le he planteado también el tema de la tarjeta sanitaria, un problema real. Le voy a leer una reciente carta que se ha publicado al hilo de unas contestaciones que hizo la señora Mercè Cruells –esta carta se publicó en *La Vanguardia*–: «Siguiendo, al hilo de la polémica de la utilidad de la tarjeta sanitaria del CatSalut, y aclarando lo que la señora Mercè Cruells ya sabe y no comenta, el CatSalut, en su teléfono de Sanitat Respon, aconseja llevar la cartilla de la Seguridad Social antigua al salir de Cataluña; problema resuelto para los catalanes que nos desplazamos fuera de nuestra demarcación. El problema real y sin arreglo posible lo tienen los visitantes del resto de España cuando acuden a Cataluña, puesto que al no tener CIP –el código de identificación personal–, si precisan de cualquier prestación, petición

de ortopedia, ambulancia o domicili, un centro de convallescència sociosanitario después de un ingreso urgente, deberán hacerse cargo de los costes y, al volver a su lugar de residencia, tramitar el reembolso en su sistema sanitario, que se ve que es diferente al nuestro.»

Estamos pidiéndole coordinación, estamos pidiéndole que realmente se sea generoso a la hora de la implantación de la tarjeta sanitaria única y que no se entre en una guerra de comunidades por el perfil ideológico y que en el Consejo Interterritorial se lidere por Cataluña...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...se lidere por Cataluña la creación de una tarjeta sanitaria única de verdad para toda España. De verdad que se lo agradeceremos. Y seguro que contaremos con el apoyo de los grupos parlamentarios a la hora de presentar la moción para estimular realmente que eso sea posible.

Muchas gracias.

El president

Senyora consellera, pot fer la rèplica.

La consellera de Salut

Permeti'm, senyor diputat, contestar-li amb qüestions molt concretes. L'e-CAP assistencial de primària de l'Institut Català de la Salut ja està disponible per a 14.000 professionals, 850 centres de salut, entre centres de salut i consultoris locals, amb una població de referència de 5.800.000 persones. El vam canviar perquè, precisament, una cosa és el llenguatge tecnològic i l'altra és el llenguatge clínic, i ja li he dit que nosaltres teníem raonablement informació al servei de la gestió i, en canvi, els nostres professionals, doncs, menys, consideraven..., i per això s'ha anat canviant, en benefici..., ara parlo del cas de l'e-CAP assistencial de l'Institut Català de la Salut.

Es mouen mensualment 13 milions de consultes de la història clínica informatitzada –13 milions–; 4 milions de visites programades a través de la xarxa, al mes; 8 milions de receptes –no de recepta electrònica que va a la farmàcia, sinó que surten informatitzades–; 1.400.000 seguiments clínics... I així podria continuar-los... Quatre-centes mil peticions a laboratoris al mes, i visites programades per internet, trenta mil. Parlo de l'Institut Català de la Salut, de la primària, que és aproximadament el 75 per cent de la primària.

Vostè deia..., és cert i ho he reconegut: hem anat més lents. I el que vostè comentava de l'Hospital Germans Trias i Pujol, que ahir a la tarda mateix vaig esser-hi..., aquest dematí despatxava amb el seu gerent. Escolti, poden anar-hi, podem anar-hi. Vostès veuran que primer vàrem començar amb uns *tablets* al servei de tot el personal d'infermeria. Estem davant d'un gran projecte que ha tingut més dificultats i que té més dificultats d'implantació, però que sortirà bé i serà generalitzat. No estem fent un hospital nou; que, per descomptat, els

podria explicar un hospital nou on tot està informatitzat. Si vostès avui van a l'Hospital de Girona, a l'Hospital de Santa Caterina de Salt, en fi..., clar, això és més fàcil. El difícil són els grans hospitals, els vells hospitals; aquesta és la dificultat. I per això vam voler començar amb un gran hospital, d'una gran complexitat, que aquí li he de dir que marxa raonablement bé, amb un debat tècnic, tecnològic, amb IBM, i un debat clínic, al servei de cadascun dels professionals. A urgències funciona perfectament. Ara, la consulta externa, 2.500 persones cada dia, eh? Per tant, vol dir que estem rectificant sobre la marxa.

Ara, està tot calendaritzat, eh? Abans els he dit «que s'acabi el 2009». Ha d'estar, tot Catalunya..., ara parlo de l'Institut Català de la Salut, aquest paquet de 35 milions d'euros que hem invertit, 2006-2008, per a tot el projecte, un projecte que està essent mirat per molta gent. Els he dit que IBM ha decidit posar –i ja està aquí– el seu centre d'innovació en *eHealth* per tot Europa, a Barcelona, arran del que estem fent amb aquesta gran empresa pública, de quaranta mil treballadors, de 2.500 milions d'euros, de més de cent milions de receptes l'any..., en fi, els podria dir quaranta milions, eh?, doncs, de visites, de consultes externes, *online*, etcètera.

Per tant, el que fem aquí, senyor diputat, servirà, perquè ho estem fent amb l'Estat, un gran projecte, perquè això serà compatible amb la resta de proveïdors. El que no podíem fer –ho podíem haver fet, però hauríem tardat vint anys més– és dir-los, a tots els proveïdors de Catalunya, que canviessin tots els seus paquets informàtics. Això..., en fi, vint anys més. Per tant, el que hem fet és ideat..., i funciona, perquè si vol pot anar a veure el que passa a Osona, amb proveïdors absolutament diversos, que tenim a través d'una intranet la història clínica compartida des de fa temps, amb un projecte europeu punter. Per tant, no és un problema; és possible tecnològicament no canviar l'entrada i compartir-ho a través d'una intranet.

Per tant, aquests són els elements... Per altre costat, voldria contestar, en aquests pocs segons que em queden..., hi ha un acord que no cal el nombre, el número de la Seguretat Social per ser atès a nivell d'Espanya, i a Catalunya li asseguro que no hi ha cap problema amb cap persona que ve de fora. I sí que tenim problemes perquè els acceptin a la resta d'Espanya la nostra targeta d'identificació. Això es va resoldre amb un decret que està vigent. No es compleix. Jo li asseguro que aquest és un motiu de cada consell interterritorial d'aquesta consellera. Això no és permisible, i, per tant, si vam quedar en una cosa, s'ha de complir.

Per altre costat, és cert que tenim pendent i ho estem elaborant, en el conjunt..., apartidàriament –li he de dir que això és així–, amb totes les comunitats autònomes, per veure quin és el model definitiu de targeta sanitària espanyola, i jo crec que ha de ser, ja d'entrada, europea, i quin és el número únic d'identificació, no només per temes de facturació, sinó després per poder, a través d'una intranet...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Salut

...salvant sempre la confidencialitat..., quins són els elements bàsics de la història clínica de tots els ciutadans espanyols i europeus.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

Alteració de l'ordre del dia

Ha entrat una petició per part del Govern, de conformitat amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per tal d'alterar l'ordre del dia, de manera que es pogués substanciar en aquests moments la interpellació sobre Administració i funció pública de la Generalitat, del punt catorzè. No hi ha inconvenient, m'imagino, per part d'aquesta cambra...

Interpel·lació

al Govern sobre l'Administració i la funció pública de la Generalitat (tram. 300-00114/08)

I, per tant, passàrem a la substanciació d'aquesta interpellació, que, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva exposició la il·lustre senyora Pilar Pifarré.

La Sra. Pifarré i Matas

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats... Gràcies, conseller, per la seva assistència avui. Mirin, la interpellació que avui nosaltres, el nostre grup parlamentari, presentem fa referència a l'Administració i funció pública de la Generalitat. I volem fer amb aquesta interpellació una denúncia molt seriosa del mal funcionament de l'Administració i de la gestió de la funció pública de la Generalitat. No el responsabilitzem a vostè personalment, senyor conseller, perquè gairebé acaba de prendre possessió, però sí que és cert que no podem esperar més temps per denunciar l'actual situació, una situació que ja ha començat des de fa més de quatre anys, però que s'ha agreujat de manera molt important aquest any i mig, amb la constitució del segon govern tripartit.

Els pactes del Tinell, els pactes d'entesa, els diferents plans d'accions de govern que vostès han aprovat, intervencions del president, del mateixos consellers, tots ells estan farcits de paraules com «bona gestió», «transparència administrativa», «eficàcia», «eficiència» i, fins i tot, «regeneració democràtica» i «lluita contra la corrupció». Tot això són paraules molt boniques que, sobretot i en definitiva, tractaven d'esmenar l'actuació dels governs de Convergència i Unió. Però els hem de dir que vostès ens han superat i ens han deixat com a autèntics aprenents en allò que ara els intentaré explicar amb relació als apartats que detallaré.

Inestabilitat i tensions continuades al Departament de Governació. En quatre mesos i quatre anys, cinc consellers de Governació, tres secretaris d'Administració i Funció Pública, quatre directors generals de Funció Pública, tres directors generals d'Organització i Modernització. La inestabilitat d'aquests càrrecs permet, vostès creuen, conèixer la complexitat de l'Administració i la funció pública, i planificar i executar cap actuació amb eficàcia?

En segon lloc, el creixement desmesurat del personal, que no respon a necessitats reals, sinó al repartiment del pastís en tres trossos. A banda de l'increment de personal sanitari i docent i dels Mossos d'Esquadra, res justifica l'increment tan important de dotacions en altres departaments, en gairebé tots, que han passat a engruixir les dotacions destinades a tasques burocràtiques, sense que vostès tinguin més competències assignades.

Més alts càrrecs, un gran nombre d'alts càrrecs. Amb el Govern de Convergència i Unió, l'any 2003, hi havien 149 alts càrrecs; amb el Govern tripartit, actualment, en el pressupost del 2008 hi han 236 càrrecs.

Més personal eventual. Amb el Govern de Convergència i Unió, l'any 2003, 227 llocs de treball per a personal eventual; en el pressupost del 2008, 323 llocs. A més a més, s'han creat i s'estan creant llocs eventuais per fer feines reservades a funcionaris, per fer feines que haurien de fer alts càrrecs, justament per la seva funció directiva i per les responsabilitats administratives que tenen assignades aquests llocs. I potser ja seria hora que tinguessin la valentia de dir que vostès són un govern que s'ha convertit en una maquinària de crear alts càrrecs. A més a més, han creat llocs eventuais i en continuen creant per dirigir programes que poden assumir, poder ser assumits pel personal dels departaments. I, a sobre, aquests llocs de treball, diuen vostès que no computen per al nombre màxim inventat arbitràriament per dir que en tindrien menys que els governs de Convergència i Unió. No cal dir que aquest nombre ha estat superat amb escreix.

Jo els voldria recordar que el personal eventual en la normativa que és d'aplicació a la Generalitat és personal de caràcter no permanent que només ha de realitzar funcions expressament qualificades de confiança o assessorament especial.

D'altra banda, vostès estan modificant les estructures dels departaments amb una doble funció: per incrementar càrrecs, on col·loquen persones de confiança, i per demanar dimensionament, que en paraules entenedores vol dir crear nous llocs de treball.

Una altra qüestió que vostès realitzen o han realitzat ha estat la pujada massiva de nivells retributius i de dedicacions especials que comporten un increment de despesa. I en podem posar molts, d'aquests exemples; ara no els els posaré, perquè no tenim temps, però en podríem posar molts.

Un tercer apartat de la seva actuació: el clientelisme. A la Secretaria de Funció Pública i Modernització de l'Administració han cessat gairebé tot el personal funcionari en llocs de responsabilitat, que tenien experiència i coneixements tècnics i jurídics, per cert, de cap partit polític. I els qui no han estat cessats, han marxat quan han pogut.

Han buidat de coneixement la funció pública. Els actuals càrrecs no tenen l'autoritat ni el reconeixement professional necessaris. Han posat en llocs clau amics i coneguts, d'altres cossos i d'altres administracions, sense la base de coneixements i experiència requerida.

Un quart apartat és la manca de transparència i regularitat en la gestió. Mirin, ha costat més d'un any i mig publicar la relació de llocs de treball. I vostès saben que la relació s'ha de publicar un cop l'any de manera íntegra i cada tres mesos les modificacions parcials. Ningú sabia de quin color, quants llocs hi havien. Dubto de vegades que vostès mateixos ho sabessin. Permeten l'accés generalitzat a persones d'altres administracions sense establir mecanismes de reciprocitat, que la llei en preveu. La provisió de llocs està plagada d'irregularitats, i d'això en parlen totes les persones, tots els estaments que tenen o que estan propers a la funció pública. Incompleixen els drets individuals dels funcionaris que són cessats forçosament, assignant-los tasques impròpies del nivell assolit en la seva carrera administrativa. Vostès estan nomenant interins de confiança en llocs singulars de nivells alts, que, per cert, estan reservats a personal funcionari. Es fan contractacions irregulars en llocs de reforç. Les reestructuracions continuades dels departaments, que els permeten suprimir llocs de treball, són l'excusa per cessar les persones que hi han accedit per concursos de mèrits.

Un altre apartat és la paràlisi, inoperància i desgavell. Vostès incompleixen en bona part pactes i acords generals i sectorials amb el personal pel que fa a les retribucions, a la promoció interna, a la carrera administrativa, a les condicions de treball i a la formació, entre altres coses. Tenen manca de lideratge, sobretot per part de la Secretaria de Funció Pública i Modernització de l'Administració, i no sé si sap que es fan reunions al marge per aclarir, interpretar i aplicar normes i actuacions, perquè diuen que no obtenen resposta d'aquest òrgan. Les reunions, òbviament, les fan a altres departaments. Hi ha mala gestió administrativa. Sembla mentida que a hores d'ara hàgim de parlar, després de tants anys d'Administració aquí, a Catalunya, d'una mala gestió de triennis, d'una mala interpretació de permisos i de coses tan absurdes com unes equivocacions importants quant a la tramitació dels vals menjador.

Descoordinació amb el Departament d'Economia i mala gestió pressupostària. El Departament d'Economia es queixa de desconèixer el que comprometen vostès i altres departaments. El control de la despesa de personal és insuficient per part de tots els departaments. La pressupostació de personal que fan és incorrecta i no hi ha seguiment; no pressuposten la seguretat social i altres complements. Els cessaments de personal amb graus consolidats que són substituïts per personal de confiança comporten uns costos astronòmics anuals que són imprementables; això sí, després el conseller d'Economia diu, al cap de quatre anys i mig, que el sistema de finançament no funciona, i potser el que no funciona és la despesa i el control de la despesa de personal, que s'ha convertit en un pou sense fons.

Inexistència de model, de visió de futur i actitud proactiva. Seguim sense saber quin és el seu model, quin és el seu model d'administracions catalanes. On estan tots els

projectes que s'havien de presentar el desembre del 2007 i que ens van anunciar l'exconseller Puigcercós i la directora general de la Funció Pública que ho tenien tot clar? On està la Llei d'organització de l'Administració?, que, per cert, col·lideix amb la llei del Govern i del president. I el decret de mesures urgents del funcionament dels serveis públics? I el desenvolupament de l'estatut bàsic, que ja fa un any que està aprovat en el Congrés dels Diputats i vostès van fent, dictant instruccions de pur tràmit que el limita en drets. Ja no parlem de l'Estatut d'autonomia, perquè gairebé sembla provocatiu parlar de l'Estatut d'autonomia, del seu desenvolupament.

I, miri, vostès tenen molta feina a fer funcionar el dia a dia. En tot cas, nosaltres els volem dir, nosaltres que tenim experiència i que havent fet...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Pifarré i Matas

Sí; acabo, president...

El president

...se li ha acabat el temps.

La Sra. Pifarré i Matas

...que tenim experiència, deia, i que havent fet moltes coses, no estàvem satisfets d'haver-les fet totes i totes prou bé, els diem que ens trobaran al seu costat si la dinàmica existent canvia radicalment...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Pifarré i Matas

Acabo. I comencen a actuar perquè la nostra Administració sigui una administració moderna, que no estigui al servei dels partits, sinó que estigui al servei del país i de la seva gent.

Gràcies, president; gràcies, diputats i diputades.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Jordi Ausàs, conseller de Governació i Administracions Públiques.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Jordi Ausàs i Coll)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyora diputada Pilar Pifarré, efectivament, hem assistit a una interpel·lació molt suau de forma, efectivament, com la caracteritza a vostè la seva expressió i la manera de dir les coses, però, sens dubte, molt contundent en el seu contingut, no?

Jo sóc persona també suau en les formes, però sí que m'agradaria dir-li abans de començar que algunes de les afirmacions, bona part de les afirmacions que vostè ha fet avui, doncs, suau en les formes i contundent en el fons, han estat fora de lloc completament, com-

pletament fora de lloc, perquè jo li demano, senyora diputada..., i vostè sap que en els consellers que m'han precedit en aquesta responsabilitat al capdavant del Departament de Governació hi ha trobat sempre uns aliats; la seva tasca parlamentària, com no podria ser d'altra manera, ha trobat sempre la resposta puntual del Departament de Governació, en totes les seves iniciatives parlamentàries, i continuarà sent d'aquesta manera, com no podria ser d'altra manera.

Bé, com sap, tot just acabo –vostè ho ha dit i li ho reconec– de prendre la responsabilitat de dirigir aquest departament, i la meua sincera apreciació, ben divergent de la seva, d'altra banda, és que les polítiques en matèria d'Administració i funció pública s'estan treballant amb rigor, s'estan treballant amb constància i, si em permet, amb fortalesa i amb passió de fer una feina ben feta. Crec que no hi ha dubte que som dins de l'evolució lògica d'un procés de reforma responsable de la funció pública a les administracions catalanes. I vostè ho sap, ja tenim les bases. Ho sap, perquè responem puntualment totes aquelles preguntes i iniciatives parlamentàries que vostè ens planteja, com no podria ser d'altra manera.

Per una banda, el Llibre blanc de la funció pública ja ens va diagnosticar fa temps la situació i ens va presentar quin era l'horitzó, el full de ruta estratègic. Per altra banda, vostè ho deia ara mateix, l'Estatut de Catalunya consagra, en el seu article 136, la competència exclusiva sobre el règim estatutari del personal al servei de les administracions públiques catalanes, d'acord amb la normativa bàsica de l'Estat, i que ja s'ha desenvolupat.

Els departaments ja han finalitzat les necessàries reestructuracions que han de permetre desenvolupar i assolir els seus objectius departamentals i de govern. I a més a més hem establert els objectius concrets de, d'una banda, treballar per una funció pública de qualitat que incorpori totes les administracions públiques catalanes, fer possible la mobilitat interadministrativa, renovar i millorar els processos de selecció, consolidar la carrera administrativa, disposar d'una nova estructura que faci possible aquestes reformes, consolidar una administració transparent –a diferència del que vostè plantejava, si m'ho permet, amb un to certament demagògic– i, en definitiva, proporcionar als ciutadans una bona administració, una administració àgil, eficaç, orientada a les seves expectatives i als seus interessos.

I és amb aquestes bases que, no pas ara, sinó ja fa temps, s'està treballant en diverses actuacions; actuacions que vostè sap i pot entendre perfectament que tenen estadis, que tenen *tempos* temporals diferents. Primer, podríem parlar de les actuacions permanents, que són les que han de donar resposta a les necessitats diàries del personal de les administracions públiques i a la realitat quotidiana, a la realitat del dia a dia de les administracions del nostre país.

Segon, podríem parlar de les actuacions de reforma a mitja termini per corregir necessitats objectives de les administracions públiques catalanes, com són l'estructura de l'ocupació pública o l'accés a l'ocupació pública, per exemple, o bé actuacions necessàries perquè es tracta de matèries sobre les quals cal clarificar el règim jurídic amb urgència, com certes mesures de conciliació

que susciten modificacions arran de l'aprovació de l'estatut bàsic, per exemple. I en això estem, perquè sovint la feina que es fa des del mateix departament millora les modificacions contemplades en l'aprovació d'aquest estatut.

I tercer, actuacions de compromís a nivell de legislatura; unes actuacions, uns compromisos que donaran compliment als objectius del Departament de Governació i al Pla de govern en matèria d'organització de l'Administració i la funció pública.

Pel que fa als compromisos amb el personal de les administracions públiques i la realitat diària de les administracions. Vostè en parlava i parlava de desgavell, parlava de no-compliment. Jo li he de dir que s'han millorat –vostè ho sap, ho ha de reconèixer– els processos de valoració del dimensionament dels efectius; s'ha millorat moltíssim la selecció, amb més periodicitat de convocatòries de selecció. Aquest és un fet objectiu: la millora de la periodicitat, amb moltes places. Vostès saben que durant anys i anys i anys de la mateixa administració..., i a mi no m'agrada mirar endarrere, no m'hi trobarà en aquest sentit, però realment s'ha fet un salt qualitatiu important en la periodicitat de convocatòries de selecció. I cal fer molt més i farem molt més amb molt poc temps: l'escurçament dels terminis en els processos, les millores en els dissenys i en l'execució de les proves de selecció.

S'han impulsat polítiques socials com, per exemple, l'atenció acurada del personal amb capacitat intel·lectual limitada, el foment del teletreball a l'Administració, la redacció d'un codi ètic adreçat al personal. S'ha reforçat la formació dels treballadors públics, s'està progressant en les millores socials i sindicals. S'han impulsat polítiques de prevenció i de salut laboral. Són fets concrets. En podríem parlar més. Aquesta és una interpellació de caràcter molt general i de ben segur que en tindrem ocasió en altres sessions parlamentàries.

Voldria mencionar també que el Govern de Catalunya, que la Generalitat de Catalunya ha iniciat un projecte de gran dimensió per a la substitució del sistema actual de gestió dels recursos humans, que ha esdevingut tècnicament obsolet, aquesta és realitat. I l'hem canviat, l'hem substituït per un altre fonamentat en tecnologia SAP. Es tracta, com vostè sap, d'un projecte pluriennal, que ha començat el darrer trimestre del 2007 i que té prevista la seva finalització l'any 2010, amb una dotació, gens menyspreable d'altra banda, de 13 milions d'euros. Aquest nou sistema gestiona 160.000 persones i convertirà el Govern de Catalunya, la Generalitat, en una institució capdavantera en la gestió i en la planificació optimitzada dels recursos propis.

Per complir els compromisos del Govern de mitjà termini, està previst que abans de finalitzar aquest any es traslladi aquí al Parlament, en aquesta cambra, un projecte de llei de mesures d'ocupació pública i de conciliació de les administracions públiques catalanes. La intenció del Govern és que aquest primer pas normatiu contempli diversos apartats.

Primer, mesures per facilitar la gestió dels recursos humans, ordenar la selecció i facilitar la mobilitat interadministrativa.

Segon, mesures de conciliació. Per tant, aquesta nova llei agruparà en un mateix text, en un sol text, tota la regulació vigent en temes com les excedències, els permisos, les reduccions de jornada, les llicències, etcètera. Estarem d'acord que cal disposar d'un escenari més coherent que permeti resoldre els problemes interpretatius actuals i, al mateix temps, completi el projecte d'un model propi de conciliació per a les administracions públiques catalanes.

I, tercer apartat, mesures sobre òrgans de mediació i arbitratge. En paral·lel a aquesta llei que jo li anunciava, es dissenyarà, juntament amb les organitzacions sindicals representatives, un òrgan de mediació i arbitratge per a la resolució extrajudicial de conflictes col·lectius en l'àmbit de la funció pública.

I finalment, darrer apartat marc, mesures en matèria de selecció de personal al servei de les administracions públiques catalanes. Es proposa una regulació integral d'aquesta matèria, amb especial incidència en aquells aspectes que pretenen modernitzar i agilitzar el sistema d'accés a la funció pública.

Sobre aquest primer compromís, doncs, ja li avanço, senyora diputada, que de manera imminent, a partir d'aquest mes, a partir de mitjans d'abril, iniciarem el debat amb els diferents departaments del Govern, els agents socials i els representants dels governs locals per tractar del contingut i l'abast d'aquesta reforma. Està previst, senyora diputada, consolidar la reforma del marc normatiu de la funció pública abans de finalitzar la legislatura, perquè el que està previst és que durant l'any 2009 es doni forma a la nova Llei de la funció pública, una llei que, com vostè sap, desenvoluparà de manera completa la normativa bàsica i abordarà les matèries més complexes, com són la consolidació en la carrera professional, que vostè en parlava, la valoració de l'acompliment, la regulació de la figura dels directius públics professionals i d'altres reformes estructurals que són necessàries, que no s'havien fet fins ara, que les abordarem i les abordarà el Govern, n'estic convençut que amb la complicitat, amb l'acompanyament del primer grup de l'oposició i del conjunt de forces polítiques representades en aquesta cambra.

Es tracta, en definitiva, que el nostre país pugui disposar dels elements necessaris per a atreure professionals qualificats, per a incentivar els empleats per a aconseguir un acompliment eficient i responsable de les seves funcions.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

La senyora Pilar Pifarré pot fer la rèplica.

La Sra. Pifarré i Matas

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats... Miri, conseller, jo li agraeixo la seva intervenció, però no puc menys que dir-li que és obvi i està clar que li han preparat i que vostè ha sortit aquí amb una, diguem-ne, informació no prou contrastada, que jo espero que d'aquí a un temps vostè podrà veure, explicar i expressar les coses d'una altra manera, perquè avui el que ens ha explicat aquí em

dóna la sensació que és com si sentís el conte d'*Àlícia en el país de les meravelles*. Jo no li he fet ni li dono ni li faig cap apreciació de tipus demagògic, jo recullo el sentir de molta gent de l'Administració de la Generalitat que hi està treballant, de molts representants sindicals i dels mateixos estaments que treballen en l'Administració pública. Jo entenc, hi torno a insistir, que li han fet el discurs i espero que d'aquí a un temps, quan torni a llegir la interpellació, vegi les coses d'una altra manera. Però també ens ha d'entendre a nosaltres, que després de cinc consellers, vostè ja no té ni aquella prerrogativa dels cent dies, vostè s'ha de posar immediatament les piles i ha de poder entrar en les qüestions a fons.

Ens planteja tota una sèrie de qüestions que tornarem a veure si són veritat o no; ja estem massa acostumats que se'ns ha promès que se'ns presentarien normes que després no se'ns han presentat. Espero que el que vostè diu pugui complir-se i ho puguem analitzar, però, en tot cas, tot allò que vostè ha dit en realitat no va més enllà de coses, de qüestions de tràmit, qüestions elementals. Jo espero que l'Administració de Catalunya vagi una mica més enllà, i espero que sigui vostè, conseller, que pensant i realitzant i veient les coses per vostè mateix i potser no havent d'estar ocupat amb moltes altres coses, com els seus antecessors, doncs, s'hi podrà dedicar d'una manera diferent.

Res més a dir. En tot cas, estem a l'espera, però, hi insisteixo, lamento dir que nosaltres no li atorguem cent dies, i repeteixo que quan nosaltres estem parlant de tot això la demagògia queda lluny i queda la realitat. Si no, a vostè li faig una recomanació: parli amb els representants sindicals, parli amb els col·lectius de persones, parli amb alguns càrrecs i parli amb la gent d'administració, en absolut que tinguin a veure res amb cap partit polític.

Gràcies.

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyora diputada Pifarré, li agraeixo el to, l'amabilitat. Bé, vostè ha llegit un discurs, l'ha llegit literalment, i per tant jo no li pregunto si vostè se l'ha preparat, si l'ha preparat acompanyada, si hi ha hagut un equip, si vostè treballa sola o acompanyada, no li ho pregunto. Jo li puc assegurar que, efectivament, acabo d'arribar al Departament de Governació i, a més a més, treballo en equip, i per tant el treball, les conclusions, la disposició i l'explicació d'aquesta intervenció, evidentment, són fruit de l'acord i el treball en equip de la direcció del Departament de Governació, per descomptat, com no podia ser d'altra manera i com, lògicament, el conjunt de consellers i conselleres que han passat per aquest departament i per tots, doncs, actuen i treballen. Però sí que és veritat que t'adones, només arribant al departament, de la importància, de la magnitud d'aquest departament i de la responsabilitat que suposa atendre la funció pública del conjunt del país.

D'això li puc assegurar que des del primer moment de trepitjar el despatx de Via Laietana me n'he adonat.

I per tant jo li demanaria i li aconsellaria –i sé que vostè és coneixedora en profunditat de l'Administració pública– que, malgrat que avui vostès són a l'oposició, vostès són partit de govern, i han governat molts anys, i saben destriar perfectament el que són posicions, el que són expressions de caràcter de govern i el que és reproduir literalment algunes de les reivindicacions que, legítimament, collectius determinats de l'Administració puguin plantejar i expressar a cada moment. Amb això em refereixo que és necessària la visió àmplia, és necessari el paraigua ampli, perquè algunes de les posicions, de les expressions que vostè avui ha plantejat són motius, lògicament, perfectament, doncs, lògics des d'un punt de vista de reivindicació de diferents collectius de la mateixa Administració, però crec que no és el nervi, el nucli dur, la columna vertebral del que afecta avui la funció pública i del que afecta en el futur de la funció pública del nostre país.

Vostè parlava..., i per això li deia la paraula «demagògia», si em permet l'expressió, no ho deia amb cap voluntat d'ofendre; però vostè parlava de clientelisme, vostè parlava de manca de transparència, vostè parlava... Bé, escolti, són frases fetes, són uns qualificatius que jo penso que estan fora de lloc. «Clientelisme perquè han canviat...» Home, qualsevol equip, qualsevol equip al capdavant de qualsevol responsabilitat de govern, de l'àmbit que sigui, ha de formar els seus equips. Em sembla que és lògic, que és evident, que és de sentit comú que, possem per cas, un subdirector general, una subdirectora general que ha exercitat les seves funcions durant un bon nombre d'anys i ho ha fet de manera professional, per descomptat, doncs, al llarg de..., d'un determinat color polític, els objectius que es pugui marcar el Govern..., plantegi que pugui triar un subdirector general, una subdirectora general per al càrrec que representa. Està fora de lloc aquest tipus de...

«Transparència», evidentment, transparència. Miri, actualització de la informació sobre el personal –vostè ho ha expressat de manera reiterada i hi ha posat un especial èmfasi. La relació dels llocs de treball està actualitzada i està publicada; en data 17 de desembre, precisament, es va publicar la refosa de les relacions de llocs de treballs, amb extracció de data de 25 de setembre del 2007. O bé, per exemple, doncs, la selecció i la provisió; és a dir, s'ha fet un esforç importantíssim, no?, i per tant el calendari previst de processos de selecció i de provisió es fa públic mitjançant la pàgina web del departament, i per tant s'actualitza periòdicament. És a dir, no ho havíem vist mai. Anteriorment, el Departament de Governació i altres departaments..., perquè les tecnologies també avancen, evidentment, però la transparència és total i absoluta a través de la pàgina web del Departament de Govern i Administracions Públiques.

Podríem estar parlant una bona estona, crec que hi haurà molta ocasió de poder-ho fer. Jo estic satisfet, molt satisfet de l'equip de persones que estan al capdavant de la funció pública depenent del Govern, del Departament de Governació i Administracions Públiques. És evident que tenen un repte difícil, un repte complicat;

el tenim tots plegats com a administració. Vull recordar que aquest país va perdre una mica l'oportunitat, en el seu moment, de dibuixar una administració diferent, de dibuixar una administració més àgil, una administració més moderna. Per tant, això no es va fer segurament en el seu moment, i ara entre tots –entre tots–, a partir del marc normatiu de què ens dotarem, i estic convençut que en un àmbit com aquest, que és una qüestió de model de país, és una qüestió d'estat, comptarem amb la complicitat, com deia abans, del primer grup de l'oposició, però també del conjunt de forces polítiques representades en aquesta cambra.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Ausàs.

Aixequem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i un minut i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, el conseller d'Educació, la consellera de Salut, el conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, la consellera de Treball, el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, la consellera d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'elecció de la llengua en l'ensenyament escolar (tram. 317-00137/08)

Ho fem amb les preguntes al president de la Generalitat. I la primera la formula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Fa tot just un any, quan es va obrir el període de matriculació per als alumnes dels centres d'educació catalans, vam manifestar en aquesta cambra una pregunta parlamentària que és tot just la mateixa que realitzem avui mateix, perquè no s'ha complert amb les sentències del Tribunal Superior de Justícia.

Si agafem del Departament d'Educació la sol·licitud per preinscriure els nostres alumnes, trobarem que hi ha una mancança que és la mancança que tria la llibertat

lingüística per posar a les caselles amb quina llengua s'educa els nostres fills. En canvi, sí que la veiem en l'opció per ensenyar religió. És a dir, es pot triar religió, però no es pot triar llengua a l'educació catalana.

Hi ha un fonament d'aquesta sentència, que diu que és summament fàcil de complir, «prueba de ello es que esa técnica de las casillas en el impreso de solicitud la emplea sin ningún reparo para facilitar el ejercicio de otro derecho: el relativo al tipo de enseñanza religiosa que desean los padres para sus hijos».

I jo li pregunto al president de la Generalitat, per què la Generalitat de Catalunya i el seu Govern tornen a incomplir sistemàticament aquest dret fonamental, igual que és al de llibertat religiosa, de llibertat lingüística a l'escola catalana?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, el Govern considera que, amb els impresos als quals vostè fa referència per a la matriculació, compleix perfectament l'ordenament vigent, la Llei de política lingüística i també les sentències a les quals vostè ha fet referència.

El president

Senyor Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Sí, gràcies, senyor president. Potser el Govern de la Generalitat sí, però hi ha un poder que es diu judicial que no ho considera així, i que a més diu que la Generalitat ha de canviar la seva pràctica perquè diu que és summament fàcil de complir.

I com que és summament fàcil de complir, aquí tenim el que seria això de summament fàcil de complir. (*L'orador mostra a la cambra un cartell.*) Aquest sistema –aquest sistema de caselles– és el sistema que s'utilitza per a la religió, per a la llibertat religiosa a Catalunya, i que ens sembla molt bé des del nostre grup. Per què no s'utilitza aquest sistema que obliguen a utilitzar les sentències del Tribunal Superior de Justícia? És a dir, tenim un govern de la Generalitat que no vol posar aquestes caselles de llibertat i sí que ho vol fer per a la religió, que ens sembla molt bé. Nosaltres simplement estem reivindicant això, el que reivindiquen les tres sentències del Tribunal Superior de Justícia.

A més a més hem de dir una cosa, estem davant d'un govern que sanciona els comerciants catalans a Espanya per retolar en espanyol, estem davant d'un govern que expedienta els policies que fan denúncies en castellà a comissaries espanyoles i estem davant d'un govern que no deixa triar llibertat lingüística i sí que ho fa per fer llibertat religiosa.

Per tant, en aquest cas hem de dir tranquil·lament, senyor Montilla, que el seu Govern no respecta les lliber-

tats lingüístics a Catalunya, que el seu Govern incompleix les sentències del Tribunal Superior de Justícia i que és el seu Govern, el del senyor Montilla, el del tripartit, el que està obsessionat a no permetre la llibertat lingüística a Catalunya.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, a més a més de llegir-se les sentències del Tribunal Constitucional, que està molt bé –nosaltres també ho fem–, aniria bé que es llegís l'Estatut d'autonomia de Catalunya, del seu país, i que es llegís la Llei vigent de política lingüística.

I deixi de dir mentides, escolti, multes perquè la gent retoli en espanyol, com vostè diu, no n'hi ha cap. Si de cas, pot haver-hi multes, entre altres coses, per també no fer el que preveu la llei –la llei catalana– respecte a la necessitat també que es retolin determinades coses –no el rètol comercial, com vostè sap, no la denominació social, sinó l'objecte social– a vegades en català.

Vostè ha de dir les coses, no amb mentides, amb veritat. Vostè sap perfectament el que diu la Llei de política lingüística, a la qual es poden acollir els pares que vulguin això que vostè planteja. Hi ha precisament una possibilitat que està recollida a la documentació, que està a disposició de tots els pares.

Vostè el que està fent és purament i simplement manipular i fer demagògia amb aquest objectiu que té d'enfrontar les persones, de provocar enfrontaments al nostre país amb motiu de llengua.

Ecolti, prengui'n nota: això no dóna rèdits, no li va donar rèdits ni al Partit Popular ni menys a vostè en la contesa electoral passada.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les polítiques per a fer front a la sequera (tram. 317-00139/08)

...per formular la següent pregunta, l'il·lustre senyor Jaume Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Tornant a la realitat, el problema de la sequera no és nou al nostre país, Catalunya n'ha patit diversos episodis. En els darrers anys la Generalitat ha hagut d'aprovar des de 1999 fins a altres cinc decrets de sequera. Però el moment actual és molt greu i el canvi climàtic influeix cada vegada més.

Ha estat el Departament de Medi Ambient dels governs del president Maragall i el que vostè presideix qui ha

dotat mesures que ens permeten ja començar a atenuar-ne les conseqüències i que podran donar resposta decisiva a les necessitats del país, a partir de l'any que ve, gràcies a les actuacions en marxa com la política d'estalvi, la recuperació d'aqüífers, les milleres en les conduccions i la construcció de dessalinitzadores en el marc d'una nova cultura de l'aigua.

Però si no plou poden ser necessàries mesures no desitjades d'emergència, temporals i extraordinàries. La ciutadania ha entès la magnitud del problema, com ho demostra la reducció arreu del consum d'aigua en els darrers temps, malgrat l'increment de la població catalana.

Les mesures anunciades o en estudi creen lògica preocupació en sectors del Pirineu, de les terres de Lleida, de Girona, de la zona de l'Ebre i del Camp de Tarragona, en especial, els vinculats a l'agricultura. A aquesta preocupació evident se n'hi afegeix una altra ara com ara més soterrada: la de la població sencera de la regió metropolitana de Barcelona que pot patir restriccions en el subministrament d'aigua a partir de la tardor.

El Govern i el Parlament tenim l'obligació d'evitar que aquestes dues preocupacions no acabin xocant entre elles. L'acció de Govern ha de consistir a assegurar l'aigua als més de 7 milions d'habitants de Catalunya, visquin on visquin. L'única lluita ha de ser de tot el país contra la sequera, i ha d'encapçalar-la l'executiu de la Generalitat, perquè aquesta és una qüestió de país, i cal que en siguin conscients totes les forces parlamentàries i també, molt especialment, el Govern de l'Estat.

Per això volem conèixer, president, quina és la seva posició i la del seu Govern a l'hora d'adoptar mesures que permetin superar l'excepcionalitat del moment actual i seguir impulsant veritables solucions estructurals pel futur pròxim.

Gràcies.

El president

Molt honorable president de la Generalitat té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, és cert que el nostre país, Catalunya, viu un període de sequera molt sever, que a més de confirmar l'escassetat de recursos hídrics posa de relleu la nostra manca d'infraestructures per a garantir el subministrament d'aigua en períodes que avui semblen excepcionals, però que en el futur podrien ser més habituals.

Estem afrontant aquest període amb una col·laboració i una implicació de la ciutadania que, una vegada més, són exemplars, i ho hem de dir. I l'estem afrontant, també, amb les infraestructures que tenim, insuficients, que no s'improvisen d'un dia per l'altre, ni d'un any per l'altre tampoc.

No interpretin les meves paraules tampoc com una obsessió per carregar el problema als governs del passat. Les coses són com són, no?, i la previsió i la gestió insuficients d'ahir, tenen conseqüències no desitjades avui.

Són problemes i conseqüències que hem d'assumir i assumir, perquè ara és a nosaltres que ens toca governar, i la ciutadania és en nosaltres en qui ha dipositat la confiança i a qui demanarà responsabilitats.

Miri, el Govern ha apostat per una política de l'aigua que es basa en els plans d'estalvi d'aigua, que estan donant un resultat i que demostra la consciència cívica sobre l'escassetat d'aigua a Catalunya. Es basa en la millora de les xarxes de distribució al conjunt del territori, tant les de transport i distribució d'aigua de boca com les de reg. Es basa en les actuacions sobre la demanda també; en el futur haurem de racionalitzar més l'ús de l'aigua i reduir-ne el consum davant d'una demanda que sempre serà creixent i una oferta per força limitada. I es basa en actuacions de reutilització, de recuperació de pous, d'aqüífers, com s'està fent. I es basa, també, des del punt de vista de les infraestructures més estables a més a més de les que tenim, en la construcció de dessalinitzadores.

En el seu conjunt, com vostè sap, les actuacions alternatives a l'anomenat Pla hidrològic nacional en el seu moment suposen una inversió de més de 1.500 milions d'euros, que permetran, diguem-ne, disposar de cinc-cents hectòmetres cúbics d'aigua anuals en el seu conjunt, el conjunt d'actuacions al llarg de tot el període.

I les actuacions excepcionals per afrontar la sequera extrema, de les quals s'està parlant aquests dies, permetran aportar també una quantitat considerable d'aigua, i unes inversions associades que estem executant, una gran part d'elles ja executades, altres en execució, i altres que evidentment començarem a executar en funció de l'evolució de la gravetat d'aquesta sequera.

Crec que ningú, ni a Catalunya ni tampoc a altres territoris...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...pot qüestionar –acabo, senyor president– l'esforç que estem fent per superar els dèficits de gestió que hem heretat i que estic segur que volem solucionar...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...tots plegats.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'ajornament, fins després de les eleccions generals, de l'anunci del transvasament del Segre (tram. 317-00136/08)

...per formular la pregunta en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, és veritat que el Govern d'Espanya va demanar al seu Govern que ocultés el transvasament del riu Segre fins que passessin les eleccions generals?

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Miri, sobre aquesta informació que vostè demana, d'ocultar demandes, li he de recordar que aquesta a què vostè fa referència avui, aquest transvasament del Segre que vostè diu, encara formalment no ha estat demanat pel Govern de Catalunya.

El president

Senyor Sirera, té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Miri, senyor president de la Generalitat, jo no sé avui... I perdoni, no s'ofengui, ja sé que vostè s'ofèn cada vegada que li dic això, però m'agradaria saber qui està mentint, no?; no dic que vostè sigui un mentider.

El que vull saber és si el conseller de Medi Ambient ha mentit quan avui ha reconegut obertament en un mitjà de comunicació que van estar parlant amb el Govern d'Espanya i que van acordar simplement, doncs, deixar aquest tema aparcat fins després de les eleccions generals. I ho ha dit el conseller en un mitjà de comunicació.

Vostè ara diu que això no s'ha plantejat i, per tant, senyor Montilla, davant del poble de Catalunya vostè avui té l'oportunitat de reconèixer obertament si té un conseller que no diu la veritat o que vostè o bé no diu la veritat o bé no s'assabenta del que fan els membres del seu Govern. I crec que és bo que els ciutadans de Catalunya sàpiguen què és el que està passant amb aquest Govern, que cadascú, sincerament, tinc la sensació que va per lliure.

Però, miri, senyor Montilla, el mes de gener vostè i jo vam tenir una reunió al Palau de la Generalitat. Jo li vaig plantejar la necessitat de fer alguna cosa per evitar el que ja està passant i vostè el que va dir en aquell moment era que esperava, primer, que plogués, i jo li vaig dir que això ho esperàvem tots, però que alguna cosa més havíem de fer, no?

Ara veiem que el conseller de Medi Ambient s'ha encomanat a la verge de Montserrat, i jo, per tant, senyor conseller, doncs, li agraeixo la confiança, però en qualsevol cas hem de fer alguna cosa més. (*Forta remor de veus.*) La confiança, sí senyor; és que ell s'ha declarat agnòstic i per tant aquest acte de fe...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Sirera i Bellés

...aquest acte de fe l'honora.

(*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyor Sirera, un segon. (*Pausa.*) Senyores diputades, senyors diputats, si us plau.

Senyor Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies. Deia que li agraeixo la confiança en la verge de Montserrat, però en qualsevol cas el que hem de fer és prendre mesures perquè Barcelona i la seva àrea metropolitana tinguin l'aigua que necessiten.

Miri, vostès han comès una estafa política, senyor president. Si avui a Barcelona comencem a tenir restriccions d'aigua, és per culpa del seu Govern, del Govern tripartit, que fa uns quants anys va pactar que no s'havia de dur aigua de l'Ebre.

Fins i tot, la consellera Tura va signar una denúncia davant la Unió Europea perquè no es poguessin fer els transvasaments. I ara tenim que hem perdut quatre anys, hem perdut 1.200 milions d'euros que venien de la Unió Europea per tal de fer possible... Fa quatre anys. Vostè ara deia, el senyor Bosch, que les infraestructures no s'improvisen. Fa quatre anys podíem haver fet, començant a fer les infraestructures necessàries perquè Barcelona tingués aigua.

El president

Senyor Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

I són vostès, senyor Montilla, els que van fer que Barcelona avui es quedi sense aigua.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies. En primer lloc, Barcelona encara no s'ha quedat sense aigua, eh?, senyor Sirera. I nosaltres treballarem perquè això... Ni Barcelona ni l'àrea metropolitana ni la zona ATLL, que va més enllà, eh?, de Barcelona i de la regió metropolitana, agafa molts més pobles d'altres comarques.

Miri, nosaltres no hem perdut fons europeus; és més, fons europeus s'estan aplicant precisament a la construcció de la dessalinitzadora metropolitana del Prat.

Cal dir que el Pla hidrològic nacional de què vostès parlen tant no va tenir assignat ni un sol euro europeu. Convé dir-ho perquè vostès menteixen quan diuen això.

Miri, nosaltres fa mesos que estem treballant. Evidentment, estem treballant amb un full de ruta d'accions que es van desplegant també en funció, evidentment, de la pluviometria; si no plou, van entrant, diguem-ne, obres que es van aplicant. I per això hem començat a recuperar aqüífers, per això s'han començat a recuperar dotzenes de pous, per això precisament s'han fet les inversions, en el seu moment, per a una cosa que pot semblar xocant, que és portar aigua amb «barcos», i per això, si no plou d'aquí a la tardor, també tenim pensades altres mesures.

Però no confongui vostè la solució a un problema conjuntural de sequera amb les solucions estructurals en què estem treballant, que vostè sap perfectament que no passen en aquest cas per transvasaments, sinó que passen per les opcions en què estem treballant: una dessalinitzadora que començarà a funcionar a l'abril - maig de l'any que ve, la duplicació d'una altra dessalinitzadora que també hem adjudicat i una altra que també hem planificat i que començarà molt properament.

Miri, aquestes, sumades, aquestes actuacions, aportaran més aigua del..., o una aigua semblant a la que vostès pensaven portar de l'Ebre, d'un Ebre que no sempre la té. El mar sempre tindrà aigua.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el model de finançament que s'ha de pactar amb el Govern de l'Estat (tram. 317-00138/08)

...per formular la següent pregunta, l'honorable senyora Anna Simó, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La Sra. Simó i Castelló

Gràcies, senyor president. Senyor president, sequera d'aigua, certament, i després tindrem oportunitat de parlar-ne a bastament, però també sequera de finançament.

La setmana passada el conseller d'Economia i Finances apuntava que la recaptació corresponent a l'impost de transmissions patrimonials i a l'impost d'actes jurídics documentats de l'any 2007, que representa, de fet, una cinquena part dels recursos del model de finançament, havia estat un 28 per cent menys del previst.

El mateix conseller d'Economia va posar de manifest que el model de finançament estava esgotat perquè els recursos de la Generalitat depenien excessivament d'uns impostos que es veuen molt afectats pel cicle econòmic. A Esquerra hi coincidim i així ho hem dit reiteradament en aquest Parlament.

I és que la bonança del sector de la construcció ha permès fins al 2006 dissimular en part les mancances del model de finançament vigent. Però el que és el veritable problema és que el model de finançament en la seva globalitat estrangula les finances de la Generalitat, l'economia catalana i pot posar en perill tant la creació de riquesa com el creixement del nivell de benestar de la ciutadania.

El Govern té el repte de desplegar la Llei de serveis socials, l'optimització del sistema públic educatiu, les inversions arreu del territori o l'atenció en el sistema sanitari. I per fer això, calen diners.

Per això Esquerra hi estarem, perquè es pacti abans del 9 d'agost d'enguany el nou sistema de finançament. Però cal que també hi estigui el Govern de l'Estat, i a temps, per no escanyar les finances de la Generalitat i el present i el futur del país.

Hi ha dues qüestions clares. La primera de totes que l'Estatut finalment aprovat estableix que els mecanismes d'anivellament i solidaritat els establirà unilateralment l'Estat. I aquesta és la mare dels ous.

Cal garantir que l'increment del percentatge d'impostos cedits que estableix l'Estatut en cap cas no impliqui que el fons de suficiència que rep la Generalitat es redueixi o que, fins i tot, pugui ser negatiu, perquè podria passar que els recursos que es guanyin per una banda es perdin per l'altra.

I la segona qüestió, que aquest sistema no és el concert econòmic, no tenim la paella pel mànec, sinó que la té l'Estat espanyol.

Per tot plegat, president, com té previst el Govern d'abordar en els pròxims mesos els reptes de finançament de la Generalitat per a aquesta legislatura?

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, vostè ho ha dit, no? Jo crec que hem de ser molt clars, no? L'actual sistema de finançament està esgotat i tots hem coincidit que cal canviar-lo.

Aquest sistema ha fet el seu cicle, amb encerts i amb defectes, eh?, amb clarobscur. Però en tot cas el seu temps ha acabat i avui les mancances, com vostè assenyalava, són ben evidents.

La negociació del nou sistema l'ha de liderar el Govern, com no pot ser d'una altra manera, i ho farà en una negociació bilateral, tal com preveu l'Estatut, dialogant amb el conjunt de forces polítiques del país, especialment també amb la primera força política de l'oposició.

Volem un sistema de finançament que ha de ser just, que ha de ser transparent, que sigui capaç de donar resposta a les necessitats socials del país, a les quals vostè feia referència; un país que ha augmentat significativament,

no?, de població en els darrers anys i per tant que també ha vist que les seves necessitats han augmentat amb aquest increment; un finançament que millori el nostre sistema productiu, la nostra competitivitat i que ens permeti també continuar sent solidaris.

L'actual sistema, com vostè sap, comporta una extrema dependència dels nostres ingressos fiscals respecte dels impostos de naturalesa immobiliària, que tenen fortes oscil·lacions cícliques, amb tota la fragilitat, no?, que això significa, com hem pogut precisament comprovar en aquests darrers mesos.

També l'actual sistema ha portat que l'esforç de solidaritat de Catalunya no solament no sigui reconegut, sinó que en alguns casos sigui negat.

I precisament per aquest motiu és per què reclamem, entre altres, la publicació de les balances fiscals, per transparència i per informació –ningú ha de tenir por–, per tenir un major nivell d'informació davant d'aquesta negociació, no?

I, per tant, solidaritat sí, per tal que les comunitats amb més capacitat fiscal puguin contribuir al fet que les que en tenen menys no es vegin condemnades a no poder prestar els serveis a què tenen dret –també passa a Europa això–, però també l'aplicació de criteris d'anivellament, com preveu l'Estatut, per tal que els ingressos de la Generalitat no es vegin..., que els ingressos de la Generalitat, diguem, es vegin beneficiats de l'esforç que realitzen els ciutadans de Catalunya, no?

Ens assisteixen, per tant, totes les raons polítiques...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...i les raons –acabo, senyor president– legals que es desprenen del mandat de l'Estatut.

Aquesta és una prioritat i l'èxit de la negociació dependrà de la voluntat de tots plegats.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la política en matèria d'aigua (tram. 317-00140/08)

...en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Senyor president, l'aigua és un bé escàs. A Catalunya, com s'ha demostrat ara, que estem patint la pitjor sequera des que tenim registres estadístics, podem patir més que a altres zones d'Espa-

nya la manca d'aigua per les pròpies característiques del nostre territori.

Per tant, més enllà de l'ús eficient de l'aigua, que en l'àmbit del consum domèstic ja té uns nivells molt elevats, serà necessari definir una política hidrològica clara, allunyada de les demagògies.

Per garantir el progrés econòmic i social, necessitem uns determinats nivells de subministrament d'aigua que els recursos naturals del país podrien no poder oferir, com l'actual sequera ens demostra.

Senyor president, em seria molt fàcil, perquè respon a la realitat, dir que la problemàtica que estem vivint és fruit de la manca de previsió, d'inversions en infraestructures que aportessin nous recursos hídrics a la regió metropolitana de Barcelona en els darrers vint anys de govern. Però no ho faré, perquè el problema que tenim al davant (*remor de veus*) reclama serenitat i no baralles.

Hem de diferenciar dues línies d'actuació: les estructurals, que garanteixin els recursos suficients d'aigua a Catalunya en els propers vint anys, i les immediates, que permetin assegurar que les ciutadanes i els ciutadans no hauran de patir per l'abastament d'aigua.

Deixi'm reafirmar-li que el Grup Parlamentari Socialistes no creu que la solució estigui en els grans transvasaments. Apostem per una política de gestió de l'aigua que segueixi els principis de la directiva marc amb mesures com la recuperació d'aqüífers, la reutilització d'aigües, la millora de les xarxes de distribució i la dessalinització, que ens podran aportar en els propers quatre anys tres-cents hectòmetres cúbics més d'aigua a les conques internes de Catalunya. Per entendre'ns, els pantans de Susqueda i la Llosa del Cavall pless.

Altres polítiques efectives seran, sens dubte, els bancs d'aigua; no per detreure més aigua dels rius, sinó per optimitzar i fer més eficients les concessions actuals.

Aquests darrers mesos, amb les infraestructures que tenim, el seu Govern ha adoptat tot un seguit de mesures per tal de fer front a la sequera. Volem expressar-li el nostre suport a totes les decisions que fins ara s'han adoptat.

Voldria agrair també la solidaritat dels diferents municipis del Camp de Tarragona que han respost afirmativament al requeriment d'emergència fet des del Govern de Catalunya envers la regió metropolitana de Barcelona i reconèixer també el paper fonamental de la conca del Ter.

Senyor president, nosaltres estem per la recerca de solucions amb diàleg i acords. Però també li diem que, si segueix sense ploure, l'obligació és garantir l'aigua per a tothom i a tot el país.

Voldríem saber, senyor president, com afronta el Govern les properes setmanes per tal de garantir el subministrament en cas...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Terrades i Santacreu

...que no plogui.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, ja he dit anteriorment que estem en un període de sequera molt sever, com vostè sap; no cal que reiteri les mesures que està posant en marxa el Govern, no?

Però sí vull aprofitar aquesta sessió de control per dir algunes coses de forma molt clara respecte a la seva pregunta, no?

La nostra principal aposta estructural, com vostè sap, se centra en les dessalinitzadores: la del delta del Llobregat, que estarà en funcionament a l'abril - maig de l'any que ve; la de la Tordera, que se n'ha adjudicat l'ampliació, i, finalment, la de la zona Garraf - Penedès, a Cunit, que ja s'ha decidit on es farà i que hauria d'estar finalitzada l'any 2012.

També la nostra obligació, senyor diputat, és preparar-nos avui per fer front al pitjor dels escenaris de demà, no?, i pensar que en situacions extremes de falta de pluja, en el futur, caldran altres mesures encara, a més a més de les dessalinitzadores, per garantir no l'abastament, sinó la seguretat d'aquest.

Miri, durant molts anys, al llarg de les darreres dècades, el problema no ha estat ni la malversació ni la manca de pluges, sinó a vegades la manca de decisions, no?, desvinculades de la pluviometria. Podem parlar, debatre i discutir tot el que calgui, també ara, però el que no podem fer i no farem és parar-ho tot, aturar-ho tot per començar, diguem-ne, exclusivament a parlar i a discutir. És hora de dialogar i de parlar, sí; però també, evidentment, d'actuar, que és el que esperen els ciutadans.

He dit alguna vegada, i ho repeteixo, que per tal de garantir l'aigua de boca de tot Catalunya aquest Govern està disposat a portar-la i anar-la a buscar allà on sigui. I no ens fa por haver de prendre mesures que puguin disgustar segurament alguns sectors o col·lectius. Si s'ha de fer es farà, perquè estic segur, senyor diputat, que cap català, visqui on visqui, vol per a un altre compatriota el que no vol per a ell, eh? Per això farem junts el que calgui. Avui per mi, demà per tu, no? Aquest és el sentit del país. I tothom té dret a disposar d'aigua per a la seva activitat, és cert, però abans hi ha un altre dret més sagrat, que és tenir aigua de boca, i a ningú se li pot negar aquest dret.

Com a president, i en representació de tot el Govern, òbviament, el Govern no estem disposats a permetre que ningú posi en risc la cohesió del nostre país ençant una absurda guerra de l'aigua entre els catalans. Amb l'aigua no s'ha de jugar, no s'hi ha de jugar, no? I només faltaria...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...i finalitzo, que després de l'exemple extraordinari que estan donant els ciutadans, com vostè deia, de presa de consciència, de sentit de responsabilitat, ara ens emboquèssim en una nova batalla estèril sobre l'aigua.

El president

Gràcies.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les gestions del conseller de Medi Ambient i Habitatge amb el Govern de l'Estat amb relació al transvasament del Segre, sobre les negociacions amb els regants de la conca de l'Ebre i sobre el transvasament del Roine (tram. 317-00141/08)

Té la paraula, per formular la següent pregunta, l'honorable senyor Artur Mas, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, vostès han parlat –i és una expressió seva, no nostra– d'emergència nacional en el tema de l'aigua; són paraules d'un conseller del seu Govern que suposo que vostè avala. Si parlem d'emergència nacional en el tema de l'aigua, jo crec que també, perquè ens entenguem, hem de parlar de decència nacional des del punt de vista del que es diu i, per tant, de dir la veritat. I en aquest sentit jo li faig tres preguntes que són molt concretes i que demanen respostes també molt concretes, i vostè, doncs, almenys per una vegada, ho pot fer d'aquesta manera, no?

Primera: vostè estava al corrent de les gestions del conseller de Medi Ambient amb el Govern espanyol sobre la possibilitat de transvasar aigua del riu Segre cap a l'àrea metropolitana de Barcelona? –pregunta molt concreta.

Segona: vostès estan negociant en aquest moment amb regants de tota la conca hidrogràfica de l'Ebre la possible obtenció d'aigua per portar en moments d'urgència i de sequera extrema, com vostès diuen?

I tercera: és cert, com va insinuar ahir el conseller d'Obres Públiques, que vostès es plantegen un canvi de rumb radical i començar a estudiar seriosament el tema del Roine?

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, nosaltres, començant la resposta pel final de les seves preguntes, no ens estem replantejant un canvi de política hidràulica a Catalunya. Estem disposats a analitzar i a estudiar totes les propostes, però l'aposta que hem fet,

que estem executant, pensem que és la correcta. I oberts a discutir-ho tot.

Pel que fa referència a la segona, evidentment que estem contemplant i estudiant *totes* les possibles opcions per a la situació d'emergència en què encara no estem, malgrat que s'hagi utilitzat aquest terme; vostè ho sap. El Govern de Catalunya en altres situacions ha estat també tocant el 20 per cent de les reserves. Estem pràcticament en portes de l'emergència; ho estaríem si no haguéssim pres un conjunt de mesures molt importants que s'han d'anar executant al llarg dels propers mesos, que, entre altres coses, han comportat reduir l'aigua que es captava dels embassaments. I, per tant, des d'aquest conjunt de mesures que teníem dissenyades, hi havia evidentment una previsió, i és que s'anirien aplicant, estudiant i aplicant, en funció també del desenvolupament de la pluviometria.

Propostes formals, evidentment, que encara –ja ho he dit abans– no s'han fet. Coneixement que, si no plovia, aquestes mesures excepcionals s'haurien d'aplicar..., sí que es va fer en el seu moment.

El president

Senyor Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Bé, jo li agraeixo que vostè digui que tenia coneixement d'això. Ho dic des d'un punt de vista, no? Miri, el que no es pot fer en situacions d'emergència de país –ni mai, però menys en situacions d'emergència– és venir al Parlament i mentir. I el conseller de Medi Ambient va venir al Parlament i va mentir, perquè va dir que no s'estava estudiant cap transvasament. I l'Institut d'Estudis Catalans els ha hagut de recordar que portar aigua d'una conca a una altra és un transvasament, i que les paraules no estan al servei de la política, ni menys de la politiqueria. No es pot prostituir el llenguatge ni potinejar les paraules contínuament, perquè, si no, no ens podem entendre.

Segona cosa. Si vostès es plantegen portar aigua de concessió dels regants, nosaltres en podem parlar. No farem demagògia, com vostès han fet durant molts anys en aquest tema de l'aigua. Se n'han fet un tip i un fart, de fer demagògia, i per culpa d'aquesta demagògia avui hi ha algunes solucions que no són operatives. Nosaltres no en farem, i vostè ho comprovarà a la reunió que hem de tenir vostè i jo els propers dies. Ara bé, solidaritat respecte a tothom, que vol dir que si es va a comprar o a obtenir l'aigua d'aquells que tenen concessions s'ha de recordar que la solidaritat és de doble direcció; per tant, d'aquests territoris que tenen aquesta aigua cap a l'àrea de Barcelona i nostra, des del Govern de la Generalitat i del Parlament de Catalunya, cap als territoris que tenen inversions pendents i que no s'han fet aquests últims quatre anys d'una forma flagrant.

I tercer. Volen parlar de mesures estructurals? Treguin-se la hipocresia de sobre en un sentit...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

Perdoni, el Roine és la gran solució de futur. Jo els demano que no tinguin prejudicis –que no tinguin prejudicis. Nosaltres no en tindrem, però vostès tampoc n'han de tenir...

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

Si volen treballar per aquest país a llarg termini, vostès tenen l'obligació d'estudiar el tema del Roine seriosament.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé, miri, parlant seriosament, jo crec que no es pot parlar de demagògia i posar damunt de la taula solucions discutibles però que són estructurals per solucionar problemes conjunturals. Vostè sap que el Roine no solucionarà el problema d'emergència que tenim ara... (*Remor de veus.*)

El president

Senyors diputats...

El president de la Generalitat

Ni el solucionarien altres alternatives que, entre altres coses, comportarien l'execució de determinades infraestructures que portarien un temps, que fa inviable que siguin aplicables en aquest sentit, com la possible situació d'emergència que podem tenir a la tardor; «que podem tenir», dic, perquè també hi ha la possibilitat que ploqui. Però, evidentment, hem de treballar per si no plou, en el pitjor dels escenaris.

Miri, de solidaritat..., jo li puc dir que crec que la immensa majoria de ciutadans d'aquest país té molt clar que la solidaritat no és exclusivament aquella que altres han de tenir amb mi i no jo amb ells, afortunadament. I això...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...va pels ciutadans especialment i els alcaldes de la zona de Tarragona, que han reaccionat d'una manera crec que exemplar, entre altres coses.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre el procés de matriculació
(tram. 310-00182/08)

...per formular la següent pregunta, i en aquest cas ja al Govern, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyor Maragall, quina és la valoració que fa el Govern del procés de matriculació, sobretot pel que fa a la llibertat de les famílies d'escollir centre i model educatiu?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Ernest Maragall, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Senyor president, gràcies. Sí, senyor diputat, el Govern i aquest departament fan una valoració absolutament positiva d'un procés que acaba d'obrir-se i que encara està tot just en el seu inici, però que té plenament garantit, en qualsevol cas, el dret a la lliure elecció de centre que vostè planteja.

El president

El senyor López pot repreguntar.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor... Senyor Maragall, no m'ha sorprès la seva resposta, i vostè té raó que el procés s'ha obert, però hi han certs aspectes, certs símptomes que es repeteixen d'altres anys. Recordem que primer van ser les comissions d'escolarització; després va ser el nou Decret de matriculació, que treia drets a les famílies nombroses i treia drets a les famílies amb fills celíacs i amb trastorns alimentaris, i aquest any veiem que anem pel mateix...

Miri, senyor Maragall, quina casualitat que sempre que comença el procés de matriculació ens trobem notícies als diaris com aquestes: «Educació afirma que presentarà batalla a les quotes il·legals», «Una jutge investiga la selecció d'alumnes en un col·legi concertat», «Educació endureix la normativa pel frau en la matriculació.» Quina casualitat.

Nosaltres no li demanem que vostè miri cap a un altre costat, no li ho demanem. El que li demanem, que no sigui el departament el que creï desconfiança en l'escola concertada, que creï desconfiança en les famílies que volen escollir el centre on volen portar els seus fills.

I, sobretot, ens van dir a la Comissió d'Educació que aquest any avançarien un mes, al mes de febrer, el procés d'inscripció. No ha estat així; hem començat un altre cop a l'abril, és a dir, a finals de març.

Segon tema –ja li n'hem parlat–, el dret a escollir llengua al primer ensenyament. Ho diu la Llei de política lingüística, ho diuen també les sentències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Li ho hem recordat:

són molt multiculturals per al tema de la religió, però no ho són pas per al tema de la llengua. Compleixi la llei i compleixi també les sentències del Tribunal Superior de Justícia.

O, per exemple, el dret a escollir de les famílies amb fills discapacitats. No pot ser, senyor conseller, que trobem notícies com aquestes: «Padres de discapacitados catalanes critican a Educación por enviar a los niños a centros especiales para ahorrar», o «Denuncien que Educación exclou dels cursos de formació professional alumnes amb discapacitat.»

I permeti'm que li faci un esment, senyor Maragall, perquè crec que ho hem de fer, i ho hem de fer en seu parlamentària, sobre l'últim cas que ha passat, amb el desgraciat accident de la ludoteca, que ha passat fa poc. Miri, jo el que li demano, i li ho demano de forma solemne, que la Generalitat no legisli en calent, perquè cada cop que ha passat, cada cop que hi ha hagut una desgràcia d'aquest tipus –i podem recordar Sant Cugat o podem recordar Vilanova i la Geltrú–, el departament, o la Generalitat, ha dit que faria un nou decret.

Miri, li llegeixo el que van dir fa poc: «La Generalitat quiere poner orden al caos de las ludotecas.» Però li faig una altra lectura: «La Generalitat regulará las ludotecas en el próximo curso.» Sap de quan és, això? Del 2 de maig del 2006. Què ha passat? Que...

El president

Senyor diputat...

El Sr. López i Rueda

Acabo, senyor president. Que hem estat dos anys i no hem posat ordre en el sector de les ludoteques.

Gràcies, senyor president, senyor conseller.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Educació

Sí, senyor López... Senyor López, sempre utilitza la mateixa tècnica, de llançar vint-i-cinc qüestions sobre la taula amb la pretensió que les contestem totes en un minut i escaig.

La llibertat d'elecció de centre està garantida i... (*Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció del conseller.*) ...la resolució de matriculació d'aquest any, que la millora i completa a partir de l'experiència del curs anterior en tots els dominis. I la millor demostració són les magnífiques relacions que en aquests moments tenim amb tots els sectors implicats que vostè mencionava com a problemàtics.

No es pot fer oposició estrictament a partir de notícies de premsa ni de casos individuals, que no representen ni la voluntat del departament ni la realitat global d'aquest país, que no és ni de lluny la que vostè pinta.

Nosaltres estem obligats a fer respectar les normes. És normal que sorgeixin aquestes qüestions en aquesta època, perquè és ara quan es posen en pràctica la vigència i

la qualitat d'aquestes normes. I nosaltres el que farem és fer-les complir íntegrament.

També pel que fa a la qüestió del dret a utilitzar la llengua habitual en els primers anys de l'ensenyament, que, com acaba d'explicar el president de la Generalitat, està perfectament garantida en les nostres resolucions, en la Llei de política lingüística i en la pràctica de les instruccions de preinscripció. La prova és que està sent utilitzada per ciutadans d'aquest país. Molt pocs, per cert, perquè els ciutadans d'aquest país saben que els seus fills sabran, aprendran i podran usar la seva llengua habitual, en aquest cas el castellà, perfectament a través del model educatiu català. I saben que és un enriquiment per als seus fills anar a escola en català. I saben que és un encert d'aquest Govern i d'aquest país haver enfocat el futur en la direcció del trilingüisme, del trilingüisme com a capacitació real dels nostres nois i noies en les tres llengües. I saben que aquesta és la millor riquesa per als seus fills.

En la qüestió de les ludoteques, que vostè planteja també, vostè sap que precisament per no legislar en calent el que estem fent és treballar seriosament, solventment, d'acord amb els ajuntaments i amb tots els departaments de la Generalitat, per donar llum a una norma que garanteixi la millor endreça d'aquesta qüestió...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

...que ve de lluny, però que està, de debò, molt propera a la seva millor solució en tots els terrenys, també en el de la professionalització del sector.

Gràcies.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre les actuacions que, arran de la situació de sequera, es duen a terme, especialment a les comarques de Girona (tram. 310-00183/08)

...per formular la següent pregunta, l'il·lustríssim senyor Alfons Quera, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Quera i Carré

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, a Catalunya hi ha un transvasament de fa cinquanta anys: el del Ter. Fruit de la regulació del cabal del Ter mitjançant embassaments i la transferència constant d'aigua cap a altres conques internes catalanes, aquest riu pateix unes condicions ecològiques extremadament precàries. El repartiment dels seus cabals és establert per una llei específica de l'any 1959, amb un cabal ecològic mínim del riu de 3 metres cúbics per segon, que de fa anys no

es compleix durant molts dies, situació especialment agreujada en èpoques de sequera, com la que patim des de l'any 2006, amb una reducció del seu cabal circulant de fins a una desena part del seu mínim ecològic. Actualment es transvasa un 80 per cent del seu cabal. Els municipis de la conca del Ter, proveïdors d'aigua, han estat durant molts anys solidaris amb les comarques de Barcelona i han contribuït al desenvolupament econòmic i social del nostre país.

Estem en una situació d'excepcionalitat; s'ha de prioritzar l'ús de l'aigua de boca per a tota la població de Catalunya; en aquest punt m'atreveiria a dir, com ha quedat clar en anteriors intervencions, que hi coincidim tots els grups parlamentaris. Ara bé, senyor conseller, també m'ha sorprès el que ha dit l'expert en temes mediambientals, el senyor Folch, en afirmar que només un 2 per cent de l'aigua de la canonada del Ter s'aprofita per a ús de boca. És cert?

La pagesia és una activitat econòmica tant com ho pugui ser la que fan les empreses destinades a rentar cotxes o qualsevol altra activitat industrial. Amb el decret de la sequera, l'ACA no ha garantit a les comunitats de regants del Ter l'aigua suficient per dur a terme les seves activitats, cosa que comporta unes pèrdues econòmiques molt importants per al sector.

És en aquest sentit que des del nostre grup parlamentari entenem que cal compensar-los amb la màxima celeritat i se'ls ha d'ajudar en les inversions necessàries en el sistema de reg per tal de modernitzar-lo.

És per tot plegat, senyor conseller, que li formulem la següent pregunta. Davant la situació d'excepcionalitat de sequera que estem vivint, quines actuacions està duent a terme el Govern especialment a les comarques de Girona?

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Senyor president... Senyor diputat, vostè deu saber, ho sap perfectament, que justament ha sigut aquest Govern el que ha començat a posar les bases per a una cosa que cal fer a tot Catalunya i també a les comarques gironines, que és un progressiu retorn dels cabals, i, en aquest cas, per agrair la solidaritat enorme que ha tingut la conca del Ter respecte de les comarques barcelonines.

Jo mateix em vaig reunir amb el Consorci Alba-Ter fa un temps i em vaig comprometre solemnement que a partir que comencessin a funcionar les solucions estructurals, és a dir, en aquest cas, la dessalinitzadora del Prat, l'any vinent, començaríem a parlar progressivament del retorn del cabal ecològic al Ter, que en aquests moments jo coincideixo amb vostè que està, la conca, extremadament estressada.

Dir-li també que varem crear una comissió de seguiment; comissió de seguiment tècnic que està funcionant

en aquests moments. I dir-li també que hem fet reunions amb els regants del baix Ter per veure, conjuntament amb el Departament d'Agricultura del nostre Govern, la possibilitat de com resollem el dèficit que en aquests moments es planteja entre les seves necessitats de reg, que seria un nombre determinat d'hectòmetres cúbics, i les disfuncionalitats que es tenen avui en funció de la situació d'excepcionalitat 2 que marca el decret que en aquests moments és vigent quant a restricció d'aigua.

Per tant, és en aquest camí que nosaltres jo crec que trobarem una solució i trobarem l'encaix perquè realment quedin garantits tots els drets, però especialment la possibilitat d'aquest retorn progressiu de les comarques barcelonines cap a la conca del Ter, amb l'agraïment absolut, que haurien de fer extensiu molts altres, perquè, com vostè deia, aquest transvasament es va fer fa més de quaranta anys.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre l'elaboració d'una llei que reguli la compensació del dèficit estructural de la capacitat fiscal de Badia del Vallès (tram. 310-00184/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell i Nadal

Gràcies, senyor president. Senyor conseller d'Administracions Públiques, nosaltres voldríem cridar-li l'atenció sobre un municipi del qual no creiem que molta gent es preocupi; així de clar. Em refereixo a Badia del Vallès, un municipi certament singular perquè el caracteritza senzillament un dèficit econòmic que és, evidentment, estructural i que provoca que, més enllà d'haver aprovat l'any 1994 la seva llei de creació, sigui necessari donar una resposta rigorosa i amb previsió de rang legal a aquest dèficit, com deia, estructural, i fer-ho des de l'Administració de la Generalitat i amb norma amb rang de llei. Això és el que preveu, precisament, un conveni signat el 31 de juliol de 2007.

Iniciativa Verds - Esquerra Unida no governa a Badia del Vallès, per tant, plantejant-li això no li estic dient allò de «¿cómo está lo mío?», en absolut; el que succeeix és que, no governant-hi, crec que tenim acreditat que, per circumstàncies que ara no vénen al cas, ja des de la primera legislatura del Govern catalanista i d'esquerres vam anar al darrere de la resolució d'aquest tema econòmic.

Aquesta feina va culminar en aquest conveni que li deia, subscrit per l'Ajuntament de Badia, pel Departament d'Economia i Finances i pel seu propi departament, on es preveu el finançament anual fins al 2014; un finançament que es va reduint progressivament fins al 2014.

El conveni creiem que és una gran conquesta, és obvi, però nosaltres volem remarcar que el mateix conveni, en la seva part de pacte –és el primer pacte–, ja fa referència a la necessitat d'aprovar una nova llei per a Badia que, més enllà dels compromisos acordats entre governs, signifiqui que s'assumeix legalment aquest dèficit estructural que pocs municipis tenen, eh?; en concret, a Espanya crec recordar que n'hi ha tres: Badia i dos municipis més d'Andalusia. D'aquesta forma el municipi no hauria d'estar a expenses de l'aprovació dels pressupostos de cada any per quedar o no tranquil respecte a la percepció de la compensació que li correspon.

Atès que aquest conveni es va signar el 31 de juliol i incorpora aquesta previsió, voldríem conèixer què ha fet el departament per complir la part del conveni que es refereix a l'elaboració d'una nova llei, i, sigui el que sigui el que s'hagi fet o no fet, diguéssim, doncs, li demanem que de forma explícita inclogui aquesta qüestió entre la seva agenda de temes pendents en el departament, que no dubtem que deu ser molt extensa, però que creiem que mereix que s'inclogui...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Clavell i Nadal

...aquest tema respecte a la singularitat de Badia i al seu dèficit estructural com a tema a tractar amb una norma amb rang de llei.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Jordi Ausàs, conseller de Governació i Administracions Públiques.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyora diputada, efectivament, com vostè planteja, tal com estableix el conveni que cita, per atendre la realitat particular del cas de Badia del Vallès cal una llei. De fet, si li he de ser franc, com saben tots vostès, ens cal una llei, però una llei per a tots els municipis de Catalunya, una llei que doni un estricte compliment als principis que li acabo de citar.

Badia, per tant, creiem que ha de ser considerat com un cas particular, és cert, però no com una excepció. És a dir, crec sincerament que per part de la Generalitat de Catalunya s'està fent tot l'esforç –tot l'esforç– per tal de millorar els instruments de cooperació local que són de la nostra competència.

Com vostè sap, el finançament local està fortament condicionat per la normativa de l'Estat, que ens impedeix donar una resposta completa, una resposta adequada a la nostra realitat local.

És ben evident que l'esforç del Govern de Catalunya en el camp del suport als ajuntaments i en la cooperació local ha estat molt i molt gran. El Fons de cooperació local, destinat als municipis, s'ha més que

duplicat en quatre anys –ha passat de 43 milions d'euros el 2004 a 111 milions el present 2008–, i també sap vostè que el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya està dotat amb 600 milions d'euros, mentre l'assignació mitjana anual del PUOSC durant el període 2004-2007 va ser de 83,7 milions i ara serà de 120 milions d'euros anuals.

Per tant, insisteixo, senyora diputada, que la resposta ha de ser per al conjunt dels municipis, també per a Badia del Vallès, i per tant ha de venir de la mà de la que ha de ser la futura llei de finances locals de Catalunya, que, com sap la il·lustre diputada, és també un mandat estatutari.

Així, el nostre repte, la nostra prioritat és, a hores d'ara, dissenyar una nova norma que doni resposta a les necessitats de totes les realitats locals del nostre país, per tant, també de Badia del Vallès.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre la política de foment de l'habitatge de lloguer (tram. 310-00185/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Carles Sala.

El Sr. Sala i Roca

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, d'aquí a una setmana entra en vigor la Llei del dret a l'habitatge, i un dels primers decrets, la primera normativa vinculada al Pacte per a l'habitatge i a la llei, és el que vostès han anomenat «aval lloguer», mesura específicament pensada per fomentar la sortida al mercat de lloguer de pisos buits.

Quina previsió ha fet el Govern sobre el nombre de contractes de lloguer que poden haver de recórrer a aquesta cobertura, en un escenari del mercat immobiliari en què s'està produint un increment exponencial de les rendes de lloguer, rendes de lloguer a les quals no poden fer front ni els joves ni la majoria de treballadors amb salaris mitjans del nostre país?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Senyor president... Justament, com sap el senyor diputat, perquè varem tenir ocasió de parlar-ne molt en els treballs previs al Pacte nacional per a l'habitatge, vostè sabia que justament enteníem que havia d'arribar al 50 per cent el nombre d'habitatges de lloguer que posés-sim en marxa durant tot el període que durarà el Pacte nacional per a l'habitatge. Fins i tot jo li diria que ens

vàrem quedar curts en les previsions, perquè és cert que sobretot avui les intoleràncies molt fortes que marca el sistema financer fan que hi hagi en aquests moments una derivació important cap al lloguer, i és en aquest sentit que s'ha posat en marxa el decret d'aval lloguer, que creiem que serà molt beneficiós tant per dur a terme garanties per als propietaris com per dur garanties a les persones que avui difícilment poden accedir, per la rigidesa, hi insisteixo, del sistema financer, realment, a una fórmula de compravenda.

El president

Senyor diputat, pot repreguntar.

El Sr. Sala i Roca

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Baltasar, vostè, diguem-ne, lidera una conselleria que al llarg del darrer any ens ha saturat amb una sèrie d'ocurrències que malauradament no han pogut estar ni ben rebudes per aquest grup parlamentari ni tampoc per bona part de la ciutadania.

Ens referim a mesures desafortunades com la del lloguer forçós, mesura que a més a més vostès van voler mantenir en el pacte i en la llei perquè el Grup Parlamentari de Convergència i Unió quedés exclòs del pacte global d'aquesta; mesures com la de poder anar a un màxim de vuitanta quilòmetres per hora a l'àrea metropolitana, que ja veurem finalment quins beneficis en traurem, o mesures com les que estem debatent en aquest plenari sobre el transvasament del riu Segre.

I vostè ho ha dit en la primera part de la resposta a aquesta pregunta parlamentària: quan se'ns va indicar que vostès tiraven endavant l'aval lloguer, pensàvem que definitivament tenien una idea amb què l'havien encertada, però, senyor conseller, deixi'm que li digui que ens ha decebut profundament el redactat d'aquest decret.

L'aval lloguer, tal com vostès l'han formulat, no respon als objectius ni a la finalitat per a la qual s'ha dictat i, per tant, no és que sigui important que els propietaris cobrin o no cobrin els mesos que puguin tindre de deute del seu arrendatari, sinó que, tal com vostès han dictat el decret, no permetrà que de cap de les maneres surtin nous pisos al mercat de lloguer, pisos que actualment estan buits, milers de pisos que estan en venda en aquest moment, a més a més, a tot Catalunya, i, el que és més greu, pisos...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sala i Roca

...amb unes rendes a les quals no poden fer front, com he dit abans, ni els joves, ni la gent gran, ni les famílies monoparentals ni la gran majoria...

El president

Senyor diputat!

El Sr. Sala i Roca

...de ciutadans del nostre país.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Senyor president... Senyor diputat, li passaré com una llicència, diguéssim, lingüística, que darrerament s'ha prodigat tant, totes aquestes coses que vostè ha denominat «ocurrències» i que són mesures efectives que en aquests moments segurament incideixen clarament en la millora de les condicions, per exemple, de la contaminació atmosfèrica al nostre país, i tindrem ocasió de parlar-ne.

En tot cas, li diré clarament diverses coses. Primera, durant l'any 2007 s'ha incrementat d'una manera molt nombrosa, el 60,5 per cent, el nombre d'habitatges en protecció oficial destinats al lloguer; d'aquests, la immensa majoria ho han fet els municipis i l'Incasol. S'han creat a través de les borses de mediació social i de joves 8.453 habitatges; s'han posat a lloguer, que no ho eren, i, evidentment, les perspectives són que aquest any com a mínim doblem la xifra.

Si vostè creu que hem fet malament el decret d'aval lloguer, li explicaré una cosa i li n'avançaré una altra, que vostè deu conèixer perquè, entre altres coses, tenim unes relacions bastants fluides, encara que vostè sembla que avui ho dissimuli, que és concretament el... (*Remor de veus. Algú diu: «Sí?»*) Sí, sí, sí... Senyor Sala, li ho explico..., li ho explico, senyor Sala, li ho explico, que és el preu concertat català. Vostè sap que allà s'introduirà una fórmula justament de lloguer amb opció de compra, que és una fórmula que no s'ha introduït mai en el nostre país i que, evidentment, permetrà lligar, amb aquest decret i l'altre, segurament, una sèrie d'opcions.

Crec que és important que ho retengui, perquè segurament tindrem ocasió de seguir-ne parlant els propers dies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre les previsions d'actuació pel que fa al finançament dels municipis turístics (tram. 310-00186/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustríssim senyor Xavier Crespo.

El Sr. Crespo i Llobet

Bona tarda, president. Honorable conseller, la setmana passada, en comissió, a la pregunta sobre com resoldre el finançament dels municipis turístics la seva resposta va ser que els municipis facin ús de la imaginació i recorrin a l'augment de l'IBI, fonamentalment en les segones residències, mesura de la qual dubto de la seva legalitat.

Vostè no pot traslladar la seva responsabilitat als municipis i desentendre-se'n. Avui li ho torno a preguntar: expliqui'ns quines són les previsions d'actuació del Govern pel que fa al finançament dels municipis turístics.

El president

L'honorable senyor Josep Huguet, conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, té la paraula.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè em va interpellar..., i estava present a la comissió. El finançament dels municipis turístics té diversos aspectes a tenir presents, no? El primer de tot és el finançament municipal en general. Per tant, la necessitat de millorar el finançament municipal és el primer tema. I això depèn, d'entrada, de lleis estatals.

El segon tema és, a partir del nou Estatut –la Llei d'hisendes locals–, com repartirem dintre Catalunya els diners que ens vinguin per als municipis, tenint presents casos particulars com els municipis turístics.

En tercer lloc, la mateixa definició de municipi turístic s'ha de revisar, perquè no tot és..., en fi, no estem parlant del mateix i la realitat ha superat la definició.

I en darrer extrem deia: «I a més a més, com un element més, els ajuntaments han d'utilitzar les figures fiscals que tenen a la seva disposició.» I si vol en parlar després, a la segona part de la rèplica, que veurem com municipis usen del tot la capacitat impositiva de l'IBI i d'altres estan a la meitat d'aquesta capacitat.

El president

Senyor Crespo, pot repreguntar.

El Sr. Crespo i Llobet

Respecte a com utilitzen els ajuntaments la capacitat de l'IBI, seria una qüestió tècnica; jo ja li he avançat que dubto de la seva legalitat, però, bé, no tinc temps per en aquest moment contestar això.

Sap què passa? Que em costa de creure. Fa quatre anys que vostè és conseller en aquest tema turístic. En el segon Congrés de Turisme de Catalunya, que es va fer a Girona, va dir que s'havia de buscar una solució. Quatre anys més tard el tema segueix igual.

Que tot segueix aturat em fa pensar que només pot respondre a dues qüestions: o que vostè no es veu capaç de buscar cap solució i crear una comissió que posaria més de manifest les seves incapacitats per estar al capdavant de la política turística del nostre país, i/o que entre els tres partits integrants del Govern hi ha tres postures diferents, que per altra banda no seria cap novetat.

Els socialistes apostaven per plantejar un debat i buscar solucions. I així com proposava crear un pla de xoc de 1.000 milions d'euros, Iniciativa està a favor que es creï una taxa turística, i vostè en nom d'Esquerra tira pilotes fora i passa les culpes a Madrid i als ajuntaments.

Faci vostè un exercici de solidaritat, de responsabilitat i de lideratge. Creï la comissió que ha de servir per buscar solucions al finançament dels municipis turístics i que també serveixi per redactar un document perquè quan el conseller Castells vagi a Madrid a negociar també ho pugui fer pels municipis turístics. Crec que ja és hora que es faci costat als ciutadans i municipis, que generen l'11 per cent del PIB de Catalunya.

Des de Convergència i Unió no permetrem que es deixi aquest tema de banda durant més temps. Conseller, agafi avui el compromís davant d'aquesta cambra de crear la comissió de treball i establir un calendari.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Crespo i Llobet

Des de Convergència i Unió li ho exigim, així com amb la mateixa fermesa ens brindem a treballar-hi.

Gràcies.

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyor president. Hi insisteixo: el finançament dels municipis és, d'entrada, competència estatal, i fins que no hi hagi una modificació de la Llei de bases d'administració local per garantir l'assignatura pendent de la transició, que és el finançament de tots els municipis, inclosos els turístics, tenim un problema, i el problema no està en aquesta cambra, està en una altra cambra a sis-cents quilòmetres de distància.

En segon lloc, quan apliquem l'Estatut vigent en funció de si varia el model de finançament estatal, tindrem capacitat de repartir els recursos d'una manera diferent de la que ve ara, que és finalista. Per tant, segona oportunitat que tindrem.

En tercer lloc, el tema de l'IBI no és menor. Jo no és que passi la pilota fora, però, escolti, Port de la Selva, Vielha, Tossa de Mar, la meitat de capacitat impositiva que Calella, Platja d'Aro, Palafrugell, que estan a la part de dalt, i municipis de l'interior, que utilitzen totes les capacitats per fer front als serveis.

És il·legal el que ha dit vostè? Doncs, hi ha municipis que ho apliquen. Distingir entre els residents, no en funció de l'impost, sinó de la desgravació i del que són segones, terceres i quartes residències.

I nosaltres des del turisme el que estem fent és ajudar els ajuntaments a creació de producte turístic...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

El Pladetur és un pla molt ben dotat, més que mai, per fer política de suport als municipis turístics.

El president

El novè punt de l'ordre del dia...

Interpel·lació

al Govern sobre la política de l'aigua (tram. 300-00110/08)

...és la interpellació al Govern sobre la política d'aigua. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula per a la seva exposició l'illustre senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, no deixa de ser una paradoxa que l'hagi d'interpellar, la segona vegada en poques setmanes, avui sobre el problema de la sequera, precisament un conseller... el conseller que està amb l'aigua al coll. És una paradoxa, però l'actualitat ens porta una vegada més a haver-lo d'interpellar sobre aquesta qüestió.

Vull començar dient, i ja s'ha dit en la sessió d'avui, s'ha anat dient reiteradament, però també m'hi vull començar referint, l'agraïment que hem de formular als ciutadans, a tots els ciutadans, pel gran esforç que estan fent en l'estalvi d'aigua i que ens està portant a una reducció dels consums de l'aigua domèstica cada vegada més important en els darrers mesos. Però és que hi vull fer especial referència perquè el que no podem fer, que és el que a vegades fa la impressió que es fa sobretot des d'àmbits governamentals, és que traslladem la major part de la responsabilitat als ciutadans perquè estalviïn aigua. I això no ho podem fer, però no ho podem fer a més a més perquè es dona una altra circumstància: els ciutadans de Barcelona i de l'entorn de Barcelona són els que tenen un consum mitjà d'aigua més baix de tot Europa. Per tant, els podem demanar esforços als ciutadans, però no podem demanar que arribin a un nivell o a un límit que sigui per a ells del tot insostenible.

El problema que tenim al davant, honorable conseller, es resumeix en una paraula, i vostè la coneix perfectament: els dogmes; els dogmes que fan que el Govern no encerti en la solució dels problemes; els dogmes que fan que el Govern intenti fins i tot evitar pronunciar determinades paraules. I el dogma és una paraula: transvasament.

El de l'aigua sabem perfectament que és un debat de sentiments, de sentiments per a qui la té a prop, sentiments per a qui la usa, sentiments per a qui en viu; sentiments, també, per això, per aquells que tenen el risc de no tenir-ne. Sentiments que són perfectament comprensibles, però que han estat incomprensiblement atats per la seva força política i que ha fet de l'aigua un debat d'enfrontaments per treure rèdits electorals. Aquesta és la realitat de com han usat vostès els sentiments que hi ha entorn a l'aigua. Però diu la dita: «Tal faràs, tal et trobaràs.» Si això anés només amb vostès no ens preocuparia. Però el problema no el tenen vostès, el problema ara el tenen 5 milions de ciutadans de l'entorn de Barcelona.

I li diré quina és la situació actual de l'aigua. Aquests 5 milions de ciutadans de l'entorn de Barcelona en aquests

moments tenen aigua gràcies als seus dogmes, gràcies a dos transvasaments, gràcies al transvasament del Ter i gràcies al minitransvasament de l'Ebre, que permet que s'alimentin les comarques de Tarragona per un costat i permet, també, la solidaritat de les comarques de Tarragona amb l'entorn de Barcelona que puguin carregar vaixells d'aigua en aquelles comarques per dur-los a Barcelona. Això només és possible gràcies al minitransvasament de l'Ebre.

Fem un breu repàs pel territori, honorable conseller, a Girona. A Girona tenim els gironins aixecats demanant el retorn dels cabals del Ter. A Tarragona, com bé li deia ara, no s'oposen a carregar l'aigua en vaixells perquè ells ja ho van patir i era l'any 74 que venien vaixells d'Algesires a portar aigua a Tarragona i Reus, i el problema se'ls va acabar amb el minitransvasament de l'Ebre –que, per cert, li explicaré una molt breu anècdota. L'any 81 es debatia al Congrés dels Diputats la llei que va fer possible el minitransvasament de l'Ebre. Hi havia un diputat del Grup Socialista, que era en Sáenz de Coscolluela, que va defensar el vot del Grup Socialista a favor d'una esmena a la totalitat. El mateix diputat, l'any 88, ministre, va obrir l'aixeta del minitransvasament, per cert, amb gran entusiasme.

Continuem el repàs pel territori. Ebre. On estan les inversions que s'havien de fer per evitar la regressió del delta de l'Ebre? Ni una de començada, ni una de feta.

Continuem passejant pel territori. Badalona. Trencament de canonades. Diuen que 11 milions de litres diaris d'aigua malbaratats. Els ciutadans esforçant-nos i estalviant aigua. Mentrestant el Govern fent abandó de funcions i perdent aigua a manats. Com està aquesta qüestió, conseller? Per què no s'han acabat les obres que havien d'evitar que es perdés aquesta aigua pel camí?

Lleida. Hem de reconèixer que a Lleida vostè ha aconseguit quelcom difícil, la unanimitat pràcticament de tot-hom: consells comarcals, ajuntaments, diputació, fins i tot el Govern de l'Estat, pagesos, ecologistes –els ecologistes dels de veritat, no dels del seu partit, dels de veritat, ecologistes–, fins i tot, escolti'm, nosaltres també. Però nosaltres també estem en contra del transvasament del Segre i li diré per què. Perquè hi ha uns compromisos adquirits i s'han de complir aquests compromisos adquirits, però segurament aquest argument per si sol seria flux. Doncs, si vol, em remeto a un estudi d'Aigües Ter-Llobregat realitzat l'any 99 –segur que vostè té accés a aquest estudi–, en el qual, respecte del transvasament del Segre, que ja es tenia com a una possibilitat en aquells moments, diu: «Significa que al riu Segre li falten aproximadament cent cinquanta hectòmetres cúbics l'any per servir amb garantia els aprofitaments previstos, i això sense considerar els cabals ambientals. En conclusió, la derivació d'aigües d'alguna d'aquestes conques» –es refereix al Segre– «suposaria expropiar gran part dels usos actuals i afectacions importants per a l'ús de l'aigua que estan concedides i en règim intensiu...», etcètera. Un estudi tècnic d'Aigües Ter-Llobregat que l'any 99 desaconsella –desaconsella– el transvasament del Segre, que avui vostès plantegen.

Per cert –per cert–, aprofiti l'ocasió per reconèixer allò que no va ser capaç de reconèixer en el darrer ple, que

és que el que estan plantejant és un transvasament. Si ho ha de menester, aquí té una ampolla d'aigua per poder-ho demostrar. Però faci-ho, reconegui que l'última vegada en aquest faristol vostè no va voler reconèixer que estaven plantejant un transvasament.

Evidentment la culpa de la situació en què estem –i ja ho hem vist, n'hem tingut una mostra avui més– és de tothom menys de vostès. Hem de fer, una vegada més, memòria històrica, breu memòria històrica. No cal remuntar-se ni a l'any 36, 37, 38 o 39, ens podem remuntar quatre anys enrere, que és on sembla que hi una llacuna de memòria. Vostès, el seu antecessor en el càrrec, a canvi de la derogació dels transvasaments del Pla hidrològic nacional van demanar que l'Estat els donés els diners per fer les obres necessàries, les infraestructures necessàries per garantir el subministrament d'aigua a Catalunya. I a vostès els van traspasar 650 milions d'euros per realitzar aquestes obres, obres de les quals avui no n'hi ha ni una d'acabada, ni una.

No tenim infraestructures i no tenim aigua. Això sí –això sí–, ara el Govern de l'Estat actua irresponsablement, el Govern de l'Estat és deslleial amb el Govern de Catalunya, el Govern de l'Estat actua amb frivolitat, el Govern de l'Estat és traïdor, el Govern de l'Estat a més a més és provisional. Caram!, menys mal que és un govern amic. Si arriba a ser un govern del Partit Popular, què hauria passat? Menys mal que és un govern amic...

I ara ens diuen: «Que ho resolgui Madrid.» Escolti'm, quan Madrid, com diuen vostès, ho volia resoldre, vostès es van posar davant de la pancarta per evitar que es resolgués aquest problema. I ara sentim el president de la Generalitat que, segurament imbuït per l'esperit del vuitè centenari del naixement del rei Jaume I, diu: «L'aigua és de tots. L'aigua és un recurs que ha de servir a tots els ciutadans del país.» Era precisament Jaume I, al segle XIII, qui va promulgar un codi d'aigües que precisament venia a dir això: l'aigua no és propietat de ningú, l'aigua no pot ser una propietat privada. Doncs, imagini's, allò que Jaume I sabia ja fa vuit-cents anys el president de la Generalitat ho ha descobert ara fa quatre dies.

Honorable conseller...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

Acabo immediatament. Senyor conseller, la seva credibilitat està com els pantans: sota mínims. Ens agradaria saber, més enllà d'encomanar-se a la Mare de Déu de Montserrat –la qual cosa, tractant-se de vostè, té mèrit–, més enllà d'això, quines són les mesures que pensa prendre, de veritat, per tal d'intentar evitar que cinc milions de ciutadans, cinc milions de catalans i catalanes, es quedin sense aigua ben aviat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, el senyor Francesc Baltasar, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyores i senyors diputats... Miri, crec que vostè és conscient i coneix que s'està treballant, i molt intensament, per fer front a una episodi de sequera desconegut fins i tot per tots nosaltres. En aquests moments estem al 20,3 dels embassaments del Ter-Llobregat, i no hem arribat a una situació tècnica d'emergència per una raó fonamental: perquè justament s'estan posant en marxa, des de fa molts mesos, des de fa molt de temps, un conjunt de mesures molt importants.

Per tant, em reitero avui aquí, davant de vostès i davant de vostè, que preveiem que no hi haurà cap tall domiciliari d'aigua fins a la tardor i que cal, de tota manera, seguir perseverant en les mesures ja preses, justament per poder-les garantir, al temps de l'hivern, tardor, hivern i primavera, que és el període que necessitem perquè entri en vigor el funcionament de la nova dessalinitzadora del Prat de Llobregat, i en definitiva, per tant, apartar bona part d'aquest gran ensurt que avui té Catalunya, que és la sequera.

Miri, en aquests moments estem fent un esforç enorme de planificació i d'inversió. No solament les estructurals, que sumen 1.700 milions d'euros fins al 2012, sinó les d'emergència; en aquests moments, 177 milions que s'estan executant des que es va activar el Decret de sequera per a tot Catalunya. Són mesures per a tot Catalunya, no solament per a la regió metropolitana, senyor Rodríguez. Aquest Govern té i assumeix plenament la responsabilitat de garantir l'aigua a tots els territoris i que a més farà el que calgui per garantir l'aigua de boca per als 7,3 –gairebé– milions d'habitants que tenim. I és per això que s'han posat en marxa mesures palliatives i d'emergència, aquestes s'estan posant en marxa. I, evidentment, pensem complementar-ho encara amb altres.

L'objectiu és que els embassaments no passin per sota del 15 per cent, perquè aleshores tindríem greus riscos en l'abastament. I és en aquest sentit, per tant, que es va plantejar una aportació d'aigua del riu Segre al riu Llobregat per la galeria de serveis, entre altres, del túnel del Cadí. Està clar, està clar aquí, és obvi que segurament, per a mi, és una obra que jo no voldria. És a dir, jo no la vull fer, aquesta obra; vull haver creat les condicions i, sobretot, vull que amb l'ajut, entre altres coses..., sembla que els ha fet molta gràcia que un agnòstic s'adreci també a la Moreneta, en tot cas espero que això no serveixi de precedent, però és evident que necessitem que hi hagi un canvi també en la meteorologia. Si això es produeix, és evident que no caldrà iniciar ni plantejar aquesta obra, que, en tot cas, cal definir-la: és una obra que té una temporalitat determinada, té unes condicions precises, té unes comissions de seguiment articulades i, en definitiva, no pretén ser una solució estructural en cap cas, sinó una solució conjuntural tan sols per un màxim de set o vuit mesos.

Està clar i crec que vostè no és la millor persona per parlar en aquests moments de conflictes territorials sobre l'aigua. La seva formació política, senyor Rodríguez, està atiant, ha atiat i em temo que atiarà conflictes de l'aigua a tot Espanya, o com a mínim a mig Espanya. Només fa falta recordar, fa ben poques setmanes, com

constantment sortien problemes a València, Múrcia, etcètera. És a dir, per tant, escolti'm, intentem no donar-nos lliçons. Al revés, jo el que li dic és: intentem tenir present això i posar-nos plegats a adoptar conjuntament qüestions de mesures d'emergència.

Aquest avui és un tema d'estat, i a més hem dit que era un tema d'emergència nacional, encara que no estiguéssim en la situació d'emergència estricta... També en això cal dir una cosa: no és el mateix mesurar-ho segons el Ministerio de Medio Ambiente que segons l'Agència Catalana de l'Aigua, perquè segons el Ministerio de Medio Ambiente sí que estaríem en situació d'emergència, segons l'Agència Catalana no hi som encara, sortosament –sortosament–, per les mesures i per les pluges, per les mesures i per la neu, però no hi som encara. I en aquest sentit això és important que ho recordem.

Avui, doncs, jo he emplaçat repetidament –i ho torno a fer avui– que no hi pot haver unes petites baralles o pica-baralles entre la gent. El que hem de fer és una única batalla de tots, i en aquest cas, per tant, començant donant exemple el Govern i els grups parlamentaris, tots junts enfront de la sequera, perquè els ciutadans sí que estan donant un exemple del que és un ús responsable.

Jo li'n donaré algunes dades, que em sembla que vostè potser no les tenia. En aquests moments, els ciutadans de Catalunya en el seu conjunt, ja en aquests moments, estalvien el 4 per cent, però el que és a les conques Ter-Llobregat en aquests moments estalvien el 8 per cent. I vostè ha dit molt encertadament que ciutats com Barcelona, com Badalona, com Ripollet i com tantes altres estan pràcticament en els límits ideals del que en podríem dir..., o en un cert marc ideal. Però hi ha hagut una reducció molt important a la ciutat de Lleida, que no hi està en aquests moments directament implicada. Hi ha, en aquest moments, gairebé vuit-cents mil difusors instal·lats voluntàriament pels ciutadans per estalviar aigua, i cada un d'aquests difusors estalvia nou litres d'aigua al dia. Això important saber-ho.

I també és important saber que, detectada una fuga d'aigua, que vostès en varen parlar al darrer Ple..., m'agradaria que avui, en honor justament a la veritat, vostè hagués dit ja que justament totes les fugues que s'han produït estan absolutament arranjades, en aquests moments bona part d'elles estan potabilitzades, i s'està recuperant l'aigua que es perdia justament en aquesta canonada; una canonada que no m'agradaria recordar però que fa bastants i bastants anys que hi han informes que expliquen, des de mitjans dels anys vuitanta, que ja existien fugues en aquesta canonada que estem substituint.

Miri, entraran més mesures. Vaixells, hi ha algú a qui ha molta gràcia. Miri, a mi no me'n fa cap, però jo li asseguro que a mitjans del mes de maig entraran vaixells, una part provindran de la solidaritat de Tarragona, una altra provindran de Carboneras, i uns altres provindran del sud de França. I en aquests moments estem encara mirant noves possibilitats, a través de mirar les condicions dels ports de Catalunya. I en aquests moments estem analitzant –i li ho vull dir també amb tota la claredat, per si encara a algú li pot fer gràcia un tema tan gros com aquest– el transport via ferroviària de més aportacions d'aigua. Perquè entenem que tot s'hi val

en la lluita contra la sequera, per garantir l'abastament dels 7,3 milions d'habitants.

I és per tot això que a la vegada, i en paral·lel a totes aquestes coses que estem fent, estem instal·lant estacions de mostreig en tots els rius principals, justament per garantir, encara que sigui el mínim, però, un cabal certament ecològic. I dintre de tot aquest context és evident que, si totes aquestes mesures sumades no fan prou, són aquestes les que m'han portat a plantejar, jo crec que amb tota la conseqüència, la necessitat de fer una aportació temporal del riu Segre. Aportació temporal caracteritzada, hi insisteixo, com un element desmuntable, com un element que en cap cas posaria en perill no solament el cabal ecològic del riu, sinó que no posaria en perill el funcionament normal dels usos d'aquest mateix riu, i, evidentment, que funcionaria a través del tram més curt existent entre, en aquest cas, el riu Segre i un afluent, que és el Grèixer, del riu Llobregat.

Evidentment, la primera cosa que jo he formulat és plantejar a les autoritats locals, comarcals, de la demarcació de Lleida la nostra proposta de parlar-ne; que hi hagi la Universitat de Lleida com a àrbitre, com a element, podríem dir-ne, de coneixement i de mediació en aquesta qüestió; de retirar immediatament després, en el termini màxim del mes de maig de l'any que ve, la instal·lació, i evidentment, en aquest sentit, molt clarament, poder..., que això no generi cap distorsió en el funcionament de les Terres de l'Ebre.

Aquesta comissió està a punt de constituir-se. Jo penso que aquesta comissió permetrà avaluar, primer, si és just o no el punt on hem determinat la possibilitat de fer, diguéssim, la punxada del Segre. Segon, si serà possible o no i en quines condicions, com jo els explicava, la dimensió de l'aquesta. Evidentment, els vull dir que mai seria una captació en continu, sinó al revés, és una captació que només es podria produir en els moments en què passés per sobre de l'establert, és a dir, pel doble del que s'hauria de poder extreure. I, evidentment, dir que, alhora, s'ha pensat en que el funcionament fos compatible clarament amb el funcionament dels regants; en aquest sentit, fora de temporada de reg, justament per causar el menor perjudici possible.

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

En aquest sentit, alhora, recordo també que s'han posat en marxa instruments de coneixement, d'informació permanent a la ciutadania, entre altres coses perquè pugui fer front al problema, hi insisteixo, avui més important, un problema d'emergència nacional al nostre país.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, francament, el que em sorprèn no és que com a agnòstic s'encomani a la Mare de Déu de Montserrat; el que em sorprèn és que de l'espiritualitat de la fe n'esperí el materialisme. Això no ho tindrà; no funciona d'aquesta manera.

Pel que fa a les lliçons sobre el debat territorial, jo no sóc qui, ni ho pretenc, per donar-li cap mena de lliçó. Al contrari, jo sé que vostès en això d'aixecar el territori, doncs, en tenen bastanta més pràctica que no pas nosaltres. De fet, qui es posava al darrere de les pancartes aquelles que deien: «De transvasaments, ni parlar-ne», eren vostès –eren vostès, no?–, no érem pas nosaltres.

Li llegiré unes paraules..., ja sé que no és del seu partit, però bé, com és un govern, així, de munió i de germanor, li llegiré unes paraules recents, eh?, de la candidata del Partit Socialista Carme Chacón, no? Diu: «Els catalans i catalanes som la garantia de jubilar aquesta dreta centralista i rànica que en lloc de mirar al futur pensa en transvasaments.» Jo suposo, honorable conseller, que vostè també es deu sentir alludit quan sent aquestes paraules, no?, que no deuen ser pas per atiar el territori ni per atiar el debat de l'aigua o el debat territorial.

Inversions, conseller: com estan les inversions que havien de substituir els transvasaments del Pla hidrològic nacional? No m'ha contestat. Home, no m'ha contestat a la interpellació, i m'imagino per què. Jo tinc una resposta de vostè escrita, del passat 18 de març, en la qual ens diu com estan aquestes inversions. N'hi faig cinc cèntims: dessaladora de l'àrea metropolitana de Barcelona, l'obra es troba iniciada; interconnexió de les xarxes d'abastament Maresme nord i ATLL, l'obra es troba iniciada; ampliacions de millora de tractament de la potabilitzadora d'Abrera, l'obra es troba a meitat de termini; complementació de la connexió de les ETAP d'Abrera i Cardedeu, tram Font Santa-Trinitat, l'obra es troba iniciada; perllongament de la conducció Abrera-Font Santa fins al Prat, l'obra es troba iniciada; actuacions addicionals de tractament d'aigua Sant Feliu, Gavà i el Prat, les obres d'ampliació tal, tal, es troben en fase inicial, les obres d'execució de l'EDAR estan pendents de resoldre'n la declaració d'impacte ambiental, i les obres de segregació d'aigües salobres estan pendents del projecte constructiu. És a dir, ni una! Ni una en funcionament, ni una. I aquesta va ser l'alternativa que vostès van defensar.

Però també m'he referit a unes altres inversions, importants i fonamentals des del nostre punt de vista: són les inversions que han d'evitar la regressió del delta de l'Ebre. No se n'ha fet tampoc ni una.

Honorable conseller, si vostè no creu que l'aportació d'aigua del Segre al Llobregat sigui la millor solució, per què l'ha plantejada? Si vostè no creu en aquesta solució, per què la planteja? I, a més a més, per què ho fa en les condicions en què ho fa? I no s'hi val a denunciar: «És que el Govern de l'Estat em va dir que fins després de les eleccions no en parlés.» A vostè també li va anar bé no parlar-ne fins després de les eleccions i potser vostè

va deixar de parlar-ne massa, fins que tothom va conèixer quines eren les seves intencions.

Però ha tingut l'oportunitat, té la segona oportunitat avui: reconegui que està plantejant un transvasament; reconegui-ho, no costa res. Vostè ho va negar fa quinze dies en aquest faristol. Ara té l'oportunitat de reconèixer-ho.

Si vol li podem oferir solucions. No són noves. Ja la vam plantejar en aquest mateix hemicle com a conseqüència de la darrera interpellació: la interconnexió de la xarxa del Consorci d'Aigües de Tarragona amb la xarxa d'Aigües Ter-Llobregat. Es tracta de connectar les xarxes d'aigua, igual que connectem les xarxes de llum, igual que connectem les xarxes de gas, igual que volem que Catalunya sigui una societat en xarxa en la societat de la informació; com tots els serveis han d'estar en xarxa, creiem important que l'aigua també estigui en xarxa, sobretot entre les xarxes deficitàries i les xarxes que són excedentàries.

Honorable conseller, constatem que les noves polítiques que vostès han volgut anar aplicant a l'entorn de l'energia, a l'entorn de l'aigua, la nova cultura de l'energia, la nova cultura de l'aigua, han estat superades i amb escriu per una altra nova cultura, que és la cultura del no i que vostès mentre estaven a l'oposició van saber aprofitar molt bé, i ara vostès en el Govern se'n troben les conseqüències. Els ciutadans no volen ni transvasaments d'aigua, no volen ni línies elèctriques, no volen...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...no volen ni molins de vent.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, quan estava fent la recopilació de les coses, vostè se n'ha deixat diverses que m'agradaria recordar-li. Una, en aquests moments, tota la política de regeneració i reutilització. En aquests moments, per exemple, els pagesos del Baix Llobregat, en aquests moments, estan ja regant amb aigua regenerada. I això s'està estenent a diferents altres llocs. I aquesta és una aportació tan important que donarà setanta-cinc hectòmetres cúbics més de recursos al nostre país, i crec que no és una petita xifra. I això no són ni fantasies, ni cabòries, ni sobretot models utòpics o dogmes.

També m'agradaria dir-los que, les dessalinitzadores, em fa la sensació que no se les van inventar ningú més, que no se les van inventar vostès, diguéssim; en tot cas, crec que hi ha alguns que ens en podrien parlar i uns altres que en podem parlar molt, eh? Per què? Sincerament perquè jo crec que és l'aposta estructural del futur. Evidentment, en podem parlar molt. Però, miri, sent estructural del futur, serà ja una solució per al present

en l'immediat, perquè és evident que ja ha sigut aquest Govern qui va adjudicar l'obra de la dessalinitzadora del Prat de Llobregat, qui en aquests moments ha posat en marxa ja totes les obres prèvies per a la duplicació de la de la Tordera i la generació de seixanta hectòmetres cúbics més, i la dessalinitzadora de Cunit. Per tant, cal tindre-ho en compte, perquè, entre altres coses, no fos cas que semblés que no s'estan fent coses.

Miri, jo no li llegiré les quatre pàgines de les obres que en aquests moments estan en execució justament per pal·liar els efectes de la sequera. Jo només li diré que aquestes obres, que són pous, més d'un centenar, a trenta-cinc municipis de Catalunya, alguns d'ells no justament a la Catalunya que avui està en risc de poder tenir restriccions, sinó també en molts altres llocs..., això forma part d'una política real i estructural, perquè Catalunya, ni Espanya, no pot ser un país de nou-rics en matèria d'aigua, sinó que hem de recuperar els recursos i els hem de recuperar per sempre, no solament conjunturalment ara perquè tenim set, sinó realment els hem d'adoptar en el nostre sistema de funcionament.

Deixi'm dir-li també una altra cosa. Quan jo li plantejo això del Segre, entenc que és la darrera i l'última solució. Tant de bo que no s'hagi de posar en marxa! Vol dir que o bé hauran fet efecte bona part de les mesures o bé, complementàriament, una part de les aportacions d'aigua a través de la pluja, evidentment, hauran reduït justament aquest sistema en el qual estem, d'excepcionalitat.

I deixi'm dir-li una altra cosa. Està clar que s'ha de parlar i es parlarà, en el futur model de definició d'un país interconnectat, s'haurà de parlar, evidentment, de tot això, però cal fer-ho no sota la pressió del que estem fent ara, ni, sobretot, sobre una altra cosa —que vostè crec que podria cometre una omissió molt greu—, que és intentar marcar un parany que no existeix. Dir que les interconnexions resoldrien avui el tema de la sequera immediata no és veritat. Les interconnexions avui requereixen tot un temps de materialització d'obra que ens situaria molt fora d'aquesta sequera. I això és important explicar-ho, perquè, si no, podem intentar confondre el conjunt de la ciutadania, que és el que menys m'agradaria en una situació tan complicada com aquesta. Aquesta és la pura realitat. I això cal que se sàpiga.

I miri, sobre el transvasament, la paraula «transvasament», el doctor Ramon Folch, que vostès coneixen, diu que quan es fa així i es fa així s'està produint un transvasament. Si això és el concepte «transvasament», vostè i jo el compartim. Si el concepte «transvasament» és el que vostès varen plantejar per a l'Ebre o el que es planteja quan es parla del Roine o el que es va fer a Catalunya entre el Ter i Barcelona, aquest no és el model de transvasament ni d'aquest conseller ni del Govern el qual tinc l'honor de representar.

(Remor de veus.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre la política de l'aigua (tram.
300-00111/08)

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política d'aigua, que la formula el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i per a la seva exposició té la paraula el senyor Daniel Pi i Noya.

El Sr. Pi i Noya

Senyor president, senyores i senyors diputats..., honorable conseller, pujar avui en aquesta estrada per parlar de sequera és amb tota probabilitat poc original, però, en tot cas, és absolutament necessari.

La sequera en les darreres setmanes ha deixat de ser una idea difusa, allò, com una amenaça que no sabem si vindrà o no vindrà, i ha passat a ser una qüestió concreta que som conscients que pot influir negativament en la qualitat de vida de la nostra gent. I això, encara que generi soroll mediàtic, és bo, perquè conèixer i reconèixer un problema és la primera condició per tal d'atacar-lo col·lectivament i donar-hi les solucions que estiguin al nostre abast.

Hi ha moltes maneres d'acostar-se a la problemàtica de la sequera. Se sent: «Hem perdut quatre anys.» Això es diu, se n'abusa. Resulta extraordinàriament curiós que qui digui aquesta frase l'any 88 tingués un informe de l'ACA que deia: «Les necessitats d'aigua a l'àrea de Barcelona seran de l'ordre de cinc-cents hectòmetres cúbics cada any.» Això ho deien l'any 88. Afortunadament, l'ACA es va equivocar, perquè són força menors. Escoltin, i del 88 al 2003, què? Cinc sequeres, zero aportacions d'aigua a l'àrea de Barcelona, zero obres planificades i pressupostades –perquè em reafirmo en el que avui s'ha dit en aquesta cambra per una veu més autoritzada que qui els parla: el Pla hidrològic nacional mai va tenir un duro pressupostat per portar aigua a Barcelona–, i un caos administratiu a l'Agència Catalana de l'Aigua al qual s'ha hagut de fer front.

Però si entro per aquesta línia se'm dirà allò, i és veritat, que la gent en aquests moments no té ganes de sentir com els polítics ens barallem. Per tant, deixem-ho passar. I més aviat vull dedicar..., la meua interpellació és per a totes aquelles qüestions que la gent ben intencionada ens planteja ara, la gent que descobreix ara que tenim un problema i que et diu pel carrer: «Escolta, hem de fer el que sigui», que ara se n'adonen que estem afrontant una sequera gravíssima, amb un descens de més del 60 per cent de la pluviometria a les capçaleres –i que jo sàpiga no hi ha política pública de promoció de la pluja, per tant, aquí no ha fallat res que sigui imputable al Govern–, i amb una necessitat de garantir l'abastament a *tota* la població. Demanaria que parléssim poc o gens dels 5 milions d'habitants, perquè el mapa de la sequera és el mapa de tot Catalunya, i haurem d'afrontar la sequera a poblacions que no lliguem amb àrea metropolitana, a poblacions que estan en algun cas, fins i tot, a prop de rius que fins ara els han servit. Per tant, hem de donar resposta a les necessitats de les àrees urbanes i d'aquelles àrees que no són metropolitanes.

A aquesta gent ben intencionada, jo li demano, conseller, que li expliqui que des del primer dia del Govern progressista i d'esquerres es va començar a treballar; vostè i el seu antecessor. I afortunadament que ho van fer, perquè, a diferència de les altres sequeres, en aquests moments tenim en marxa una instal·lació de la qual jo crec que parlem poc: la dessalinitzadora del Prat, seixanta hectòmetres cúbics; data d'entrada: any 2009, primavera. Tant de bo que la tinguéssim ara! Tant de bo que la sequera hagués vingut l'any que ve! Però almenys veiem aquella llum al final del túnel que ens pot donar resposta.

Les actuacions de reutilització. Vostè, conseller, n'ha anomenat abans, però recordem també que en aquests moments, i també per primera vegada, s'estan fent injeccions d'aigua en el delta del Llobregat que ens permeten disposar de major disponibilitat en l'aquífer; de millores en la potabilització, *acabades*. O és que no s'ha acabat el filtre de carbó actiu de l'Ampolla?, que no s'havia fet mai, per cert, que també hi era des de l'any vuitanta, i ja està en marxa. Des de l'ampliació de la Tordera, que no s'havia fet, i la connexió de la Tordera. I totes aquestes obres no es van fer ara com a mesura d'emergència; configuren una política hidràulica, que van ser iniciades abans de l'emergència per dotar d'unes infraestructures que fan falta al nostre país.

O la feina feta als municipis; les quatre..., perdó, les tres –les tres–, les tres ordres que ha tret la Generalitat perquè els ajuntaments poguessin adaptar les seves xarxes d'abastament local: 69 milions d'euros.

I l'esforç en estalvi, un esforç que jo no sé si a algú més li passa, però que jo quan l'explico fora de l'àrea metropolitana tinc un problema: que d'entrada costa de creure. Els haig de dir: «No, no, no és que estiguin gastant menys *per capita*, és que» –i s'ha d'agrair– «està gastant, l'àrea metropolitana, menys aigua en global que fa deu anys, a pesar de l'increment de població.»

Només per respecte als equips humans que han treballat en totes aquestes propostes, en aquest país nostre, que és tan tendent a cremar equips..., crec que mereixen que aquestes actuacions i aquelles altres en què no m'estenc siguin explicades. Pensades per a un model hidràulic diferent. Aquí cadascú pot tenir la proposta que vulgui, però la nostra proposta no és la vella idea de portar l'aigua en la quantitat que sigui i com sigui i no actuar damunt de la demanda; no, no, hi ha una proposta que és d'administrar racionalment els recursos de què es disposa, garantint que a ningú no li'n faltaran. Per cert, que s'ajusta a les previsions de la Directiva marc de l'aigua i a les previsions de la nova cultura de l'aigua, que continuen sent –que continuen sent– el nostre full de ruta.

Després apareix la sequera. I aquesta sequera és la que ens fa dir: «Cal afrontar-la». I la gent ens diu –és allò que ens diuen–: «Cal fer el que sigui.» No, no, és que aquesta sequera, la lluita contra aquesta sequera no comença ara; la lluita contra aquesta sequera va començar mesos endarrere a través d'una llista molt llarga –i que jo li demano, conseller, que també ens faci una referència a aquestes inversions–, per dir: «Bé, amb allò que tenim en marxa no arribarem a pal·liar una sequera gravíssima, per tant, hem de fer aquelles obres d'emergència.»

I es posen en marxa un seguit d'obres de recuperació de pous, de reutilització –la del Llobregat, però no només, de més complicades–, de transport en vaixells, com a primera opció. I això és el que ens ha permès que en aquest moment encara el problema de la sequera sigui un problema a debatre amb aigua a les aixetes, quan sortim d'aquí de l'hemicicle, perquè això és el que ens ha permès en aquests moments garantir que arribarem, si no passa res i esperem que no passi, fins a final de l'estiu, perquè ha donat resultat aquest conjunt de mesures, perquè, si no, ja estaríem en aquests moments en situació no d'emergència, sinó de restriccions.

Però hem de treballar amb la pitjor hipòtesi. I jo li demano, conseller, que ens digui quina és aquesta hipòtesi i què requereix aquesta hipòtesi. Tant de bo que no faci falta! Escolti, estic convençut que, absolutament, els membres de tots els grups celebràrem que no fessin falta, però si continuem per sota del percentil 5, i aquí hem demostrat una certa capacitat de ser continuadament..., de tenir mala sort en aquest aspecte, si continuem per sota d'aquest percentil del 5, no és un problema de partit, no és un problema de govern, és un problema que li hem de fer front com a país i en el qual, més que el que no s'ha de fer –que últimament tenim una plèthora de gent que ens diu què és el que no s'ha de fer–, demanem, volem, conseller, que ens digui què és el que es pot fer, el que realment es pot fer, administrant uns recursos que seran necessàriament escassos i que, per tant, els haurem de saber distribuir d'una manera justificada i d'una manera ponderada.

I això és lògic que desperti recels, i és lògic que demani esforços, i haurem de saber explicar a la gent de Lleida, que el seu esforç tindrà una sortida temporal, i haurem de saber explicar als pous de Tarragona que traurem aquella aigua, que el projecte d'extraccions permet i autoritza, perquè no fa mal a ningú. I haurem de saber explicar, si és que s'arriba en el Segre, que estem fent una operació temporal, que l'estem fent en els mesos d'hivern, perquè són els mesos que no afecta els regants, i que l'hem de fer i que, a més a més, no volem que això es confongui –i per mi no és una qüestió semàntica– amb la vella cultura dels transvasaments; ni per temporalitat –que aquesta és temporal–, ni per volums –que és infinitament menor–, però sobretot per una qüestió: per finalitat. Aquí s'està demanant aigua per cobrir una població que té unes infraestructures en marxa i que l'any que ve li donaran aquesta aigua que necessita. Allà es demanava l'aigua per consolidar un model dilapidador de recursos i de territori.

Li demanem, conseller, per tant, que ens expliqui aquestes actuacions d'emergència, que ens garanteixi que aquestes actuacions d'emergència seran temporals, que recuperem els cabals dels rius –és clar que sí!, és clar que ho volem nosaltres..., més que ningú!, que vam ser els primers que vam reivindicar la necessitat ambiental i ecològica– i que sabrem avançar en aquesta cultura de l'aigua de distribuir curosament uns recursos que tenim en el nostre país.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per donar resposta a la interpellació formulada, té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè deia molt bé que estàvem entrant justament en una nova cultura de l'aigua, i justament que abordàvem una sequera que ens barrejava dos conceptes, un –mesures estructurals i mesures conjunturals– que, de fet, ens estava portant a determinar que qüestions que estaven concebudes com una política a llarg termini, la política, per tant, de dessalinització esdevenia una peça clau d'immediat en la nostra lluita contra la sequera, però alhora també que s'havien posat en marxa –i això és molt important assenyalar-ho– tot un conjunt de mesures. Per ara i per sempre, per molts anys, jo crec que nosaltres necessitem sempre que hi hagi una política d'estalvi i d'eficiència; això ha de ser un element de referència perpetu. Segon, desenvolupar a fons la dessalinització. Tercer, prosseguir amb la descontaminació dels aqüífers, i per tant la seva reutilització, i també òbviament el que és l'ús de les aigües regenerades.

Aquests quatre pilars són quatre pilars que formen part ja del futur, però el que és important és que estan formant ja part del present. Si en aquests moments no s'haguessin pres mesures, no és que estaríem al 20 per cent, és que estaríem al 10 per cent, i això és important assenyalar-ho. I la primera de les mesures és la de l'estalvi, i en l'estalvi, abans he significat el paper dels ciutadans, però deixin-me significar també el paper de bona part del sector agrícola del nostre país –que de tota manera tots hem de ser conscients que és un gran consumidor i que evidentment hi ha una gran voluntat, en el sector agrícola del nostre país, justament per, a través de la modernització, baixar el seu consum– i del sector industrial i terciari, que jo crec que, en aquests moments, pel que aporten al conjunt del producte interior brut, estan amb unes xifres d'una gran sostenibilitat. Que han de millorar? Per descomptat, que han de millorar encara, però que estan en un nivell molt important de reutilització.

I quan parlàvem abans dels pagesos del Baix Llobregat, cal dir que també de la depuradora del Prat de Llobregat surt, s'està construint una branca que va al polígon Pratenc i una altra cap al Consorci de la Zona Franca; és a dir que també la reutilització i la regeneració arriba a les empreses, a les indústries. I això és un element molt important, com ho està fent ja... per exemple en el cas del sector agrícola del Baix Llobregat, i altres indrets de Catalunya que cal assenyalar.

I cal perseverar en aquesta política. Estem batallant contra la pitjor sequera dels últims seixanta anys. I ho hem de fer amb imaginació, ho hem de fer amb l'aportació de la ciutadania, del conjunt dels sectors productius. I ho hem de fer, evidentment, intentant que no es creï cap mena de discordança territorial.

Mirin, en aquest sentit, s'ha posat en marxa, fa ja molts mesos, un comitè de gestió de la sequera; un comitè de gestió de la sequera que uneix en el seu si l'Agència Catalana de l'Aigua, l'Entitat Metropolitana de Medi Am-

bient, l'Ens d'Abastament d'Aigua, la Federació de Municipis de Catalunya, l'Associació Catalana de Municipis i Comarques, el Consorci d'Aigües de Tarragona, i representants de les entitats subministradores, com és Agbar, i el Departament de Salut de la Generalitat. Aquí el que s'està fent és gestionar al màxim el recurs, tractar d'arribar a guanyar el major temps possible per evitar les situacions de restricció, i fer-ho a través de l'estalvi, però fer-lo a través de les inversions.

S'ha dit aquí: s'han obert diferents línies de subvenció, però en aquests moments s'estan portant a terme obres d'emergència a pous Estrella del Baix Llobregat, pous de Gavà, pous del Papiol, delta del Besòs, rec Comtal, en l'àmbit Penedès-Garraf, a Barberà del Vallès, a Castellbisbal, al Prat de Llobregat, a Molins de Rei, a Sant Vicenç dels Horts, la canonada des de Depurbaix, a Salt, Girona, les instal·lacions portuàries a Tarragona, la recuperació de recursos en l'àmbit ATLL Nord, la recuperació de recursos en l'àmbit de la costa de Tarragona, a l'àmbit del Ter - la Tordera, a l'àmbit del Fluvià-Muga, a l'àmbit del Camp de Tarragona, a l'àmbit de Reus, a l'ATLL sud, a la construcció de noves captacions i recursos per diferents llocs, per a l'abastament de Pont de Molins, de Girona, de Bescanó i d'Anglès.

S'està fent, en aquests moments, també, pendent de notificar al Govern, la recuperació i aprofitaments de recursos subterranis a l'aqüífer calcari de Girona. L'aportació, com vostès coneixen, d'aigua potable mitjançant vaixells, com he explicat abans, des del Port de Barcelona, millor dit, al port de Barcelona; conducció, en aquest cas, des del port de Barcelona fins a l'estació de tractament de Sant Joan Despí per a tots aquells vaixells que portin aigua en cru. Evidentment, s'està en la fase de construcció de la barrera hidràulica contra la intrusió marina en l'aqüífer del Llobregat. L'abastament a Cubelles a través de la xarxa Ter-Llobregat, la millora de l'aportació al cabal de manteniment al riu Llobregat i actuacions al baix Ter.

Però més enllà d'això, que tot això ho fa o impulsa el Govern o organismes governamentals, hi han totes les obres d'emergència endegades pels municipis, per exemple, Cervelló, Corbera, la Palma, Alella, Ametlla del Vallès, Arenys de Munt, Bigues i Riells, Caldes de Montbui, Caldes d'Estrac, el Masnou, Granollers, la Garriga, la Llagosta, Lliçà, Martorelles, Mollet del Vallès, Montornès, Polinyà, Premià de Dalt, Sant Antoni de Vilamajor, Sant Celoni, Santa Eulàlia de Ronçana, Sentmenat, Teià, Vilassar de Dalt, Avinyonet del Penedès, Collbató, Esparreguera, Hostalets de Pierola, Masquefa, Piera, Pla del Penedès, Sant Cugat Sesgarrigues, Sant Sadurní d'Noya.

Quant al Ter-Tordera, Blanes, Calldetenes, Calonge, Castell i Platja d'Aro, Centelles; en altres llocs Manlleu, Sant Boi del Lluçanès, Sant Feliu de Guíxols, Sant Julià de Vilatorrada, Sant Quirze de Safaja, Santa Cristina d'Aro, Tagamanent, Tossa de Mar, Vilablareix. O també, en el Pont de Vilomara, a Igualada, a Odena, Sant Salvador de Guardiola, Santa Margarida de Montbui, el Perelló, Cambrils, Constantí, el Vendrell, Selva del Camp, Solivella, Torredembarra, Valls. O bé a Filleda, Massoteres, Montoliu de Segarra, Sant Guim de Freixes-

net, Torrefeta i Florejacs. O a Figueres, Llançà, Roses i Sant Climent de Llobregat.

Crec que és una representació i un mosaic prou ampli per entendre que avui al nostre país i els seus municipis han entès l'abast, la importància i la profunditat d'aquesta sequera, i, per tant, treballen, i treballen colze a colze amb el Govern per fer possible, evidentment, totes les mesures palliatives.

I deixin-me, també, com s'ha dit aquí, parlar un moment de tot l'aspecte de la dessalinització. La dessalinització durant molt de temps va ser criminalitzada, fins i tot per uns i pels altres... —per uns i pels altres. Per què? Perquè uns potser argumentaven que això era un cost energètic molt alt, i uns altres argumentaven que hi estaven en contra, justament, perquè això els permetia seguir parlant de transvasaments. Doncs, bé, molt clarament, avui la dessalinització és una indústria en marxa, una indústria que crea a més coneixement, una indústria que és capaç no solament de donar solució aquí, en el nostre país, sinó que està donant solució a la immensa majoria de la Mediterrània, que està donant solució a Califòrnia, que està implantant-se avui a Austràlia, que la més important dessalinitzadora del món s'està construint a Israel, sí, cito Israel perquè crec que és un exemple modelic de com s'han de gestionar els usos de l'aigua. Evidentment, molt lluny d'altres qüestions d'Israel des del punt de vista polític-social, o d'altra mena, no fos cas que ens confonguéssim, però en aquest cas, evidentment, és un referent important. I bona part d'ells, sàpiguen vostès, ho estan fent empreses catalanes o espanyoles, i avui una dessalinitzadora consumeix sis i set vegades menys del que consumien les dessalinitzadores històriques.

I per això entenem que aquest és un recurs fonamental, és un recurs estructural i és un recurs que nosaltres volem que, posant a l'abast, sigui un punt d'inflexió del que era una política erràtica en matèria d'aigua. I que evidentment, amb la lluita contra la sequera, però sobretot amb les mesures estructurals, estem en condicions de forjar un país que tingui una petitíssima, per no dir nul·la, dependència en matèria d'aigua i, sobretot, que el que tingui molt clarament sigui els objectius de reutilització, els objectius d'estalvi, els objectius de dessalinització, i els objectius, en definitiva, de garantir el progrés en un marc el més sostenible i exemplar possible.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per a la rèplica té..., la rèplica no es pot fer.

Interpel·lació

al Govern sobre les actuacions previstes amb relació a la sequera a les comarques de Lleida (tram. 300-00112/08)

Per tant passariem al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les actuacions previstes amb relació a la sequera a les comarques de Lleida. Aquesta interpellació ha estat presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per a la

seva exposició té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, honorable conseller, senyores i senyors diputats, avui intervindrè, en la meua condició de diputat d'Esquerra i per tant, diputat d'un grup que dóna suport al Govern de la Generalitat, però també intervindrè des de la perspectiva que em dóna i m'obliga la meua condició d'electe per la circumscripció de Lleida, les meves obligacions respecte a aquells que em van elegir i que m'han fet arribar les seves consideracions en les darreres setmanes. Entendrè, doncs, senyor conseller, que li digui que sento una sincera incomoditat per la interpellació que avui li presento, la incomoditat és doble, en primer lloc, per la situació preocupant que viu el nostre país per la sequera general que afecta de manera directa els subministraments d'aigua i les necessitats que aquests subministraments haurien de cobrir; situació que es pot agreujar si la sequera es perllongués, i situació val a dir que tots desitjaríem que no es produís. En segon lloc, per la manera com a evolucionat el debat en general, els supòsits apriorístics que dificulten la discussió ordenada, temperada i generosa que farà falta perquè en temes d'aigua i de desenvolupament hi hagi un acord de país, un acord nacional.

No cal que li digui que també estic preocupat per tal com el debat ha emergit a les comarques de Lleida, desenfocat en la seva oportunitat i en la seva presentació. Qüestions tan sensibles com aquesta requereixen ser molt exigents en la seva planificació, en la seva participació i transparència, i també en la seva comunicació i argumentació. I és precisament en aquests termes que ara hem trobat a faltar allò que Lleida havia encetat ara fa quatre anys, un debat ampli i públic sobre compromisos en els temes d'aigua, i compromisos també en els temes de desenvolupament. Un debat iniciat amb la signatura del Manifest de Vallbona, i que va tenir el fins ara darrer capítol en la signatura del compromís per Lleida del passat 15 de desembre a Tàrraga. Cap habitant de les terres de Lleida no vol ni pot permetre el que no vol ni pot permetre el Govern de Catalunya i, ensems, tota la ciutadania del país. No hi podem, no hi poden, no hi ha d'haver restriccions si existeix aigua disponible per atendre les necessitats.

Aquest és el repte del Govern, que li reconec que ha fet una bona feina fins ara; ha fet una part important dels deures, amb l'aplicació de la nova cultura de l'aigua; estalvi, ús racional, reutilització són conceptes àmpliament coneguts i practicats. Si no hagués estat així, l'amenaça de la restricció s'hauria avançat en el temps i probablement avui ja seria una dramàtica realitat, perquè la patiríem.

També s'estan fent els deures en la qüestió de les infraestructures, no només en les grans, les dessaladores, que són l'opció triada, sinó també en les millores de les conduccions i els aprofitaments.

És en el tractament de la situació d'emergència on s'ha produït el desencontre. Vostè planteja una mesura que –no li descobreixo res de nou– ha desencadenat una àmplia contestació en diversos territoris, en molts grups

polítics, socials i professionals i també en el món científic i universitari.

Honorable conseller, en el transvasament del Segre ningú hi està d'acord, i tot i reconèixer que la restricció a Barcelona i àrea metropolitana no ha de succeir, no hi ha una percepció que la solució proposada, fins i tot en els termes excepcionals de provisionalitat en què ha estat plantejada, sigui la única opció viable i possible. Aquesta és la qüestió.

De fet, a part dels que es consideren més directament afectats, és el món científic i universitari el que en discrepa més directament. S'assenyala que l'aigua agafada aigües amunt produeix una afectació superior en el sistema fluvial per la proporció que el cabal extret representa sobre el cabal total del riu. S'assenyala que l'aigua agafada en un tram alt del riu anul·la part de la funció socioeconòmica i ambiental d'aquesta aigua que, d'altra banda, no arribarà tampoc a la desembocadura. Tinc la sincera impressió que les dades que li han facilitat i els estudis tant legals com tècnics en què se sustenten tenen molts punts discutibles.

És per aquesta raó que m'atreveixo a demanar-li un replantejament de la situació, a obrir una nova etapa de discussió, més centrada, que permeti escatir la millor opció per superar aquesta crisi. I, en tot cas, li agrairia, si li és possible, que anunciés avui que de moment les obres de l'esmentat transvasament no començaran.

Honorable conseller, a Lleida i en altres territoris, com Girona i les Terres de l'Ebre, al món rural en definitiva, la gent està molesta, no només per com s'han plantejat les coses, sinó per tot el que s'hi està abocant. Aquests territoris també tenen nuclis amb restriccions i en alguns d'ells també hi ha a hores d'ara les collites perdudes.

Hem de dir les coses pel seu nom. No podem assistir impertèrrits als autèntics despropòsits que aquests dies s'han vessat des d'alguns mitjans de comunicació, també els públics; opinions expressades lliurement, només faltaria, però en molts casos –en molts casos– manques del més mínim rigor i coneixement, fetes des del populisme i la ignorància; opinions que condueixen a un relat criminalitzador que assenyala que uns estalvien l'aigua i altres la malgasten, i aquests darrers, no cal dir-ho, es vol donar a entendre que són els pagesos.

Res més lluny de la realitat. El pagès és qui més sap com n'és d'important l'aigua; sap que si en té, viu i si no en té, ni produeix ni viu. Aquest mateix matí, he pogut assistir, a la televisió pública de Catalunya, a un comentari que he trobat absolutament desafortunat. Callaré el nom del que l'ha efectuat, però l'he sentit, i ho haig de dir en aquesta cambra. Diu: «El canal d'Urgell porta molta aigua.» Vostè i jo sabem que el canal d'Urgell és una canalització d'aigua, però que les reserves d'aigua per regar la gent de l'Urgell al dia d'avui són d'un mes, màxim un mes i mig, i que cultius com els arboris, com la fruita, necessitaran aigua durant els pròxims cinc mesos. Aquesta és la realitat crua dels regants del canal d'Urgell. Determinades manifestacions des de la televisió, la ràdio, els mitjans de comunicació, però sobretot des dels mitjans públics del nostre país, no es poden fer. Així no es contribueix a un debat racional.

Jo em pregunto com es pot titllar d'insolidaris gent com els pagesos que reguen del Ter, que porten anys complint amb la solidaritat envers l'àrea metropolitana sense compensacions, que entenc que tots hauríem de trobar justes i proporcionades. A aquests pagesos, seria sensat que algun dia se'ls compensés amb el retorn del seu esforç. Des de fa anys que els més emprenedors dels nostres pagesos estan incorporant sistemes de reg que permeten un ús racional i un estalvi en el consum d'aigua. Ho han fet bàsicament emprant els seus propis recursos, invertint en les seves explotacions. És evident que es pot anar més de pressa, que es poden alliberar recursos hídrics amb l'ús de més tecnologia en determinats conreus, però per això farà falta un esforç inversor que l'economia del sector no pot afrontar; una acció en la qual haurà de concórrer l'Administració de Catalunya. La modernització..., els 45 milions d'euros que teòricament costaria la canonada de captació del Segre, traduïts en modernització de reg, podríem parlar de cinc mil hectàrees modernitzades i un estalvi en cultius fruiters de quinze hectòmetres cúbics l'any; un estalvi estructural, no un estalvi puntual, un estalvi que es podria dedicar a atendre altres necessitats. Aquesta és la realitat de la qüestió.

Honorable conseller, en aquesta interpellació li demano també que s'impliqui decididament en la regeneració de la imatge del nostre sector agroalimentari. Sé que ho vetlla especialment, però és convenient sumar-hi esforços.

Crec que també convé assenyalar que la pagesia, la ramaderia i l'agroindústria que se'n deriva són per nosaltres, com també sé que ho són per vostè i pel Govern, objectius estratègics de país. Allò que es produeix als mitjans de comunicació, el debat agroalimentari: «No cal que facin, que produeixin els nostres pagesos, ja ho comprarem, ja ho portarem de fora», aquest no és el debat que té plantejat el país. El país té plantejat un debat molt més seriós que aquest. El debat de l'aigua l'hem d'assenenar; no està tant plantejat en termes de propietat –a Lleida no ho fem, malgrat el que es digui–, com en termes de necessitat: és la població urbana que té necessitats, però també la població del món rural que en té unes altres.

També hi ha hagut aportacions positives, i ho volem reconèixer, aquelles que plantegen que un país està format per tots els ciutadans que el componen i que el repartiment de l'aigua, de l'espai i de les oportunitats per al desenvolupament han de formar part d'un relat comú que el Govern ha de liderar en primera instància.

Amb atenció al que vostè em vulgui respondre, amb aquesta reflexió acabo la primera part de la meua intervenció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per a la resposta, té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Senyor president... Senyor diputat, dir-li que jo també em sento incòmode justament d'haver de parlar no amb

vostè, sinó justament d'haver de parlar per tercera vegada, i per tant si en alguna cosa sóc reiteratiu, en alguna cosa que he dit, li demano de bell antuvi ja, diguéssim, la meua més cordial disculpa, perquè és, òbviament, que en alguna cosa segurament podria ser repetitiu.

Deixi'm dir-li que vostè sap, i ho he dit reiteradament, que en aquests moments estem davant d'una situació d'extrema sequera, una emergència nacional, i que és en aquesta situació d'emergència nacional que..., posades en marxa un conjunt de mesures, que, a més, i jo li ho agraeixo molt, vostè ha volgut destacar –austeritat, recuperació, nous pous, tot el tema de la dessalinització–, que en moments determinats potser no és suficient.

Estem parlant, per tant, que hem aconseguit passar ja una part molt important, jo crec, d'aquesta travessa que és la guerra contra la sequera, però ens queda encara passar un altre episodi, que jo crec que l'hem de situar en els propers dos, tres trimestres. Amb aquest objectiu és amb el que va néixer i amb el que es va plantejar evidentment una mesura de recolzament que emanava del riu Segre.

Però abans de parlar d'això, m'agradaria dir-li unes qüestions que m'han semblat enormement importants. Una: és evident que avui, quan hi ha una situació determinada en el canal d'Urgell –això potser no ho hem dit–, cal explicar que és per la determinació dels plans de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, és a dir, de la CHE. És important, diguéssim, assenyalar-ho.

És important també el que vostè deia, que hem fet fins ara una explicació insuficient –jo li ho reconec–; crec que s'ha de completar. Jo he estat dos dies parlant amb totes les institucions i els representants dels poders locals de les circumscripcions de Lleida; hem estat parlant també amb les comissions dels regants, i hi hem de seguir parlant i dialogant.

I ho hem de fer perquè, tot i que el que plantejem vostè i jo sabem clarament que no té res a veure amb altres històries que hem conegut, diguéssim, del que s'ha denominat «de les cultures de la usurpació», és evident que cal explicar-ho molt bé i que cal explicar que seria una proposta temporal, que cal explicar que seria una proposta que només es podrien treure 1,5 metres cúbics per segon si n'estiguessin passant més de tres en aquell moment, que en el moment que, automàticament, no en passessin tres no en podria sortir ni un, i que això tindria una data determinada: des dels moments que els pagesos acaben de regar a la tardor, cap a finals d'octubre –evidentment la discussió de quina setmana més o menys mai seria un problema–, i té un límit, per una altra banda, que és o bé la sortida de la situació d'excepcionalitat, o bé el fet que entrés en funcionament la dessalinitzadora del Llobregat.

I és evident també que volem i pretenem que això es faci amb un consens, on nosaltres evidentment estem disposats a contrastar absolutament les dades que tenim amb la Universitat de Lleida, amb les que puguin tenir altres institucions, amb les que pugui tenir la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, amb tothom, perquè, evidentment, nosaltres sí que creiem que aniríem a fer una instal·lació provisional, hi insisteixo, desmuntable, que,

per tant, senyor Mòdol, no ens costaria 40 milions, sí que ho costaria des del punt de vista de la seva implantació, però no de la seva reutilització, perquè el desmuntatge preveiem que recuperaria més del 50 per cent de la inversió, perquè vostè sap que justament tant els tubs com les bombes d'impulsió podrien ser portades a altres llocs de Catalunya on, justament, estem fent obres.

I vostè ha dit, i amb justícia, que és evident –i aquesta és una obligació del Govern de Catalunya no solament en aquests moments– que quan es pretén demanar un esforç de solidaritat a les terres de Lleida s'ha de ser conscient que a les terres de Lleida avui hi han nuclis habitats i pobles en els quals hi han necessitats molts importants d'aigua, i que per tant el Govern de Catalunya ha de fer un esforç per complir l'obligació d'abastir i garantir l'aigua de boca per a tots els seus habitants. I és evident i vostè té tota la raó quan parla i parlem clarament en aquests moments que és evident que cal garantir al màxim el dret de la pagesia.

I estic amb vostè que no s'ha de criminalitzar el sector agrícola. I aquí tenim el conseller d'Agricultura, davant, seguint atentament el debat, justament perquè jo crec que una bona part de les qüestions que parlem són justament també de com som capaços de relacionar l'aigua amb tots els processos de modernització, molts d'ells ja engegats, i que permeten realment fer-ne un ús més eficient. I aquest és un objectiu també avui del Govern. Vostè sap que jo conec i conec, diguéssim, a bastament, tot el que han sigut els treballs previs a la declaració de Lleida. I crec i comparteixo i crec que tot el Govern comparteix un, podríem dir, no sé si dir-li 99 per cent, perquè després no quedi això com a titular i vagi a saber què passa, però sí que compartim la immensa majoria del seu diagnòstic i de les seves propostes.

I som conscients també que cal fer un procés de maduració interna allà i un procés de maduració interna també en el mateix Govern, que hem d'assumir i que hem de plantejar que aquests són una de les qüestions fonamentals que en volem..., i en parlarem.

Miri, jo vaig..., en les dues reunions que he mantingut en l'última setmana amb els representants polítics i polítics i institucionals, segons els casos, de les terres de Lleida, he tingut ocasió de proposar-los tirar immediatament endavant una comissió per analitzar la possibilitat o no d'arribar clarament a dur a terme aquesta punxada en el riu Segre.

Però a la vegada també li vull ser molt clar... (*Se sent un telèfon mòbil.*) Perdonin, perquè això sí que no m'imaginava que passaria, eh? Doncs... (*Pausa.*) I és clarament el fet que tant de bo no hi hàgim d'arribar. I no hi hàgim d'arribar per dues raons: una, la primera raó, és perquè tinguem unes condicions meteorològiques favorables; dos, perquè potser siguem capaços encara, sobre la base del que els deia abans..., increment de vaixells, increment de determinats mecanismes permetessin arribar, complementant (*se sent un telèfon mòbil*) una cosa i una altra, doncs, evidentment... Perdó, l'hi passo al president, perquè ell mateix pengi, si és tan amable. (*Pausa.*) Perdó, president, però si em pot fer aquest favor, doncs, li ho agrairé molt, perquè això sí que ja és insuportable, no?

Doncs, permeti'm, recuperant el fil... (*veus de fons*), recuperant el fil de la intervenció... Potser, potser... Crec que el senyor Espadaler apuntava que potser m'estaven trucant dient-me que acabaven de trobar una nova font d'abastament, diguéssim. Tant de bo fos això! Jo espero que hagi dit això, vostè, senyor Espadaler, que no hagi pensat una altra cosa. Jo m'imagino que vostè ha pensat això, perquè crec que vostè, com jo, és conscient que necessitem resoldre, profundament, el tema de la sequera.

I per tant deixi'm dir-li: ens trobaran al seu costat per analitzar i per discutir això. I també li diré una altra cosa que vostè compartirà amb mi perquè, entre altres coses, no sé com, perquè vostè parlava abans dels mitjans de comunicació, i jo també tindria dret a queixar-me... Jo he dit clarament que no s'engegaria aquesta obra si no hi havia, òbviament, l'acord de qui és el que ha de responsabilitzar-se que aquesta intervenció es pugui fer, que és exactament el Govern central, i en aquest sentit el Govern de Catalunya no faria cap obra fins que no tingués, evidentment, en aquest cas, l'acord del Govern central. Algú ho ha escrit al revés. La veritat és que no he entès per què ha sigut així, perquè això ho he deixat meridianament clar.

Però, en tot cas, el que sí que li vull dir és, primer, plena disposició a discutir, a parlar, a compartir i a analitzar si és el millor, a on, com i de quina manera –primer element. Segon, agrair les mostres de solidaritat que a través de la seva intervenció dedueixo de les comarques i els territoris de Lleida. Tercer, el compromís del Govern de Catalunya per garantir no solament l'abastament dels que avui estan en més perill, sinó sobretot del conjunt dels 7,2 milions o 7,3 milions de ciutadans de Catalunya. Aquest és l'objectiu del Govern, en aquest objectiu ens entestarem, amb aquest objectiu seguirem treballant, i estic segur que amb aquest objectiu ho seguirem compartint.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per a la rèplica, té la paraula l'illustre diputat senyor Carmel Mòdol.

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats... Jo li agraeixo també, honorable conseller, que hagi valorat la meua intervenció en els termes en què ho ha fet, perquè en aquests termes estava plantejada, tot i que el moment –no li ho haig d'amagar– és especialment difícil i complicat, i per a un lleidatà encara més.

De la seva resposta jo trec la conclusió que és obvi que no es començarà cap mena d'actuació fins que el Govern de l'Estat hi hagi donat el seu vistiplau, però jo li demanava un esforç més, i crec que aquest esforç l'haurà de fer al territori: si vostès estan segurs que aquesta és l'única opció possible i viable, s'haurà d'explicar millor. Perquè el que no concebem, des del territori no concebem –i aquí m'hi poso perquè aquest debat és àmpliament sentit i viscut per la societat lleidatana en tots els seus àmbits–, és que fins ara no n'estan convençuts, que aquesta qüestió sigui així, que aquesta sigui l'única

opció ni, a més a més d'única, viable, per moltes raons. I aquest debat, jo crec que abans que es produeixi qual-sevol actuació s'ha de tindre tancat. I en aquest sentit també li agrairia, si li és possible, un compromís.

De les paraules de la primera intervenció, crec que se'n pot extreure que plantejo la qüestió com un compromís de debat lleial, realista i constructiu. La realitat ens aboca i ens obliga a tots a treballar per una planificació acurada que assegurí amb les solucions adequades la tranquil·litat com a mínim per a una generació, parlant en termes d'aigua. Per aquesta raó, Esquerra Republicana de Catalunya avalem la necessitat de constituir una taula nacional de l'aigua que, conduïda pel Govern, incorpori tots els sectors i agents implicats i que permeti avançar cap a la signatura del pacte nacional de l'aigua.

En aquest mateix sentit, deixi'm tornar, però, a les bases discursives del Compromís per Lleida, definit pel senyor Antoni Puigvert com «un moviment civil cívic que uneix gent del món rural, de l'empresa i de la Universitat per a impulsar el desenvolupament de les comarques de Lleida a l'entorn d'una altra manera d'entendre l'aigua i el territori». També diu que «aquest moviment, sensat, lúcid i raonable, sols contribuirà a fer possible des del Segre la demanda d'aigua de Barcelona si el Govern accedeix a situar-lo en un context general».

Què planteja el Compromís per Lleida, àmpliament acceptat per les parts més dinàmiques de la societat lleidatana? La gent planteja una cosa tan senzilla com invertir en infraestructures, modernitzar els nostres recs, generar sobrants de recursos hídrics que puguin revertir en les àrees del país que en tenen necessitat. Una cosa per l'altra. És un plantejament que es fa al conseller de Medi Ambient i Habitatge, però que també es fa al conjunt del Govern de la Generalitat. Nosaltres ho trobem raonable, Esquerra Republicana ho troba raonable; desitjaríem que tots ho trobessin de la mateixa manera.

El compromís fonamenta un seguit de plantejaments i de reflexions que són tan vàlids per a les nostres comarques com per a la resta del país. El compromís planteja superar la cultura de la queixa, la cultura del «no em tracten bé», els debats estèrils de rendiment mediàtic immediat però de molt poca volada, superar-la i canviar-la per una altra cultura on el valor i la intel·ligència d'una societat per aprofitar les oportunitats s'han de materialitzar. I amb aquesta sobrietat es planteja el debat de la societat lleidatana.

Tots sabem i hem de defensar que les necessitats d'aigua de Barcelona i l'àrea metropolitana no poden fer-se sense contemplar també les necessitats del conjunt del país. I en allò que fa a Lleida això vol dir la modernització del sector alimentari, de l'economia i de les xarxes d'infraestructures. Diuen, diem els signants del compromís, que l'aigua és un recurs essencial per a l'economia i la societat de les terres de Lleida, i perquè continuï representant aquest paper cal preservar el recurs i cal que les institucions del país es comprometin i facin possible la modernització dels regadius.

També planteja el Compromís per Lleida que la gestió de l'aigua a Catalunya, lluny de portar a la confrontació entre territoris, serveixi per a la construcció d'un país

millor i més solidari, en el qual les terres de Lleida trobin també realitzades les seves aspiracions.

Acabaré la meua intervenció amb una frase manllevada a l'amic Joan Ramon Ceballos, director de l'Escola Oficial d'Idiomes de Lleida. Ell diu: «Els plantejaments del Compromís per Lleida en una situació de sequera són imperatius. Si tenim la fortuna que plogui seran, de tota manera, imprescindibles.»

Honorable conseller, vostè i el Govern de què forma part –el meu Govern, d'altra banda– han d'agafar el timó i donar-hi una resposta d'acord amb el repte plantejat i la il·lusió que hi ha dipositada.

Moltes gràcies, senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per a la rèplica, té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Senyor president... Senyor diputat, espero no haver-li de fer de nou una mala passada com la que li he fet abans i que pogués trencar una llarg amistat i provada amistat de tant de temps.

Dir, senyor diputat, que planteja vostè una sèrie de qüestions que jo crec que podem parlar i hem de parlar amb tranquil·litat, amb serenor i amb profunditat durant aquests propers dies i properes setmanes.

Evidentment, vostè ha dit i jo comparteixo el fet que en aquests moments ens hem d'explicar, ens hem d'explicar més i ens hem d'explicar millor, per descomptat.

Segon. Hem d'obrir aquest debat de tal manera que permeti clarament que tots els que han de dir des del punt de vista científic, acadèmic, etcètera..., tinguin veu en això, en aquest debat que és bo, que s'ha de produir.

Tercer. Li segueixo dient que per nosaltres és un *últim* recurs. No volem, no tenim cap mena d'interès que s'hagi de posar en marxa. Volem, per tant, que sigui un procés, hi insisteixo, molt articulat i –permeti que li digui una cosa– independent d'una altra cosa que vostè compartirà amb mi; és a dir, que una discussió que haurem de fer necessàriament, entre cometes, «contra rellotge» no enterbolís una cosa que vostè ha assenyalat i que jo comparteixo, i és que hem de fer una discussió estructural sobre el conjunt de les propostes del manifest de Lleida, que hem de fer i que hem de garantir a més. És a dir, nosaltres hi estem disposats a fons, i estirem i tendim la mà clarament a fer-lo, i ho volem fer. I ho volem fer també de tal manera que no es pugui confondre ningú i diguin: «Miri, ara, perquè hi ha en aquests moments un problema concret de no sé què de l'aigua i de la sequera, s'aborda aquest debat.» No, no: l'hem de fer i l'hem d'emprendre.

Ha parlat vostè de pacte nacional de l'aigua. Miri, si em troben una paraula millor –ja saben que jo dec ser un fetitxista de les paraules–, me la troben..., i li diré per què: perquè, miri, jo he sigut el pare –per allà dalt abans hi havia la mare, junt, evidentment, amb molts de vostès

que hi han tingut molta participació— del Pacte nacional per a l'habitatge, diguéssim. I del concepte «pacte nacional» crec que fora bo no abusar-ne molt, perquè de vegades dóna la sensació, diguéssim..., comparteixo plenament la idea que vostè planteja, de dir: «un gran acord nacional sobre l'aigua», sí, és a dir, potser justament perquè aquesta paraula, «pacte», de vegades sembla que impliqui inevitablement com una mena... —veig el conseller Nadal, que també fa així amb el cap, perquè ell també està batallant amb un pacte—, i, evidentment, doncs, sembla que doni..., més, de vegades, que permetre'ns projectar grans idees, de vegades ens dóna la sensació que ens projecta grans mecanismes d'encotillament, que és justament el que no hem de fer.

Jo li vull dir que compti absolutament amb la lleialtat i a dur endavant aquest debat, els dos debats. És a dir, en primer lloc, jo li reitero avui..., i m'agradaria molt que vostès com a grup, però a més, òbviament, vostè com a diputat, en fossin partícips, d'aquesta comissió que cal engegar ara per analitzar les condicions o no i en quines es podria materialitzar, diguéssim, aquesta aportació del Segre, i per una altra banda, òbviament, assumir clarament que el Departament de Medi Ambient i Habitatge, l'Agència Catalana de l'Aigua, està interessada, vol participar i, al revés, en aquest cas, demana la veu a Lleida per poder ser interlocutor en aquesta qüestió, perquè hi creiem profundament, perquè entenem avui que el desenvolupament de les comarques de Lleida..., ara parlem de Lleida, no parlem del conjunt de Catalunya, però que sí que és absolutament necessari fer una reflexió que unifiqui aigua, territori, economia, sostenibilitat, etcètera.

Tots sumats ens permeten donar una visió que segurament permetrà superar els recels que jo entenc que avui bona part del territori de les comarques de Lleida pugui tenir, òbviament, perquè entre altres coses, segurament per les circumstàncies que tots vostès saben, es va formular d'una manera..., que tant de bo ho haguéssim pogut fer amb un procés de digestió molt més tranquil·la.

Però, evidentment, comptin que això és un compromís clar, que ho farem i que, a més, l'hem d'iniciar immediatament.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyor conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre la política i les actuacions en matèria d'urbanisme en l'àmbit local (tram. 300-00115/08)

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política i les actuacions en matèria d'urbanisme en l'àmbit local. Aquesta interpellació ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i per a la seva exposició té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Conseller, aquests dies s'ha conegut la sentència judicial que anul·lava la seva resolució sobre el pla de les Hortes a la Roca del Vallès, i suposo que entén que no la puguem passar per alt. I no la podem passar per alt per diversos motius.

En primer lloc, perquè és una desautorització molt contundent d'una resolució de vostè.

En segon lloc, perquè tot aquest afer té molt a veure amb la seva manera d'actuar i de procedir i que ara, amb la sentència, doncs, queda més en evidència i «en entredit».

En tercer lloc, l'interpel·lem justament per la seva implicació personal en tot aquest procés. No es tracta d'una interpellació perquè un tribunal ha anul·lat un acte administratiu del Govern, no és això només. L'interpel·lem perquè vostè va tenir de primera mà tot un seguit d'informació en què se l'advertia de l'error jurídic i polític que anava a cometre i, tot i així, sabent-ho, vostè no sols va prendre una decisió que ara es veu que no va ser legal, sinó que, a més a més, pel seu compte va introduir una sèrie de novetats en el tractament de l'assumpte que el feien diferent del procediment que per temes similars havia seguit. I, és clar, això llavors agafa una altra dimensió, fins al punt que podia tenir altres derivades jurídiques, i ja no estrictament administratives.

Conseller, la sentència és devastadora per a tots els implicats en el procediment, vostè un d'ells, i de fet vostè el primer, perquè el que anul·la és la seva resolució, i la sentència és molt explícita. El que és clar, des del nostre punt de vista, és que des de l'ètica política hauria d'assumir responsabilitats, hauria de fer per primera vegada, ni que sigui, un *mea culpa* i actuar amb conseqüència, i més en un àmbit tan sensible com és l'urbanisme.

I és que, conseller, d'aquest tema, des del territori, des d'aquí mateix el Parlament, amb moltes preguntes, des d'escrits dirigits a la seva persona que n'aportaven la informació, etcètera, vostè estava més que avisat del seu error, del greuge que s'estava propiciant. Però ni cas; lluny de rectificar durant el procés, al contrari, en va fer cas omís, ho va menysprear i s'hi va anar embolicant cada vegada més. I, és clar, no és d'estranyar que, als ulls de molta gent, vostès estaven cuinant una tupinada política i una tupinada jurídica. I, si no, fixem-nos en el temps i en els fets que ho van comportar; els fets i el temps.

A finals de l'any 2003, el Ple de la Roca del Vallès aprova un conveni amb els propietaris d'aquest sector referit, del pla de les Hortes, on l'ajuntament es compromet a doblar el sostre edificable i preveu passar de 74 «viven-des» possibles a 228. Un dels propietaris del sector és el pare del regidor del PSC. El vot favorable d'aquest regidor va ser determinant: 7 vots a favor i 6 en contra.

A principis del 2004, en diversos plens de l'Ajuntament de la Roca es prenen molts i diversos acords, fins a arribar a l'aprovació provisional de la modificació puntual del pla general. El vot del regidor socialista va ser imprescindible i determinant en totes i cada una de les successives votacions. Sempre van quedar 7 vots a favor —PSC més

Iniciativa– i 6 en contra –Convergència i Unió més Esquerra Republicana. La Comissió d'Urbanisme de Barcelona fa l'aprovació definitiva al juliol del 2004 de la modificació puntual, que després m'hi referiré.

Mentrestant, en un altre indret de Catalunya, i amb molta publicitat i ostentació, el conseller Nadal denega l'aprovació definitiva d'un expedient que desenvolupava una previsió existent al pla general perquè considerava que un regidor s'hauria d'haver abtingut en la votació perquè el seu germà tenia propietats en el sector. El Grup Municipal de Convergència i Unió de la Roca, veient això, què fa? Doncs..., i veient el que està fent el conseller, i atès que la Roca, en tots els ordres, era un aspecte molt més clar i molt més rotund, presenten un recurs d'alçada davant del conseller demanant-li que denegui també l'aprovació del pla de les Hortes. Primer avís al conseller i no en va fer ni cas.

A partir d'aquí, pel greuge que suposava, el tema de la Roca ja no pren sols una dimensió jurídica, sinó també una dimensió pública i política. I s'insisteix aquí, al Parlament, mitjançant diferents preguntes escrites a vostè sobre la seva manera diferent de procedir: anul·la, i en fa ostentació, allà on el govern és de Convergència i Unió, i es fa políticament el despistat i va validant i donant per bons els acords allà on el govern és del PSC. Li fem una bateria de preguntes parlamentàries. Segon avís, vostè ni cas.

Davant d'això i portes enfora, als mitjans, la primera excusa del conseller és dir que el tema és molt diferent perquè, si bé és cert que al pare del regidor socialista la propietat li ve..., la propietat, doncs, està en el sector, però que aquesta li ve de generacions, no?, i vinculat a la seva anterior feina de pagès. Mentida. El terreny l'havia adquirit l'any 91, pocs mesos abans d'aprovar-se definitivament el Pla general de la Roca. I fins a la data, en aquest terreny, no s'hi ha plantat, conseller, ni una col. Per això des de Convergència i Unió se li envia una carta personal a vostè, conseller, adjuntant una fotocòpia del Registre de la Propietat on consten les dades i els termes de la transacció de l'any 91. Tercer avís, i vostè ni cas.

Davant d'aquesta obvietat, el conseller passa a donar una excusa diferent que ho justifiqui. Ara ho motiva per la diferència del gruix. Diu: «Aquí, a la Roca, estem parlant de poca cosa.» «No és comparable», deia. Sembla que per al conseller doblar el sostre edificable és poca cosa, i desvia el tema cap aquí. Un argument, conseller, que és per arrencar a córrer. La de coses i dinàmiques que poden ser per vostè justificables seguint aquesta màxima. «No sé si és legal, ja ho veurem, però estem parlant de poca cosa», increïble que ho digui el conseller responsable d'urbanisme. Caram quin missatge que estava enviant a la gent!

D'aquí que, amb data 19 d'octubre del 2004, el seu director general d'Urbanisme, veient com s'embolicava la troca i l'evidència del tema, declara als mitjans de comunicació que a la Comissió d'Urbanisme se'ls havien passat per alt alguns detalls, i preveuen que segurament això de la Roca acabarà anul·lant-se. Quart avís i aquest cop des de dins del seu mateix departament, i vostè ni cas.

Dos mesos més tard, el 20 de desembre de 2004, i en resposta parlamentària a aquest diputat a una nova bateria de preguntes, l'aleshores conseller de Governació, el conseller Carretero, afirma clarament que el parentesc, com és el d'aquest cas i en aquest motiu, doncs és, valgui la redundància, motiu d'abstenció en la votació, però que ell d'ofici no pot actuar perquè ningú li ho ha demanat. Cinquè avís, i vostè, de nou, ni cas.

I, és clar, davant de tants avisos i evidències algú li havia de fer veure al conseller que el seu propòsit no s'aguantava per enlloc. I què fa el conseller? Rectificar? No, perquè això no va per ell. I és aquí on ve el sùmmum. El conseller, ignorant o menyspreant els serveis jurídics del seu departament o del Gabinet Jurídic Central, o del Departament de Governació i Administració Local –vaja, dels advocats especialistes en aquest tema en concret–, decideix variar el procés i encarregar un informe jurídic extern a un advocat conegut i saludat. Res a dir de l'advocat; sí, en canvi, tot a dir de la decisió del conseller. Un informe extern que, llegit ben bé, el que conclou és que ni sí ni no, sinó tot el contrari, no? Que, per cert, vull recordar, conseller, que, per disposar d'una còpia d'aquest, vam haver de recórrer fins i tot a l'empara del president del Parlament.

I finalment, no fent cas de res ni de ningú, malgrat tots aquests avisos, de dins i de fora, de tota la informació que se s'havia fet arribar al conseller, ell el que resol és que no veu cap argument per rectificar i dóna per bo tot el procediment i els acords adoptats a la Roca del Vallès.

Però, és clar, la justícia, que pot semblar lenta, actua. I ara ha sortit la sentència. Una sentència molt contundent, molt clara; una sentència que diu just el contrari del que deia i repetia el conseller. U, que hi havia clars guanys i interessos del pare del regidor del PSC. Dos, que claríssimament, i no hi ha lloc a dubte, en aquest cas sí que el regidor no podia votar i que la resolució del conseller que validava la tramitació queda anul·lada. I tres, que el conseller i el seu departament van actuar molt malament.

Queda clar, doncs, que vostè va aplicar barems diferents, barems contradictoris i no va aplicar ni la llei, ni el zel en la seva actuació, ni en el procediment, ni en res de tot això, igual per a tothom. Això és com a mínim un cas de sectarisme en estat pur. Per això l'interpel·lem, li demanem explicacions i que assumeixi responsabilitats. Perquè, conseller, aquest és un cas tan greu com molt simp-tomàtic, ho repeteixo, de la seva manera de fer i d'actuar i de procedir en un àmbit tan sensible com l'urbanisme, una manera d'actuar, la seva, conseller, que nosaltres desaprovem del tot.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Nadal, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Vostè, senyor diputat, acaba de cometre com a

mínim quatre falsedats. Però situem-ho en un altre terreny. Tractant-se d'una sentència recurrible, vostè com a mínim ha comès una imprudència. Li recordo que aquesta sentència es pot recórrer en cassació i en unificació de doctrina. I que l'Ajuntament, la conselleria o els particulars afectats tenen encara l'opció de recórrer aquesta sentència. Per tant, de la mateixa manera que a l'aprovació inicial es va desestimar la suspensió que vostès sol·licitaven, és possible que en el procés dels últims recursos sigui revisat allò que vostè ara afirma amb tanta contundència. Però aquesta és una qüestió en la qual ara jo no entraré.

Vostè ha comès també alguna falsedat pel que fa a la meua actuació concreta. I és que jo no actuo en cap moment, mai, fins al moment que la Comissió d'Urbanisme ha resolt l'aprovació definitiva. No actuo, ni políticament ni administrativament, en relació amb aquest cas –«actuo» vol dir prendre decisions, intervenir orientant– fins a l'aprovació definitiva per la Comissió d'Urbanisme de Catalunya i quan se'm presenta el corresponent recurs d'alçada.

I tercera falsedat que vostè comet: la Secretaria General de l'Ajuntament, els Serveis Jurídics del Departament, el Gabinet Jurídic Central i l'informe extern que se sol·licita avalen, en aquell context i contradient la sentència judicial –però sobre això jo no hi entraré–, la decisió que, pel que fa al recurs, jo vaig prendre.

Sobre això m'agradaria dir-li una cosa bastant important. El meu concepte de la justícia és tan alt que jo no discutiré la sentència. Jo no penso discutir aquesta ni mai cap altra sentència; les sentències es recorren en l'àmbit que pertoca i en l'àmbit jurisdiccional que pertoca, però jo no la penso discutir en aquesta tribuna i en el terreny de la política.

Segon, el meu concepte de la política i de la moral és també tan alt que li asseguro, senyor diputat, que jo no puc acceptar de cap de les maneres cap de les acusacions que vostè ha formalitzat en aquesta tribuna, ni de sectarisme ni de no escoltar cap dels avisos que se'm formulaven i actuar contra llei en benefici de no se sap qui.

Vostè ha comès un últim abús –vostè ha comès un últimíssim abús. Diu: «Vostè és el principal implicat.» No, ho sento molt; jo, d'implicat, aquí no hi estic per res; sóc l'últim actor administratiu d'un procés fins a un determinat moment administratiu, no judicial, plantejat per un grup polític, per uns particulars, per un ajuntament, per un equip de govern, per unes majories i unes minories, que arriba al terreny de la justícia en el moment culminant com a discussió de l'aprovació definitiva i de la resolució desestimatòria del recurs d'alçada que jo mateix formulo.

Però naturalment hi ha hagut un cinquè abús important, que és una lectura esbiaixada, malintencionada i injusta de la sentència. Començant per un fet tan elemental..., potser té raó vostè, fixi-s'hi bé, eh?, potser té raó vostè, però ha dit 7 a 6, no? –ha dit 7 a 6, senyor diputat–, i potser té raó vostè, eh?, però el tribunal i la sentència diuen: «Y voto del que tenía la obligación de abstenerse, que resulta decisivo, ya que con su voto afirmativo la votación final fue de 5 votos a favor de la aprobación

del proyecto y 4 en contra, por lo que, absteniéndose, el resultado hubiera sido de empate.» Hi insisteixo, potser s'equivoca el tribunal –potser s'equivoca el tribunal– fent comptes pel que fa al joc de majories i minories a l'Ajuntament de la Roca, però, en qualsevol cas, si vostè ha fet una lectura tan estricta i radical de la sentència que, alhora, el porta a formular les acusacions que ha formulat, també podia haver recorregut a la sentència i intentar matisar aquesta qüestió.

Però finalment, fixi-s'hi bé, la sentència diu amb tota claredat –amb tota claredat–: «Pues bien, a resultados de lo anterior, y sin que ello suponga *ilegalidad* de lo ordenado, sino meramente atender a los valores de imparcialidad y objetividad de aquellos que deben atender a la adopción de la correspondiente decisión.» És a dir, el tribunal diu: «Escolti, jo entro a jutjar si per consanguinitat –si per consanguinitat– i pel pes de la implicació del familiar del regidor s'havia d'haver abtingut o no.» I, contra el criteri dels serveis jurídics de la Generalitat, el tribunal creu que sí. Per tant, jo no discutiré la sentència.

Ara, el nostre argument era: el pes –el pes– de la propietat del pare del regidor en aquest sector de les Hortes és petit. Quant de petit? Ara ho comentarem un moment. És petit. Quant de petit? Ara ho comentarem. Però és evident que en aquesta qüestió el tribunal opina d'una forma diferent que el departament i naturalment les sentències són per acatar-les i complir-les.

Hi ha una altra qüestió. Jo cometo un error, que és situar la propietat dels pares del regidor en un origen històric. Ara bé, la compra l'any 91 se situa vint anys abans, com a mínim, de l'objecte del recurs. És a dir, l'aprovació de la modificació del planejament que significa doblar el sostre edificable del sector de les Hortes, de la Roca del Vallès, vint anys abans. I molt abans que el regidor, fill del propietari, entrés a formar part, uns anys abans del mateix consistori.

Per tant, pel que fa a qualsevol similitud i paral·lisme amb relació a altres casos, vostès haurien de ser també prudents, perquè n'hi puc aportar aquí de tants colors polítics com els que hi ha en aquesta cambra i amb actuacions similars intentant aplicar en justícia allò que correspon en cada cas.

A criteri nostre –però el tribunal el discuteix i jo ara aquí no discuteixo la sentència–, un 3,61 de la superfície no era molt rellevant –no era molt rellevant. Passa efectivament en la modificació del planejament de 2,52 habitatges –2,52 habitatges– a 8,41 habitatges la persona implicada, sobre 228 –sobre 228. I el vot pot ésser efectivament determinant o no, però, en qualsevol cas, el criteri pel que fa a la rellevància, a l'origen de la propietat i al que representa la tramitació és, des del punt de vista del Govern de la Generalitat de Catalunya, impecable i a criteri –discutible– en el terreny jurisdiccional el criteri era que no calia l'abstenció per a aquest procediment concret en el procés de modificació del planejament general.

Però hi ha un altre argument addicional, que em guardo per al torn de rèplica, per deixar clar que el Govern de la Generalitat de Catalunya ha actuat amb justícia i d'acord amb el seu criteri, més enllà de l'opinió de tots els recur-

rents que s'emparen ara i es recolzen en una sentència judicial per judicialitzar la política innecessàriament.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, president. Conseller, vostè sempre amb aquest estil tan propi de dir: «Vostè ha dit quatre falsedats, però ara no hi entraré.» Fantàstic; m'agradaria que me les digués. Jo sí que ara li començaré a demostrar, doncs, una sèrie de falsedats que vostè al llarg de tot aquest procés ha anat fent.

Vostè ha llegit la sentència. Llegim la sentència? Llegim-la. Diu, la sentència diu: «Existen suficientes méritos y se colman» —«se colman» vol dir «vessen»— «tanto sus exigencias subjetivas como objetivas, de tal suerte que debió abstenerse sin intervenir en la adopción del acuerdo de aprobación provisional.» «Colman», és a dir, no és allò de: «Hi ha un dubte...» No, no, «colman», és a dir, hi havia tants motius que no hi ha lloc per al dubte, amb les raons objectives i subjectives. I hi afegeix —perquè això veig que vostè no ho ha llegit—, diu: «Y en el mismo sentido de control de legalidad tuvo que actuar la Administración autonómica, por lo que debe prosperar la nulidad de la resolución... de 6 de juliol de 2005 del conseller de Política Territorial», que dedueix que el deu conèixer. Per tant, llegim-ho tot bé.

Llavors, hi ha un altre argument que jo ja li he dit, conseller, que això és per arrencar a córrer; és a dir: «És petit.» Què vol dir que és petit? Diu: «No, és que de 2,8 habitatges només passava a 8,4 habitatges.» Però què hi té a veure això? Quanta gent voldria passar de 2,8 a 8,4 habitatges? Quanta gent voldria un habitatge, eh? Parlem d'això. Quanta gent...? Escolti, això és com estar embarassat, és a dir, no pot estar una mica embarassat, o se n'està o no se n'està, o és legal o no és legal. El que no es pot dir, i menys per part d'un conseller responsable d'urbanisme, la màxima autoritat d'aquest país en el control de la legalitat urbanística, és dir: «Bé, hi han dubtes, perquè és que és poqueta cosa». Si el tema no està en la poqueta cosa; el tema és que no hi ha dubte que aquí hi havien uns guanyos.

Perquè vostè, conseller, de la sentència tampoc ho ha llegit, això; hi ha una altra part que vostè no ha llegit. Diu: «Objetivamente esa superficie no es nada despreciable, sino con la suficiente entidad como para no ser irrelevante.» «Suficiente entidad»; per tant, escolti, conseller, per favor, no repeteixi aquest argument, perquè després aquí començarà a aparèixer..., vostè instal·larà el minifundisme especulatiu, de dir: «Bé, com que ara resulta que als grans sí que hi ha problema, als petits no hi ha problema, doncs, la legalitat va per als grans.»

Després, conseller, vostè clar que n'estava informat. Vostè coneix això? A vostè se li va fer dirigit a la seva persona, el 3 del II; és un escrit del grup municipal de Convergència i Unió de la Roca, que li diu: «Per al seu coneixement i per si ha estat vostè presumpta víctima d'un engany, li facilitem còpia de l'escriptura de la fin-

ca del pla de les Hortes, propietat del pare del regidor d'Urbanisme» —regidor d'Urbanisme, perquè això també ha deixat de dir-ho—, «en què es pot constatar que no es tracta de cap propietat que ve d'herències, 1 de març del 91, i que el Pla general municipal de la Roca del Vallès es va aprovar en data 8 de maig del 91, és a dir, pocs mesos després.»

No m'ha parlat gens de l'informe extern, vostè; però aquí hi ha un informe del seu departament que diu: «Atesa la necessitat de disposar d'un informe referent a la possible abstenció de regidors», diu, «donada la manca de mitjans personals i materials necessaris que hi ha al departament...» És a dir..., i després vostè es fa fer aquest informe.

Em dona per bo que hi havia a l'expedient de la Roca l'informe favorable del secretari de l'ajuntament. I a l'altre tema que no hi havia l'informe favorable del secretari de l'ajuntament, i en d'altres temes que no hi havia l'informe favorable del secretari de l'ajuntament, i vostè, en aquest cas, sí que ho va donar per bo? Per tant, escolti, conseller, quan llegeixi, llegeixi-ho tot.

Vostè diu que no ha tingut implicació fins al final. Escolti, conseller, vostè va haver-hi una època que cada vegada que venia a la meua comarca, el Vallès Oriental, li preguntaven pel cas del pla de les Hortes. Vostè i jo vam tenir un debat parlamentari amb preguntes orals en comissió.

Per tot això, nosaltres ens mantenim en el que nosaltres hem dit, i veient que, com més parla del tema, doncs, jo crec que més s'hi enfanga, conseller, jo crec que la seva actuació en tot aquest tema, hi insistim, la seva, la del que va ser alcalde i que van premiar fent-lo director general de la Generalitat, la del regidor aquest, que el van premiar fent-lo alcalde, tot això ha estat una tupinada política i jurídica.

La sentència anul·la la tupinada jurídica. Ja la pot recórrer en cassació, a Europa, fins allà on vostè vulgui. Ara ja no ho diu només Convergència i Unió; ara ja ho diu un tribunal. Però nosaltres, a part de la tupinada jurídica, el que creiem que s'ha d'anul·lar i s'ha de desterrar és el sectarisme en el control de la legalitat urbanística, i estem davant d'un cas d'això.

Per això nosaltres, conseller, li demanem que assumeixi responsabilitats polítiques.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, té la paraula per al torn de rèplica.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, és o no important la mida? (*Veus de fons.*) No, segons vostè no, segons vostè no ho és gens, però addueix i llegeix una part de la sentència que es refereix a la rellevància de la mida. Per tant... (*Veus de fons.*) Vostè mateix, vostè mateix ens ha llegit, diu: «No ocultis coses de la sentència, llegeixi un

trosset de la sentència», i vostè ve i el lleix i addueix la rellevància de la mida, i diu: «La mida i els guanys són prou rellevants per considerar-los.» Per tant, el meu argument respecte al que havien dit els serveis jurídics del Govern de la Generalitat amb relació a les qüestions, també de caràcter de mida, de la implicació del familiar tenen la seva repercussió. Però, en qualsevol cas, això també és secundari respecte a l'acusació que vostè formula. (*Remor de veus.*)

La qüestió central és si el Govern de la Generalitat havia o no d'haver actuat en control de legalitat amb els elements de què disposava, i tant la sentència com vostè han obviat la interlocutòria del 12 de juliol de 2004 que diu, amb tota claredat, que desestima la suspensió sol·licitada i manté viu el contenciós fins al final del procés. I què succeeix per primera vegada...? No hi entenc prou per acabar de completar aquesta afirmació, però els experts que hi ha a la sala o altres assessors ens ho podran dir. Per primera vegada el tribunal introdueix una novetat important, i és que en aquest assumpte introdueix el criteri diferent pel que fa a la valoració dels acords d'aprovació inicial i provisional, i l'aplica també en matèria de formació de la voluntat. És a dir que, si fins ara aplicava el mateix criteri a tot el procés i jo eliminava la validesa de tot el procés, ara, en aquesta ocasió, diu: «No, jo em vaig pronunciar en la inicial, vaig dir que justament valia la pena continuar el procés d'aprovació i de tramitació, que era impuls i que s'havia de fer», i que en tot cas ja en parlaríem en un estadi posterior. I mantinc el tema sota la jurisdicció, i es manté una via paral·lela, la tramitació administrativa i política amb l'ajuntament i un contenciós obert des de l'aprovació inicial, respecte a la qual el tribunal no es pronuncia i diu: «Ja em pronunciaré més tard.» I quan es pronuncia diu: «Sobre la inicial no em pronuncio i no la discuteixo; discuteixo la provisional i la definitiva. I poso en qüestió l'acord final que pren l'ajuntament i poso en qüestió la resolució del conseller respecte a la denegació i desestimació del recurs d'alçada que han fet els demandants.»

Sobre totes aquestes qüestions, jo crec que ignorar la interlocutòria del 12 de juliol de 2004 és actuació amb ignorància o mala fe. I per altra banda, si tota la construcció sobre un suposat sectarisme polític vostès l'han de fer sobre aquesta base, senyor diputat, té molt pocs arguments, i la solidesa moral, política i jurídica de la seva intervenció queda a un nivell perfectament descriptible. (*Remor de veus.*)

Gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre la política ramadera (tram. 300-00116/08)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política ramadera, que presenta el Grup de Convergència i Unió, i en el seu nom té la paraula, per a la seva exposició, el senyor Xavier Pallarès.

El Sr. Pallarès i Povill

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, bé, primer que res es tracta de fer una interpellació sobre la greu situació que patixen les empreses i productors dels diferents sectors ramaders, els quals avui aquí presents. Dono la benvinguda als senyors de JARC, Asaja, Urapac, Federació de Cooperatives, Unió de Pagesos, per vindre a escoltar almenys la interpellació que fem al Govern i a veure quines paraules, quina contesta ens pot donar l'honorable conseller davant d'una crisi que, hi insistim, des del nostre punt de vista és massa duradora.

Fa tres mesos ja vam fer una interpellació, en la moció subsegüent a la qual vostès, dels vuit o nou punts que portava aquella moció, me sembla que me van aprovar un punt. Esperem que en la moció subsegüent a la interpellació d'avui també ens en puguem aprovar algun, i així almenys donarem resposta al sector que avui aquí ens acompanya.

Denunciem la manca de sensibilitat per part del departament i la manca d'interès per a solucionar esta problemàtica que, sense cap mena de dubte, ja fa massa temps que dura. S'estan portant els ramaders catalans a plantejar el seu futur i, en molts dels casos, a abandonar la seva activitat. I d'això vostè, conseller, n'és el màxim responsable. Afirmar avui que Catalunya és una comunitat càrnia és una evidència, i per tant tenim l'obligació, vostè al Govern i nosaltres a l'oposició, de trobar solucions a este problema, perquè, en definitiva, són gent que viu i treballa al nostre país.

La producció porcina representa el 31,5 per cent; l'avícola, un 11 per cent quant a la carn i un 3,5 pel que fa als ous –per tant, estem parlant del 14,5–, i el vacum de carn, un 7,7 per cent. Per tant, estem parlant de dades molt importants quant al sector, i podem afirmar que és la primera indústria de Catalunya. Una primera indústria que està en perill, unes explotacions condemnades a desaparèixer, uns empresaris que ja estan farts de paraules, paraules i més paraules. I la veritat, que, de fets, ben poquets, i si no, vostè ens contestarà quins fets vostès han fet últimament davant d'aquesta greu situació.

Bé, des del nostre punt de vista, és lo que nosaltres pensem, i pensem que vostès no únicament no fan res sinó, el que és pitjor de tot, ni fan ni dixen fer, perquè a vegades lo mateix conseller el que hauria de fer és escoltar la gent i mirar de trobar, tots plegats, solucions, però primer escoltar el sector.

Tots plegats ens hem de sentir orgullosos d'este sector, el sector ramader català, ja que és la principal font de riquesa del nostre país. Esta afirmació desgraciadament no compta amb el seu suport, ni amb el suport del tri-

partit 2. Lo tripartit 1 ja va demostrar la seua ineficàcia dintre del que és el món ramader i també de l'agricultura en general, i el tripartit 2 em sembla que porta lo mateix camí. Vostès no fan polítiques de protecció de cara a la petita i mitjana empresa del sector, i això és una clara evidència. Estem parlant d'una crisi que dura, i dura molt.

Es tracta d'un sector estratègic, ja que són la base de l'alimentació. Vostè, conseller, realment se creu este fet? Vostès creuen realment que estem parlant d'un sector estratègic? Vostès dediquen prou temps, lo Govern de la Generalitat en general, a un sector que realment també considerem, des del sector de la ramaderia, que estem parlant d'un problema nacional? Ja que parlem ara de problemes nacionals, això també és un problema nacional, és un problema nacional del sector agroalimentari.

Quan una indústria tanca, és notícia; quan un ramader no pot sobreviure i ha de vendre el seu bestiar, simplement és una acció personal i anònima, i tan sols és noticiable si el pagès o el ramader empenyat trau el seu tractor i comença a tallar carreteres. I esta és la realitat. Lo petit empresari, quan tanca, que no pot sobreviure, bé, és un tema personal i anònim. Escolti'm, realment, únicament se convertix en notícia quan la gent surt al carrer i comença a tallar carreteres, no per ganes, sinó per necessitat.

Personalment penso, des del meu punt de vista, que estem davant d'una situació de crisi, la més seriosa dels últims anys, en línies generals. A vostè, quan li pregunten les mesures per pal·liar esta crisi ramadera, comenta que l'Administració no pot interferir en el mercat; però jo suposo que hi pot donar instruments, des del nostre punt de vista. Escolti, quins instruments han donat, de quina mena, quants instruments vostès han donat, quines mesures accelerades vostès han pres? Perquè vostès també ens parlen de mesures accelerades. Quines mesures accelerades s'han pres?, si és que d'acceleració podem parlar amb lo ritme que està portant lo Departament d'Agricultura, perquè si això és acceleració, senyors ramaders, comencem a plantejar-nos lo futur perquè realment la crisi al final ens absorbirà a tots.

Bé, vostè parla de diàleg. Vostès creen una comissió de seguiment, de preus agroalimentaris. Quins resultats han tingut estes comissions de seguiment? Què s'ha fet? En este marc vostès van presentar un estudi realitzat pel Departament d'Agricultura sobre la repercussió d'increment dels preus del cereal en els costos del ramader. Nosaltres aquí, en tribuna parlamentària, ja li vam rebatre, a l'última interpellació, que en estos estudis vostès se feien trampes al solitari; eren uns estudis que ja des de Convergència i Unió vam rebatre i vam veure que no eren prou assenyalats. Vostè també va anunciar –suposo que s'ha fet– que es faria una reunió al voltant del 18 de març, una altra vegada, de la comissió de seguiment, en la qual, segons vostè dia en premsa, s'havia de debatre i estudiar el nou estudi sobre preus.

Per tant, estudis i més estudis, reunions i més reunions, però solucions, ben poques. I este és lo nostre drama: solucions, quines? Perquè sap què passa? Mentre vostès fan reunions i estudis el ramader va tancant les granges; mentre vostès fan reunions i estudis el ramader, al

final, o s'ha d'integrar, que és una de les solucions, o ha de fer front a aquesta situació que cada vegada se li complica més.

Jo l'altre dia llegia l'experiència d'un ramader, l'altre dia, el cas d'un ramader d'Alfarràs, al Segrià, que té una granja de porcs amb mil mares i una unitat d'engreix de cinc mil places; per tant, estem parlant d'una empresa, home!, Déu n'hi doret, ja. És independent; per tant, vol dir que no treballa a cap empresa integradora. Explica que actualment perd trenta euros per animal; d'això ja fa tres mesos. Els números són fàcils: cada camió que carrega este senyor setmanalment, de 230 porcs, suposa unes pèrdues de 7.000 euros –7.000 euros. Si això ho calculem als tres mesos, vol dir que les pèrdues d'este empresari són 84.000 euros. I esta és la realitat, i mentrestant nosaltres ens anem reunint i anem creant taules sectorials, comissions de seguiment, però la realitat és la que és.

Vostès treuen los préstecs de l'ICCA, i amb això anem passant, però la realitat és aquesta. Si, per exemple, el porc es cotitza a 0,96 euros per quilo i el consumidor el paga fins a un 280 per cent quan l'anem a comprar al supermercat alguna cosa deu passar entre el que el produïx i quan la gent anem a comprar al supermercat. Això en el porcí, però esta anàlisi la podem fer en els altres sectors ramaders. La vedella, l'augment és del 340 per cent; el del corder és del 202 per cent i el del pollastre al voltant del 50 per cent. I esta és la realitat que avui ens trobem, avui, davant de nosaltres, i per tant nosaltres exigim solucions, conseller, i penso que això no s'està portant a terme.

O un altre cas paradoxal, lo cas del conill. Una persona que és propietària d'una granja de conills avui resulta que ven a 1,20 euros per quilo l'animal viu, quan fa divuit anys la carn se cotitzava a 2,2 euros, 370 pessetes. Com pot viure aquesta gent? Quina solució els donem a aquesta gent?

O cosa similar passa en el sector lleter. Al sector lleter, vostè no mou ni un dit per tal que la Unió Europea no aprovi un augment lineal de la quota. (*Veus de fons.*) Ja està aprovat, sí senyor, ja està aprovat, perquè vostès no han interferit ni vostès han escoltat el sector, perquè tot lo sector ramader i tot lo sector de l'Estat espanyol i de la Unió Europea li reclamaven que no s'aprovés este 2 per cent lineal. Però com nosaltres a Brusselles resulta que hi anem de la maneta del Govern amic de Madrid i no interferim prou davant de la ministra del Govern socialista nos trobem en la situació que ens trobem: submissió –submissió– al Govern espanyol.

Un membre del Govern, nomenat fa poc, el conseller Ausàs, durant la passada campanya electoral, el conseller feia asseveracions dient que assegurava que Zapatero castiga el sector lleter català i continua dient que el MAPA viu d'esquenes al sector, i denuncia el silenci clamorós del Departament d'Agricultura. Bé, això no ho diu Xavier Pallarès, això li ho diu el conseller Ausàs, company seu. Quan se seguïn junts a la taula de Govern suposo que li demanarà explicacions, o si més no ens aprovaran la moció que presentarem, subsegüent, en la qual los demanem que en el pla d'abandonament lleter sigui el Govern de la Generalitat qui redistribueixi la

quota entre productors de llet catalans i poder així dissenyar una política més favorable a la realitat del sector lleter. Per tant, escolti, suposo que almenys en aquest apartat ens donaren vostès lo seu vistiplau, perquè entenem des del nostre punt de vista que no pot ser d'una altra manera.

Bé, li continuem exigint que l'Institut de Crèdit Agrari no pose tants obstacles; se n'estan posant molts. Cal recordar-li, conseller, la manifestació celebrada lo dia 1 de febrer a Lleida, de ramaders, contra la política del Departament d'Agricultura, la falta de diàleg del conseller i l'exigència de mesures per ajudar a paliar la crisi del sector.

Demanem al conseller que escolti el sector, demanem al conseller que ara quan pugi a aquest faristol en el temps de què disposarà si ens pot contestar a les demandes que li fa el sector, a les demandes que li fem des del grup de Convergència i Unió, que al torn de rèplica les hi ampliarem. Entenem des del nostre punt de vista que és molt important l'ajut de *minimis*, que tots i cada un dels pagesos pugui cobrar este acord.

Exigim les garanties de cessament anticipat, no remetre'ns al Pla de desenvolupament rural PDR 2007-2013, perquè a partir que entrarà en vigència, home!, Déu n'hi do, però em sembla que tornarem a tindre uns escenaris de preocupació per part del sector, d'un PDR que ja ens anuncien que no serà el que el sector està reclamant. Per tant, los demanem estes garanties de cessament anticipat de cara als nostres pagesos. Les garanties per a un preu just del productor de la cadena alimentària.

Conseller, el futur no és afalagador; com deia algú, el camp es mantindrà verd; potser amb grans boscos, potser amb vaquetes de plàstic, les haurem de posar de plàstic; se salvaran alguns masos per fer-hi allotjaments rurals...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pallarès i Povill

Acabo, senyor president. Ens quedaran reserves on els rurals segurament seran contemplats com una relíquia protegida. I el futur afalagador dels ramaders, en gran mesura, depèn de la seua política agrària.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Llena, conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural

Gràcies. Molt honorable president, senyores i senyors diputats, membres d'organitzacions agràries que ens acompanyeu..., senyor Pallarès, jo en primer lloc li he de dir que, si alguna cosa va accelerada, és vostè quan puja aquí dalt. El Departament d'Agricultura, evidentment, de vegades hauria d'anar una mica més ràpid, ja li ho reconec. Però si alguna cosa va accelerada és vostè.

Dir-li que li agraeixo la vehemència amb què vostè exposa, i la intensitat, però dir que quan arribem en el fons, faré servir una expressió que crec que és molt adient: arròs, conill i síndria; o, en altres territoris: vostè fa escudella. Vostè fot un poti-poti de coses i de crits de sirena, però en tot el que ha explicat, i miri que n'ha dit de paraules, i de manera ràpida, ni una solució; camps de sirena: «Vostè no té sensibilitat, vostè no escolta, vostè no estima...» Com ho mesura, això, senyor Pallarès? Té alguna màquina que mesura la sensibilitat que tenim cap al sector?

Vostè diu: «És que vostè no creu en el sector...» Miri, hi ha un refrany castellà que és *obras son amores y no buenas razones*. Només del 2003 al 2008 hem incrementat el pressupost del Departament d'Agricultura en gairebé un 80 per cent; només del 2003 al 2008 hem passat d'una inversió, fent regadius al nostre territori, de molt poquets diners a estar executant gairebé en aquests moments 500 milions d'euros, amb màquines, no amb projectes i amb estudis, com vostè diu.

Vostè no m'ha parlat ni d'un instrument. Vostè m'ha fet referència al preu del porc de fa dos mesos. Ja veig que no n'està massa assabentat, i ho entenc, perquè no li convé des del punt de vista polític. Vostè ha parlat del preu del porc, que es perden trenta euros per porc, i en aquests moments estem parlant, en funció de les explotacions, des de deu a quinze euros, i és veritat; però és que en això, en condicions normals, quan el porc va bé, i va anar bé fins fa set mesos, durant bastant mesos, era, el que guanyaven, bastant més. Això són condicions de mercat i aquí no ens hi podem posar.

Vivim en un moment complex, de canvi de cicle econòmic, d'enormes dificultats sobretot financeres, però no per al sector ramader, sinó per a tots els sectors productius, i jo crec que tots els sectors empresarials tenen els mateixos problemes que nosaltres.

A mi no m'importen tant aquests com el sector ramader i el sector agrícola. I aquí, als nostres, se'ls afegeix una dificultat, que vostè sap, que és una qüestió que no depèn tampoc del Govern català, sinó que depèn d'un escenari global, que és l'increment de costos de producció: la pujada dels cereals, la pujada dels pinsos. I que malauradament el gran problema del sector és que aquesta pujada de costos..., no es poden trametre endavant, i com vostè també coneix bé i ha explicat, i això no comporta que el productor pagui menys, sinó que pagui més i que el productor percebi menys, amb aquesta mena de bogeria i de *décalage* que hi ha en el sector, que tots hem tingut ocasions de comentar, i que no té una solució fàcil, i que això ha passat sempre, quan el seu company d'escó en aquests moments estava de conseller d'Agricultura també passava, i malauradament ha anat passant sempre. I hem de buscar, davant d'això, tranquil·litat, mesures conjunturals, que n'hem posat damunt de la taula, les que podem, les que no interfereixen en la competència del mercat.

Hem estat, i li voldria donar el detall dels crèdits, la primera comunitat autònoma d'Espanya a habilitar crèdits a disposició del sector, i pensin que són crèdits al circulant, crèdits al circulant que evidentment requereixen unes garanties, i no és que l'ICCA posi traves, és que

demana unes garanties mínimes, com ho fan a tots els altres sectors.

En aquestes moments tenim 27 milions d'euros habilitats per a 383 préstecs, que no només ha fet l'ICCA, i que han fet diferents entitats, amb unes condicions d'interès diria que acceptablement bones i raonables, però que a més estem a punt de treure l'ordre de bonificar aquests interessos fins a quaranta mil euros de cada préstec durant cinc o sis anys –aquí tenim un petit *décalage* amb l'ordre del ministeri i el que nosaltres havíem habilitat–, però que fins i tot hi entraran tots els que hagin demanat crèdit, i s'interpretarà com un ajut de *minimis* que va als crèdits bonificats.

Per què no *minimis* per a tothom? Perquè creiem que seria a part que seria molt injust, seria molt injust, hi insisteixo..., perquè vostè, com li deia, em fa una barreja, coincideixo amb el diagnòstic però cap de les solucions..., me n'ha dit una, els *minimis*, cap més. Jo crec que no ens aportaria re donar un ajut de *minimis* a totes i cada una de les explotacions, que són problemes, alguns, conjunturals, que d'aquí a dos o tres mesos poden estar arreglats, el preu del porc està pujant, i espero que canviï el cicle, que és el que ha fet tota la vida.

Dos. Hi ha d'altres sectors que no tenen res a veure, i vostè ho coneix: no té res a veure el boví, l'oví, el conill, el pollastre amb el sector del porc; hi ha problemes estructurals que vénen de lluny. La gent, no em preguntí per què?, no menja conill, no menja corder com menjaven anys enrere, sí en canvi menja pollastre, menja vedella i menja porc. I cada un d'aquests té un problema diferent i que l'hem d'abordar amb criteri i amb coneixement, aplicant altres coses.

Miri, el sector ens va demanar tot un seguit d'actuacions, des de congelar canals porcines –que, per cert, ho vam treure d'acord amb el ministeri de la Unió Europea; ho va aprovar, abans que el sector ho demanés–, ajuts a les restitucions a l'exportació... Tot això es va fer. Ens van demanar que treballéssim perquè es poguessin permetre les farines de carn; està damunt de la Comissió Europea. La nostra part de feina l'hem fet; és un tema sensible i delicat.

Ens van demanar que eliminéssim la taxa de residus, que està eliminada per llei. Si hi ha algun escorxador que la cobra, no està fent el que li mana la llei. Es va aprovar en aquest Parlament en el marc de la Llei d'acompanyament dels pressupostos.

Ens han demanat altres actuacions, que ajudem a suprimir el tema dels MER. No depèn de nosaltres, n'hem fet trasllat al ministeri, i és un tema complex des del punt de vista jurídic, però que hi estem treballant.

El sector ens ha demanat..., cada un dels sectors ens ha demanat fer un vestit a mida. Hem fet un conveni amb el sector oví. Hem habilitat, estem a punt de transposar un seguit d'ordres del ministeri que van dirigides al suport al sector oví, com són la de races autòctones, que s'afegeix al que hem posat per primera vegada en el marc del PDR, i ajuts a tot el tema de foment del consum.

Però, miri, en el sector oví en concret jo li he de dir que estem disposats a parlar d'ajuts de *minimis*, estem

disposats a parlar de cessament anticipat, però sempre que hi hagi un pla de reestructuració, no ho podem fer cegues, no pot ser que fem una mesura que apliquem per a totes les explotacions i d'aquí a dos anys o tres tornem amb una mateixa crisi.

No fem demagògia, senyor Pallarès; vostè és un home de govern i sap que quan puja aquí té unes obligacions, jo les puc entendre, però, si us plau, en el seu torn de rèplica proposi'm alguna solució, a part d'anar molt ràpid i de dir moltes coses, alguna, una, una proposta en ferm, de dir: «Conseller d'Agricultura, faci una cosa dirigida a això.» Nosaltres hem treballat amb cada un dels sectors, amb un pla de reestructuració del sector cunicultor, amb el sector oví...

I el que deia dels estudis, miri... (*Veus de fons.*) Miri, senyor Pallarès, la comissió que vostè ens va dir, de seguiment, vam acordar amb tot el sector, per unanimitat, de muntar un observatori de preus que fos complementari del del ministeri, en el sentit que s'atansés més al sector productor. Hi ha coses de mercat que ni vostè les canviarà, ni jo les puc canviar, malgrat ser conseller. I això no vol dir ni que no estimi, que no escolti.

Ningú del sector, i vostè en coneix uns quants, i vostè mateix, no em pot dir que no sigui una persona de diàleg. Hi ha coses que no les puc fer. Vostè té l'obligació de demanar-me-les, però quan torni a pujar aquí li demanaria que fos una mica més sensat, menys accelerat i més propositiu. Però amb coses concretes, eh?; no val allò que «vostè no estima, vostè no escolta», perquè si m'ensenya la màquina de mesurar li ho podré acceptar, però, si no, ens hem de guiar per coses més objectives.

Moltes gràcies, senyor Pallarès. I espero poder-li dir que sí a alguna de les propostes concretes que siguin possibles.

El president

El senyor Pallarès té la paraula.

El Sr. Pallarès i Povill

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, bé, vaig accelerat perquè aquí hi ha un rellotge i va comptant. Jo, resulta que tinc deu minuts per fer-li una interpellació a vostè i vostè, des de l'última interpellació..., han tingut tres mesos, lo Departament d'Agricultura, per donar respostes, que no les han donat, i, per tant, lo motiu de l'acceleració.

En una interpellació interpel·lem el Govern, precisament perquè es posi les piles, precisament per a accelerar-lo, precisament per a burxar-lo, per a dir: «Escolta, endavant, que aquí hi ha gent que ens està reclamant.» Això és una interpellació. A la moció subsegüent, nosaltres presentem tot un seguit d'acords, als quals jo entenc o entendria que, des del seu punt de vista, els grups que donen suport al Govern, vostè els digue que ens donin suport, que ens votin o que ens donin suport a totes les mesures que nosaltres presentarem a la moció subsegüent, després de la interpellació d'avui, que estem fent avui aquí en seu parlamentària.

Les solucions, conseller, les ha d'aportar el Govern. El Govern és qui aporta les solucions, i l'oposició estem precisament perquè el Govern aporte solucions, escoltant, precisament, el sector.

Bé, la meua funció és escoltar el sector. Jo escolto el sector, miro com actua. Lo Departament d'Agricultura..., n'hi hem fet algunes, de propostes. Jo li he parlat abans del tema de la quota lletera; vostè, ni n'ha parlat, ni ho ha nomenat. Jo li he parlat del cessament anticipat; vostè ni n'ha parlat, o almenys n'ha parlat poc. En tindrem temps de parlar a través sobretot del tema del pla de desenvolupament rural de Catalunya 2007-2013. Estic segur que en parlarem, perquè estic segur que en molts temes haurem de mirar com s'hi arriba.

La taxa a què vostè em feia referència, escolti'm, ha de ser també el mateix Departament d'Agricultura qui controli els escorxadors, si aquesta taxa se posa o no es posa; no és l'oposició o són els mateixos ramaders. Escolti, són vostès, que vostès són govern. Nosaltres, l'única cosa que li puc dir, senyor conseller, picar-li a l'espatlla i dir-li: «Conseller, això no s'està portant a terme; això vostès no ho estan aplicant.» Però és obligació del Govern de la Generalitat i és obligació del titular d'Agricultura poder mirar si realment se complix lo que aquí, en seu parlamentària, acordem. Per tant, nosaltres això ho tenim clar.

Vostè ha fet molta referència al sector oví. N'ha parlat molta estona. Un temps bastant important. Lo senyor Batalla, president de la federació d'oví i de les terres lleidatanes, escolta, m'estan dient que no saben què fer en la crisi del sector oví. Diuen que estan desesperats. O sigui, ha arribat un moment que no saben què fer. El sector oví, que vostè resulta que diu que ha tingut una sèrie de reunions –i me les crec– i suposo que han arribat a alguna mena d'acord, però este senyor m'està dient que això no és cert, que realment tenen un cert..., jo diria problemàtica damunt la taula.

Home, no em diga que fem demagògia. Vostè em diu: «Vostès mesclen tots los elements damunt de la taula.» Escolti, no fem demagògia. Simplement estem fent i recordant tot el que vostès havien d'haver fet. Vostès..., jo li pregunto si vostès realment..., em diu: «Escolti'm, no, és que nosaltres resulta que hem fet los primers préstecs de l'ICA. Som los que ho hem fet millor a nivell de l'Estat espanyol.» Escolti'm, doncs aquí resulta que vostès..., més o menys s'està cobrant al voltant del 7 per cent d'interès –l'euríbor més 0,50–, quan a Castellà i Lleó s'està cobrant lo 0 per cent d'interès. Això és una realitat. Això surt en premsa lo dia 13 de març. Per tant, escolti'm, suposo que a Catalunya ho intenten fer bé, però a la resta de l'Estat també s'estan fent coses millors que a Catalunya. Perquè a vegades ens pensem que els catalans ho fem millor que ningú.

Vostè em diu: «Digui'm una cosa, una proposta.» No li diré una proposta, és que no es tracta de dir una proposta, és que n'hi ha més de deu de propostes que des del Grup de Convergència i Unió li reclamarem. Li reclamem i li reclamarem l'ampliació, fins al dia 31 de juliol, dels préstecs de l'ICA, que es va acabar lo dia 31 d'este..., abans d'ahir, que vostès ho han prorrogat un mes. Li demanarem que això ho allargui fins al 31 de juliol.

Li demanarem, honorable conseller, que l'euríbor, que aquí es cobra un 0,50 per cent, siga un 0,10 per cent, i que se suprimeixen lo 0,25 de la comissió d'apertura del préstec de l'ICA –li demanarem això. Li demanem, també, l'ajut de *minimis*, del qual vostè ja ens ha donat alguna expectativa –nefasta, per cert–, de dir, «escolta, en això nosaltres no hi podrem arribar». Nosaltres li exigim i li demanem que l'ajut de *minimis* siga per a tot el col·lectiu ramader, sense excepció, i que no hi hagi el condicionant que el ramader ha d'anar a demanar el préstec perquè vostès li donin aquest ajut de *minimis*.

Això és lo que nosaltres li demanarem. Com li demanarem subvencionar al cent per cent la prima de l'assegurança o substituir l'assegurança de recollida de cadàvers. Això és lo que nosaltres li demanem i li demanarem. I, al mateix temps, també li demanem i li demanarem el control de les importacions de carn de països tercers, el qual aquí, en l'última interpellació i en l'última moció, en un adhesiu d'aquests de Caprabo, se veia clarament com li faltava el registre sanitari de la Generalitat de Catalunya.

I per lo tant, li continuarem demanant l'establiment de l'exempció de pagament –ja acabo, senyor president– sobre les quotes de la Seguretat Social, mentre duri aquesta crisi, i l'establiment d'ajuts al cessament anticipat. Miri si li demanarem coses. Concretament li demanarem vuit coses, que espero i desitjo que la bona voluntat del tripartit 2, cosa que dubto..., ens en puguin aprovar alguna per donar satisfacció al sector ramader que avui ens acompanya.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural

Gràcies, senyor president. Senyor Pallarès, ni una de nova. Que li abaixem l'euríbor; m'explica que lo de Castella... Miri, a Castella ho han fet ara al març. Nosaltres ho vam fer al gener. I li estic dient: «Els interessos els bonificarem –els bonificarem–, quatre punts..., quatre punts, fins a 40.000 euros durant cinc anys.» Li ho he explicat, no m'ha escoltat. És habitual en vostè no escoltar.

Quota lletera: una part del sector no volia que s'ampliés quota, però una altra part del sector ens demanava que s'ampliés quota. Una part del sector ens demanaven que només s'apugés la quota a una gent determinada. La Unió Europea no pot obrir aquesta discussió, perquè de la mateixa manera que tenim problemes en clau de l'Estat espanyol, que uns territoris volen una cosa i uns altres una altra, lo mateix passa a Catalunya.

Nosaltres vam dir: «Escolti, en un moment que de llet no n'hi ha, i va molt cara, és bo un augment de quota lineal per a tots els que ja en tenen.» Això és lo que vam decidir i lo que es va decidir des del ministeri. I hi havia veus, hi insisteixo, dins del sector, divergents. Una gent ens demanava una cosa, i una altra, una altra, i no hi havia unanimitat.

Vostè em parla del PDR. Parlem del PDR. Escolti'm, el PDR està escrit des de fa dies, i ara li ha agafat el neguit. El PDR contempla ajuts per a la ramaderia que no havia contemplat mai: des de races autòctones, des de millora quantitativament en diners per tot el tema de l'ecològica, i millora de les ICM, amb un import que havia arribat fins a 2.500. És veritat que l'any de les eleccions el van donar com a excepcional, l'any 2003, que va arribar de forma excepcional a 5.000, però en tot el període va estar fins a un màxim de 2.500, i nosaltres hem arribat a 4.000 euros.

Vostè em diu..., em torna a insistir en lo de l'ICA. Escolti'm, qui ha demanat, i hi ha unes mínimes garanties, ha tingut l'ajut.

Al sector oví hi tenim una discrepància, i li ho explicaré. Una part de la federació ens demana –ens demana– que desconnectem les ajudes ramaderes. Nosaltres li diem: «No podem desconnectar les ajudes ramaderes en el cas de l'oví, perquè ens passarà lo que ha passat a Irlanda: ens quedarem sense ovelles i sense cabres.» I això és una cosa demostrada i que és molt fàcil d'entendre. Si vostè cobra una prima ramadera i al final de l'any només li queda, de tota la feina que vostè ha fet, l'import de la prima i la cobra treballant o sense treballar, és fàcil saber la resposta. Si nosaltres volem que desaparegui l'oví i el cabrum, ho activem, cap problema. Són diners que vénen d'Europa, són diners finalistes. Ara, jo li dic: «Això, i el cessament anticipat, en el marc de plans de reestructuració, perquè sinó no anem enlloc.» I a les proves em remeto. Quan s'ha fet no ha servit, perquè quan torna a vindre una crisi..., i vostè sap que això de les crisis fa pujades i baixades, que és allò de la Bíblia, de les vaques grasses i de les magres. I vostè suposo que ho sap això. I quan torna a vindre una altra crisi, tornem-hi tots.

Afrontem els temes estructurals amb criteris estructurals. I vostè sap que l'Administració... Vostè la seva feina és dir lo que em diu, i jo la meua feina és contestar a vostè i al sector, escoltant-los sempre amb tota l'educació, atenció i compartint molts dels problemes, i amb el sentiment que vostè em negue. Però vostè sap que, si nosaltres donem un ajut de *minimis* a totes les explotacions, estem parlant de més de 100 milions d'euros, donats a un senyor que a la setmana perd, com vostè bé ha explicat, lo que perdia fa tres mesos, molts milers d'euros, que li pugués donar un ajut de *minimis* de 2.000 en un any, 2.000 en un altre i 2.000 en un altre, de què serveix?

Fem les coses ben fetes. Malauradament, ens hem acostumat a mirar a l'Administració quan les coses no van bé, però ningú del sector porcí mirava l'Administració quan anaven tan bé les coses. I així és com..., és la realitat del sector. Això no ens agrada, a algú no li agrada sentir-ho. Però, escolti'm, això és així. I això ho dic aquí, ho dic davant del sector, i els ho he dit a ells. Hem de procurar que el patrimoni que tenim, ramader, no ens plegui. Hem de fer les coses que són possibles, però n'hi ha algunes..., que el Govern no té una maquineta per engegar i fer diners, i és impossible i no porta enlloc.

I estaré encantat de poder-li dir que sí a les coses que vostè planteja en la moció subsegüent. I els diré que les

estava esperant, però no ens posem a discutir ara si aquí mig punt o un 0,25, quan li dic que bonificarem tots els interessos. Escolti'm, què més vol? Que no m'escolte? Això és lo que hi ha, senyor Pallarès.

Jo li agraeixo, hi insisteixo, la vehemència, però posi una mica de seny a l'hora de fer propostes, i ens trobarà, perquè som conscients de lo que representa el sector per a Catalunya; és un sector estratègic, no només per la producció d'aliments sinó per tindre un territori endreçat, i per moltes altres coses.

Gràcies, senyor Pallarès, senyores i senyors diputats.

El president

El quinzè punt de l'ordre del dia...

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política de l'aigua (tram. 302-00088/08)

...és la Moció sobre la política de l'aigua. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula... (*Pausa.*) Te la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies, senyor president. I disculpin, perquè estava convençut que entremig n'hi havia una altra, d'interpel·lació, i estava treballant al despatx.

Bé, fem aquesta moció com a conseqüència d'una interpel·lació que fa un parell de setmanes vàrem tenir en aquest hemicle i que ens va permetre constatar, constatar amb una certa perplexitat i amb cert dolor, perquè no dir-ho, doncs, que el conseller ens va mentir, des d'aquesta mateixa tribuna. Li vam demanar, i li lleigeix literalment com li vam demanar, jo mateix li deia des d'aquesta tribuna, molt senzill, lleigeix el diari de sessions: «Honorable conseller, digui'ns sí o no, amb la solemnitat d'aquesta tribuna, si pensa fer el transvasament del Segre cap al Llobregat o no el pensa fer.» Aquesta pregunta la vaig reiterar diverses vegades. Resposta de l'honorable conseller, entre altres coses: «Entra en els plans del Govern fer transvasaments? Ni un.» Literal, i reiterava: «Ni un, senyor Espadaler.» I podria remetre'm a altres paràgrafs, també curiosament a aquells paràgrafs que, a més a més, ens acusava a nosaltres de fer electoralisme amb aquesta mesura. Deia: «És que hi ha hagut qui ha fet electoralisme.»

Avui, després de tot el que ha passat –anava a dir «de tot el que ha plogut», però seria una expressió poc afortunada pel cas que ens ocupa–, avui llegim en un diari barceloní: «Madrid va demanar que no es parlés del Segre fins al 9 de març, fins passades les eleccions.» Home, no sé qui fa electoralisme. No sé si ho feia Convergència i Unió, dient «escolti, hi ha alguna realitat d'això?» –i que ho vàrem contrastar i ho vàrem preguntar–, o la fa un govern –apuntin-s'ho, eh?– que menteix per ordres del PSOE, un conseller que ahir ens va dir –a través de la televisió, i avui en els mitjans de comunicació– que va mentir en aquesta cambra, que ha mentit a

aquest país, que l'ha mentit, per ordres d'una ministra en funcions del Partit Socialista Obrer Espanyol.

Aquest no és un bon escenari –aquest no és un bon escenari. Malgrat això, nosaltres no vam aplicar allò que diu un manual de política. Qualsevol manual de política, després d'aquest engany contrastat, exigia, honorable conseller, que li demanéssim la reprovació. I això ens ho diu la gent pel carrer, els periodistes pels passadissos, els militants, els votants, els nostres i els que no ens voten. La conseqüència lògica d'un engany d'aquesta magnitud en aquesta cambra, a aquest país, a aquells alcaldes, en aquest territori, als seus militants –que ja s'ho farà–, als seus companys de federació, fins i tot del seu propi partit –que Déu n'hi do del que han hagut d'aguantar–, la conseqüència lògica és dir: «Escolti, conseller, el reprovem.» Malgrat això, nosaltres vam dir: «No, ens preocupa més intentar sortir del pas i resoldre aquesta situació.» I malgrat això, li agafem la paraula quan diu: «Escolteu, és que s'ha de mirar de fer una cimera per veure com ho solucionem.» I malgrat això, diem: «No, anem pel camí, doncs, d'intentar reconduir les coses.» I venim i acudim a una reunió amb vostè, i li demanem: «Conseller, a part d'això del Segre, que ha anat com ha anat, a part de..., no hi ha res més?» «No hi ha res més.» Ostres!, aquesta tarda ens assabentem... Ara, és curiós, eh?, amb tota aquesta història dels trens no sap la que s'ha muntat! Els estan... Renfe està inventariant en aquests moments els bidons que té, per encàrrec d'un periodista que hi ha trucat. Diu: «No en sabem res, ara acabem de veure el teletip. Comencem a comptar si tenim o no tenim bidons de tren.» No és seriós, conseller.

Un país no pot estar pendent de les anècdotes. Jo ara podria fer molta broma amb la Mare de Déu de Montserrat, amb les seves pregàries, amb els trens... Però és que no ens ho podem permetre. Ja n'hi ha prou, de ser la riota d'aquest país i de l'Estat; ja n'hi ha prou, conseller, de prendre el pèl a aquesta cambra i de fer mesures que són absolutament ineficients, que són inútils des d'una perspectiva de sortida del problema que tenim a sobre la taula, que són cares, que no són sostenibles ambientalment i que estem en una situació que vostè ens hi ha portat per opacitat –per opacitat. No podíem començar exactament al revés, parlant primer: «Escolta, abans d'arribar una emergència nacional, aquest Govern, per responsabilitat, proposa fer tot aquest conjunt de mesures?» I ens ve aquí i ens ho explica, i segurament, doncs, hauria trobat en nosaltres..., home, debat, evidentment, en algunes hauríem estat d'acord, en d'altres no, però hauríem pogut construir entre tots, si del que es tractava és de resoldre com sortíem d'aquesta situació en què estem ara, d'una sequera a dos dies aquí a la cantonada.

I vostè va optar, doncs, per enganyar-nos, per enganyar-nos... Home, a mi em dol que un membre del meu Govern, del Govern del meu país, ens enganyi per encàrrec i per mandat d'un membre del PSOE, que això és el que ha fet, honorable conseller. Però malgrat això, hi insisteixo, nosaltres no hem fet la via que tocava i hem intentat optar pel diàleg, perquè ens preocupa tant com a vostè –i jo començo a pensar que bastant més que a vostè– que l'àrea metropolitana no es quedi sense aigua. I m'atreveixo a dir-ho després de tot el que he vist.

I partir d'aquí posem una moció molt simple en aquesta cambra, una moció molt simple que diu: escoltin, si hi ha algun tema de transvasaments, després de tota la història que tenim com a país en transvasaments, home, expliquem-lo aquí i votem-lo. I hem debatut molt aquestes hores, amb diferents grups parlamentaris, particularment, evidentment, amb els que donen suport al Govern. I constatem amb dolor i amb tristesa que no estan disposats que votem aquesta proposta, i constatem que és que no s'ho poden permetre; no s'ho poden permetre perquè es trenca aquest Govern.

Perquè aquesta tarda hem sentit moltes paraules, que si així, que si allà, que si Esquerra, que Lleida, que puja, que tomba... El Govern no es pot permetre aquesta votació al Parlament de Catalunya, i aquest país haurà de sofrir aquesta votació, si és el cas que aquest transvasament el tiren endavant...

El president

Senyor Espadaler...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

...a l'altre parlament, al parlament espanyol. I això ens sembla, honorable conseller, particularment lamentable.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari..., de fet, els tres grups parlamentaris que donen suport al Govern. Les defensa, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Honorable president, senyores i senyors diputats, a aquestes alçades de la tarda assenyalar que en matèria d'aigua tenim discrepàncies no crec que hagi de sorprendre absolutament a ningú. Vostès sempre diuen allò que ho van fer molt bé; nosaltres creiem que van pecar llargament –llargament– d'omissió. Vostès diuen que aquests quatre anys s'ha perdut el temps; nosaltres els diem que gràcies a un seguit d'obres que s'han fet i que ja els les hem ensenyat repetidament des d'aquí dalt, gràcies a això estem aguantant prou bé, un país de més de set milions d'habitants, una sequera extraordinàriament seriosa. Acaben de dir ara mateix que tot allò que s'ha plantejat per a la sequera no ha servit de re; escolti, sort en tenim, que s'han plantejat totes les actuacions de la sequera, fins i tot aquelles complicades, com és portar l'aigua en vaixells, perquè això ens permet assegurar un subministrament, eh? I ens diuen que el Segre no és la solució, i no sento jo absolutament cap solució alternativa per portar d'aquí al mes de setembre, que és quan es necessita, l'aigua que l'àrea de metropolitana de Barcelona i altres àrees de Catalunya necessiten.

Però, és que, és clar, per molt que la tradició parlamentària sigui que quan es presenta una moció es parla del que la moció no diu, el que la seva moció diu és una

cosa bastant diferent de totes aquestes qüestions, i el que vostès ens proposen i sobre què em pertoca de pronunciar-me és que en aquest Parlament hi hagi la possibilitat de debatre totes aquelles qüestions que fan referència a les accions per donar resposta a la sequera a la qual ens enfrontem.

Escolti, per part dels grups que donen suport al Govern, em sembla que precisament aquesta tarda no és, precisament, que hàgim de demostrar la nostra voluntat de debatre; i tant que sí, aquí, en aquesta casa i quan convingui. Però amb el rol, amb el paper que li és propi al Parlament.

I és per això que nosaltres els hem presentat una esmena. I aquesta esmena no diu: no volem que se'n parli; al contrari, que se'n parli, tant com convingui, amb aquella figura parlamentària que sigui més adequada, en aquell òrgan de la casa que sigui el més adequat, en aquest, en el més important, en el Ple. Debatem i després qui d'acord amb la nostra arquitectura institucional li pertoca farà allò que li pertoca. I aquesta és la diferència que tenim, i aquest és el motiu de la nostra esmena.

Escolti, presentem una esmena que diu: «informar el Parlament amb caràcter previ a la seva implementació de...», i a darrere no hem tocat ni un punt ni una coma del que vostès diuen; per tant, compromís d'informar abans de fer qualsevol cosa al Parlament, el tenen. Segona: «no executar...», diem, perquè, és clar, si cada vegada que s'ha de fer un estudi hem de venir al Parlament, passarem moltes hores tancats en aquesta casa. Diem: «no executar cap actuació...», i hem respectat el seu «conjuntural o estructural que comporti una transferència de cabal», i els diem: «sense previ debat en el Parlament». El que després correspon –i no pot ser d'altra manera– és, el Govern, fer allò que per llei i per lògica a qualsevol democràcia de les homologables li pertoca.

Si vostès ens accepten aquesta esmena, nosaltres, evidentment, amb molt de gust, doncs, hi donarem suport. I tindrem l'oportunitat en aquesta casa, com és la nostra voluntat –per cert, demostrada de sobres el dia d'avui i altres dies–, tindrem l'oportunitat de debatre aquestes qüestions. Si no, nosaltres no donarem suport a la seva moció, per descomptat, però no dubtin, senyors proposants, senyors de Convergència i Unió, que tindrem totes les oportunitats del món per, en aquesta casa, continuar debatent un tema que necessita un esforç col·lectiu tan seriós com és el tema de la sequera.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. No fa gaire estona l'honorable conseller de Medi Ambient, que avui ha tingut oportunitat llarga i extensa d'explicar, igual que el president de la Generalitat de Catalunya, el president del Govern del país, quina és la política que el Govern està tirant endavant per solucionar, per mitigar aquest greu

problema que té el país, que és aquesta sequera, la pitjor sequera que hem tingut els darrers seixanta, setanta anys –si més no des que hi han estadístiques que puguem consultar, no? –, el conseller ens deia: «Ens hem d'explicar més i millor.» És el que estem fent avui en aquesta cambra, és el sentit de l'esmena que els grups que donem suport al Govern els proposem.

Jo no em vull centrar en el debat de les mesures estructurals per augmentar els recursos hídrics que la regió metropolitana de Barcelona necessita i que, per extensió, són recursos hídrics que entren en el total del sistema de Catalunya. A la pregunta al president els deia que aquestes polítiques, aquestes inversions en infraestructures estructurals que el Govern està tirant endavant, tres-cents hectòmetres cúbics en el total, no?, són la totalitat de dos pantans del sistema: Susqueda i la Llosa del Cavall. Per tant, s'estan fent les mesures estructurals que pertoquen. Fins i tot, tot i que vostès saben que nosaltres no estem a favor dels grans transvasaments, també hem explicat –ho ha dit el president, ho ha dit el conseller– que, malgrat que nosaltres no estem d'acord amb aquestes mesures estructurals, estem disposats a fer les valoracions, però que aquesta mesura no és una mesura que ens ajudaria a solucionar el problema que en aquests moments tenim al damunt de la taula.

No poden dir, com s'ha afirmat avui en aquesta tribuna, que el Govern no està fent res; tot al contrari, el Govern ha estudiat totes les mesures que cal abordar per tal de donar sortida a aquesta situació crítica. I cada cosa s'ha fer a darrere de l'altra, una cosa darrere de l'altra, en funció de l'estat d'excepcionalitat en què ens puguem trobar. Però l'obligació del Govern és estudiar totes les possibilitats per si arribem a una situació, a la pitjor de les situacions possibles després de l'estiu; dit d'una altra manera: que no hagi caigut una gota d'aigua del cel, eh?, per tal de solucionar el problema que avui tenim a casa nostra, al nostre país.

I 177 milions d'euros en actuacions d'emergència són molts recursos posats a disposició de tot un seguit d'actuacions per tal de garantir allò que el Govern ha de garantir, que és el subministrament d'aigua, no només a la regió metropolitana de Barcelona, sinó al conjunt del país; aigua per a les ciutadanes i els ciutadans, aigua per a les activitats que hi ha en el país, les industrials i les agràries, faltaria més, però tenint clar que hi ha un tema que hem de garantir, que el Govern ha de garantir i que hi ha un compromís tant del conseller com del president de la Generalitat que a cap ciutadà, a cap ciutadana del nostre país li faltaria, li mancaria aigua, perquè estem en aquesta situació.

Senyor conseller, aquests dies a vostè l'han posat de volta i mitja, eh? En nom del meu grup parlamentari li vull expressar no només la solidaritat, sinó el ple suport a les mesures que el Departament de Medi Ambient ha estat activant per tal de buscar, de tenir totes les solucions per al cas que anem entrant en períodes d'emergència. I, com els deia, una cosa darrere l'altra. I qui té l'obligació de prendre decisions és el Govern, i el Parlament hi és per fiscalitzar-les i per discutir-les. Això és el sentit de l'esmena que els hem proposat. Tota la transparència, tot el

debat, però qui té l'obligació de prendre les mesures és el Govern de la Generalitat de Catalunya.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Laura Vilagrà.

La Sra. Vilagrà i Pons

Bé, gràcies president. Senyores diputades i senyors diputats, honorable conseller, els darrers plens hem pogut discutir sobre aigua, i també aquest Ple ha estat el Ple de l'aigua, perquè n'hem pogut parlar en les preguntes al president i al Govern, i també en interpellacions i ara en la moció.

En tot cas, avui, doncs, 2 d'abril, les previsions més pessimistes s'han complert, quant a aquesta sequera tan severa que patim. El que és cert és que la contenció de la demanda, per, d'alguna manera, el comportament exemplar de la ciutadania, que tiba, diguem-ne, de les Aigües Ter-Llobregat, i les darreres pluges han fet, doncs, que, d'alguna manera, no s'hagi d'extreure tanta aigua dels embassaments i, per tant, no arribem a aquesta situació d'emergència. En tot cas, hi estàvem a punt d'arribar.

Avui m'agradaria també fer una mica de memòria i parlar, doncs, que en el seu moment Esquerra també va ser decisiva en la derogació del Pla hidrològic nacional, com també en la implantació d'aquest nou model de gestió de l'aigua que porta a terme el Departament de Medi Ambient, en sintonia amb els nous criteris de gestió de l'aigua a nivell mundial en aquest cas, no?, amb aquesta nova cultura de l'aigua. Per tant, Esquerra ens refermem en aquesta línia estratègica i advoquem per la continuïtat d'aquest canvi de model, i, en tot cas, s'haurien d'accelerar, doncs, aquestes propostes estructurals. Però el que sí que és cert és que creiem que aquest camí és irreversible, i per tant des d'Esquerra ho veiem d'aquesta manera i pensem que no hauria de caler mai més, doncs, cap transvasament ni ara ni després del 2025.

El cert és que aquest desenvolupament d'aquest model ens ha, doncs, d'alguna manera, coincidit amb aquesta forta sequera i amb aquesta progressiva disminució de la pluviometria. En tot cas, aquestes mesures de la nova cultura de l'aigua, que són estructurals, les dessaladores, per exemple, que és la mesura més vistosa, que entenem que, evidentment, no és l'única i per Esquerra potser no és la més important..., també creiem que hem de fer molt més incidència en la recuperació de l'aigua depurada, de depuradora; reconversió de moltes estructures arcaïques en els regadius catalans, i sobretot continuar incidint en l'estalvi d'aigua, per tant no ens cansarem de dir-ho.

En tot cas, sí que és veritat que des d'Esquerra ens agradaria que s'acceleressin al màxim els tràmits administratius, els tràmits tècnics de la construcció de la dessaladora del Prat, per si fos possible, doncs, fins i tot avançar la data que s'ha anunciat per al seu començament. En tot cas, demanem que el Govern estudiï totes les possibles alternatives i que prioritzi aquelles que no plantegin, doncs, conflictes territorials, amb els pertinents estudis d'impacte ambiental i de viabilitat econòmica.

També voldríem incidir en un aspecte que aquí potser no ha sortit avui, que és en l'estricta compliment del Decret de sequera, en el sentit que allà ja es preveïen, doncs, unes possibles sancions si no es complia, i juntament, evidentment, amb els ajuntaments, hauríem d'aplicar-ho i així defugir injustícies que a vegades es produeixen als territoris o fer la demagògia fàcil; per tant, amb rigor. Tanmateix, el cert és que en aquests moments i arreu del territori hi ha una inquietud palpable que fa difícil un debat seré, però des d'Esquerra entenem que aquesta és l'única manera d'arribar a acords, i per tant posant totes les opcions sobre la taula d'una manera transparent.

Per això, entenem que encetar un debat real i efectiu sobre les propostes a adoptar d'ara endavant i fer front a aquesta sequera excepcional, doncs, seria la manera de fer-ho, amb un debat obert a tots els agents implicats, per tant, tots els grups polítics d'aquesta cambra, i per això en aquest sentit va l'esmena que hem presentat, però també implicar, doncs, tots els agents econòmics, territorials i socials. El Govern ha de liderar i pot liderar el consens general sobre les actuacions a realitzar en aquests moments d'excepcionalitat. Per això, ja s'ha anunciat anteriorment, però des d'Esquerra entenem que una taula de l'aigua per concretar les mesures de la sequera que en aquests moments, doncs, tenim sobre la taula seria una bona manera d'arribar a acords.

Probablement, per arribar a acords hi haurà d'haver acostaments de posicions que en aquests moments estan allunyades i potser haurem d'acabar convenint que solucions com ara les de portar aigua en vaixells a Barcelona, que podrien semblar exagerades en un primer moment, doncs, són bones i les haurem d'acabar assumint entre tots.

En aquest sentit, des d'Esquerra donaríem suport a les esmenes presentades pels tres partits de l'Entesa. Si no són acceptades, rebutjaríem la moció. Però ja anunciem aquí que d'alguna manera volem portar aquest debat a la cambra, a aquesta cambra, i per tant que en el proper Ple portarem una iniciativa en aquest sentit per donar garanties d'aquest debat aquí, en aquesta cambra, i a on calgui.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

El senyor Santi Rodríguez, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta tarda hem tingut oportunitat ja de debatre en una interpellació respecte de polítiques de l'aigua. I ho podríem tornar a fer ara en el debat d'aquesta moció, però certament el debat d'aquesta moció o aquesta moció no planteja polítiques de l'aigua en si, solucions als problemes de la sequera, sinó que el que planteja és solucions als problemes d'informació i de manca de transparència del Govern.

Precisament la transparència a què feia referència una altra diputada des d'aquest faristol és el que és objecte de debat en aquesta moció. I certament, i ho ha dit el

ponent, ha estat una sorpresa el fet que es presentés una moció en aquests termes després d'haver escoltat la interpellació. No sé si és de manual polític o no, però sí que era bastant evident que enteníem que el que procedia després d'aquella interpellació era una proposta de reprovació del conseller de Medi Ambient per tots els arguments que li reproduiré a continuació.

De totes maneres l'interpellant no va optar per aquesta via, ha optat per una altra via, amb un to més conciliador. I si bé és cert que nosaltres hauríem pogut plantejar la reprovació del conseller en una esmena a la moció, vam considerar que era oportú no fer-ho, respectar la voluntat del ponent i intentar assolir un consens pel que fa a la transparència de la informació respecte de la política de l'aigua del Govern, perquè ens semblava i ens sembla important que com a mínim hi hagi aquesta transparència, que com a mínim hi hagi aquest coneixement de quines són les actuacions que fa o està fent o està plantejant el Govern.

Els motius que nosaltres enteníem que podien comportar la reprovació, alguns ja en el moment de la interpellació o altres *a posteriori* fins al dia d'avui, són des de negar que estiguessin estudiant el transvasament del Segre al Llobregat pel túnel de serveis del túnel del Cadí, negar que fos un transvasament, admetre que d'alguna manera van acceptar la petició del Partit Socialista Obrer Espanyol d'ajornar el debat sobre aquest transvasament per a després de les eleccions generals i per tant actuar també de forma partidista i electoralista; però també la manca de sensibilitat que han mostrat un cop han hagut d'acceptar tot el que ja han hagut d'acceptar, la manca de sensibilitat mostrada envers el territori i envers la gent que podria resultar afectada per aquest transvasament; plantejar un projecte que nosaltres creiem que és inviable i que a més a més vostès reconeixen que no els agrada –aquest creiem que és o podria ser un altre motiu de reprovació–, fins no aportar, al nostre entendre, les solucions necessàries que entenem que els ciutadans estan esperant avui que el Govern els aportí, més enllà de buscar responsabilitats entre tothom menys en qui realment té el Govern i qui realment té la possibilitat d'adoptar les solucions.

Per tant, crec, creiem, que motius per a la reprovació n'hi havien i n'hi havien més que suficients. Hi insisteixo, nosaltres vam optar per no presentar esmena a la proposta; és una proposta que demana que s'informi al Parlament, que són qüestions molt evidents, però que a la vista de les circumstàncies, doncs, fa falta recordar. I és una proposta que demana que sigui el Parlament el que es pronunciï en el cas de plantejar qualsevol mena de transvasament a dintre de Catalunya.

Per tant, nosaltres donarem suport en aquesta proposta, però lamentem profundament que s'hagin posat de manifest aquestes posicions allunyades, com deia una diputada, però no posicions allunyades pel tema de l'aigua, que segurament també hi són, sinó posicions allunyades simplement a l'hora d'exigir transparència al Govern.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Robles del Grup Mixt té la paraula.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Mi grupo parlamentario de Ciudadanos queremos que se deje aparcada de momento la rentabilidad política de un hecho que para nosotros es gravísimo, pero es un fenómeno natural adverso que está condicionando nuestros bienes y nuestras vidas y por lo tanto lo que importa ahora no es las contradicciones del Partido Socialista, que las tiene, sino solucionar un problema que nos compete a todos.

Por lo tanto, señor *conseller*, tendrá nuestro apoyo para solucionar como sea, dentro de la legalidad vigente, evidentemente, y respetando las leyes que desde el Estado nos imponen, todas las cuestiones que se van a tomar en el... ¿Por qué digo esto? Porque habría para estar enfadados por no haber previsto una situación como esta.

Pero, ¿por qué digo esto? Porque en situaciones límites una sociedad no se puede plantear pelearse entre sí. En situaciones límites lo que hay que hacer primero es solucionar el problema y después ya pasaremos cuentas. Se las pasaremos, no se preocupe, pero de momento nosotros no vamos a ser..., no vamos a hacer astillas del árbol caído.

Nosotros en intervenciones anteriores habíamos propuesto situaciones eclécticas y sincréticas; eclécticas, por aquello de «todas a priori no tienen por qué ser malas», y las sincréticas, porque se elijen las soluciones mejores. Y porque no hay soluciones absolutas en el tema del agua, sino soluciones más o menos interesantes en función de variables que van desde cuestiones ecológicas a intereses económicos.

Pero cuando metemos la nación o los derechos del territorio por medio nos topamos con problemas artificiales y enfrentamientos peligrosos. Lo estamos viendo ahora mismo con nuestros problemas de agua en Cataluña. Ahí está el enfrentamiento entre la Cataluña interior y rural contra la Cataluña metropolitana y turística; el mismo enfrentamiento que se ha dado a propósito del Plan hidrológico nacional: comunidades enfrentadas por la propiedad del agua.

Debería haber un plan hidrológico nacional que comunicara cuencas y distribuyera agua, que implantara desaladoras y explotara acuíferos, que saneara la red de distribución, que recuperara aguas residuales y previera nuevos métodos de aprovisionamiento, distribución y generación de aguas. Y sobre todo que los intereses de todos fueran respetados, pero que ninguno pudiera vetar el agua a nadie porque el agua no es de nadie, porque el agua es del Estado; es decir, es de todos. (*Remor de veus*.) El agua es del Estado; es decir, es de todos. Primero de derecho constitucional.

Y por favor (*persisteix la remor de veus*), por favor..., por favor, no se puede, no se podría, no se debería seguir criminalizando la sed del levante español. No se puede decir..., como ha dicho el señor Montilla, con toda razón..., decía que hay que sacar agua ahora de cualquier sitio..., no se puede decir que nosotros, ahora que tene-

mos necesidad y necesitamos beber –bueno, y ducharnos y esas cosas, ¿no?; no hay que dramatizar tanto–..., sí que justificaría una medida excepcional como el trasvase del Segre, y sin embargo decir de valencianos, murcianos o almerienses que solo es para regar campos de golf o hacer urbanizaciones turísticas baratas. Miren, eso no se puede decir, eso es pura demagogia, que es una forma de justificar la improcedencia de lo que se hace ahora.

Por lo tanto, desde nuestro punto de vista como grupo parlamentario nos parece que, ante una medida excepcional como la que viene, deberíamos ponernos todos de acuerdo en las medidas que tenemos que tomar.

Por eso, nuestro grupo va a apoyar las enmiendas de Convergència i Unió en el sentido que se traiga aquí al Parlamento, se vote aquí en el Parlamento cualquier medida, como muy bien el señor Mas ha dicho esta mañana.

Señor *conseller*, yo supongo que las cuestiones puramente naturales, como son estas, no se pueden prever y ha tenido mala suerte. A lo mejor ahora empieza a llover y se soluciona mañana y todas nuestras cuitas quedan en ridículo y en retórica.

Pero las cosas hay que preverlas, y estas cosas se pueden prever. Yo creo que sería bueno que, de la misma manera que nuestro grupo parlamentario reconoce que ahora no nos tenemos que pelear, sino apoyar las medidas, usted debería reconocer que coger agua de un río y ponerla en otro es un trasvase. Punto. No pasa nada. Reconózcalo, y no hablemos más de ello.

Por tanto, no se puede, a partir de esas evidencias, no se puede, yo creo, engañar a la gente diciendo que simplemente es provisional. Y más le digo, ¿por qué nos vamos a gastar 20 millones de euros en colocar una tubería si después nos promete que la quitan y nos vamos a gastar otro tanto? Bueno, déjenla puesta, pero puesta bien, porque dentro de otros años...

El president

Senyor Robles...

El Sr. Robles Almeida

...a lo mejor podemos volver a necesitarla puntualmente. Y ¿por qué no coger –que esto Convergencia ya en otros años lo había hecho– y unir en una *xarxa*, en una red, todas las cuencas y cuando sea necesario, en un momento de crisis, poderlas poner en marcha?

El president

Senyor Robles...

El Sr. Robles Almeida

No se trata de poner y quitar, de gastar y gastar, sino poner y conservar...

El president

Senyor Robles, ha acabat el temps...

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente.

El president

Pot pronunciar-se sobre les esmenes l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Fixin-se, senyores i senyors diputats, particularment aquells que donen suport al Govern, demanem una cosa tan senzilla com això: no endegar cap actuació que comporti un transvasament, d'aquests desmuntables o no desmuntables, o el que sigui, sense coneixement i el pronunciament favorable del Parlament de Catalunya. Només demanem això. Aquest és el punt de desencontre. Només demanem això.

I jo voldria mirar als ulls de la gent d'Esquerra Republicana per demanar-los... Aquest dematí el vicepresident del Govern ha dit que calia fer una llei per als transvasaments. Nosaltres ens conformem amb un pronunciament del Parlament de Catalunya. Ens conformem amb un pronunciament del Parlament de Catalunya. No ens cal una llei per haver d'emparar un transvasament.

Els senyors d'Iniciativa per Catalunya els respectem i els entenem, doncs..., que hi han qüestions de disciplina de vot. Per tant, absolutament res a dir. (*Remor de veus.*)

I els senyors del Partit dels Socialistes de Catalunya, home, sí que els diem una cosa: si tan en contra estan del transvasament del Segre, per què no planten els vint-i-cinc diputats del Partit Socialista de Catalunya al Parlament espanyol al davant de la senyora De la Vega, i s'ha acabat el tema? Per què no fan això? (*Remor de veus.*) Per què no ens permeten, senyors del Partit Socialista, senyors d'Esquerra, senyors d'Iniciativa per Catalunya, votar aquí, votar al Parlament de Catalunya, en un exercici de sobirania, allò que, si s'acaba fent, serà perquè s'haurà votat allà, perquè no es pot fer d'altra manera? Si això s'acaba fent perquè ho demana el Govern de la Generalitat de Catalunya, serà perquè s'haurà votat i aprovat al Parlament espanyol, amb els vint-i-cinc vots del Partit Socialista de Catalunya, dels diputats d'allà, que suposadament –això sí–, en aquella campanya electoral en què no es podia parlar de transvasaments, deien que els plantarien a davant del Govern espanyol i defensarien el Govern de la Generalitat.

L'oportunitat és magnífica per fer-ho. Ja veuran..., veïns, si no, quines paradoxes, aquest país –i ho lamentem molt– sap perfectament el que li demanaran en una pregunta el 2014, però encara no sap quina aigua beurà demà passat. I això és per responsabilitat del Govern. I jo em pregunto si són coses del patriotisme social o els efectes, ben estranys, d'allò que en deien «la pluja fina». Se'n recorden, senyores i senyors diputats?

Gràcies, senyor president.

(*Algunes aplaudiments i veus de «Molt bé!» El Sr. Robles Almeida demana per parlar.*)

El president

Senyor Robles.

El Sr. Robles Almeida

Para fijar posición, queríamos..., el punto 3 de la moción de Convergència, queríamos que se votara por separado respecto a los otros.

El president

Per tant... Per tant, votarem en primer lloc el punt tercer, el punt tercer d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 60 vots a favor, 68 vots en contra i 3 abstencions.

Votem seguidament la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció ha estat rebutjada per 65 vots a favor i 67 vots en contra.

(*Remor de veus.*)

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desplegament a Catalunya de la Llei de l'Estat 39/2006, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència (tram. 302-00089/08)

El setzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre el desplegament a Catalunya de la Llei de l'Estat 39/2006, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López.

(*Persisteix la remor de veus.*)

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, els que quedin per aquí (*veus de fons*)..., el personal que quedi, sí. Això de fer la darrera moció és el que té.

Parlem d'una moció llarga, de vint punts, que és subsegüent a una interpel·lació apassionant sobre el desplegament de la Llei de dependència a Catalunya, una llei en què a Catalunya, i com ja vam demostrar en la interpel·lació, estem a la cua de tot l'Estat, a la cua del desplegament d'Espanya... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats, potser... S'hauria de produir el suficient silenci, en tots els àmbits de la sala, perquè el senyor diputat pugui expressar-se tranquil·lament. Gràcies.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. I dèiem que estàvem a la cua; ja vam veure el percentatge de persones que ja havia cobrat, que no només havia tingut el PIA sinó que havia cobrat –el 2 per cent i escaig–, i ens ho presentaven quasi com una victòria en aquella interpel·lació.

I després també deien quins eren els principals problemes que teníem a casa nostra: bàsicament, que no s'han fet els deures, el Govern no va fer els deures, i teníem un problema de coordinació i un problema de planificació. Planificació tant pel que fa a l'àmbit dels professionals a casa nostra com la planificació que té a veure amb els recursos que hem de tenir, sobretot aquells recursos de residències i centres de dia, i recursos també de professionals que hem de tenir per aplicar i poder aplicar la Llei de dependència.

Estem parlant que les persones que havien de tenir un límit de tres mesos per fer la valoració i després tres mesos més per procedir al pla individualitzat d'atenció..., doncs, això no s'està complint. Estem dient que no hi han residències suficients per portar-hi la gent i, per tant, no s'estan donant com a recurs, les residències, quan s'està elaborant un PIA. Estem dient que tampoc està planificat i tampoc s'estan donant els cuidadors professionals; era una de les coses que es diu.

El que no pot ser..., i lamento que no hi sigui la senyora consellera –segurament té feina–, però el que no pot ser és que veiem en una portada d'un diari dels més llegits de casa nostra que el Govern «deniega ayuda profesional a niños dependientes», perquè simplement li deneguen aquesta ajuda professional perquè no està regulada. El que no pot ser és, tampoc, que no oferim la residència i que, per tant, hàgim de conformar la gent que agafi només l'ajuda no professional, que, per cert, és l'ajuda més barata, és a dir que aquesta llei està sent bastant barata, en el seu desplegament, per al Govern. I no només això, sinó que molta gent de casa nostra hi està perdent diners, perquè amb el «Viure en família», com també s'ha dit altres ocasions, hi guanyaven molt més i tenien més ajudes i tenien més recursos.

També hem de parlar dels equipaments. Els plans d'equipaments..., ja havíem parlat del pla Simó, ja havíem parlat de l'any 2005 –i sempre un record a l'exconsellera–, ja havíem parlat d'un pla que no s'ha complert i ara ens presenten un nou pla, o en teoria ens han de fer un nou pla estratègic de serveis socials 2008-2011, que el territori ens ha dit i ens ha recordat que s'ha de fer conjuntament amb el territori.

També demanem la cartera de serveis, que acceptarem –i després ens hi pronunciarem– una esmena de Convergència i Unió en aquest sentit.

També l'avantprojecte: demanem un avantprojecte de l'Agència Catalana d'Atenció a la Dependència, una agència que ja ens han promès en cinc ocasions, amb data; cinc vegades el Govern ens ha promès que tindríem aquesta agència catalana que encara no hi és. I el més preocupant de tot és que aquesta agència ha de tenir un caràcter sociosanitari. No és un problema només del Departament d'Acció Social ni és un problema del Departament de Salut, és un problema dels dos depar-

taments. Per això ho vèiem amb una certa perplexitat quan la senyora consellera de Salut ens deia que no es podia complir la Llei de dependència o la Llei d'atenció com es volia complir, simplement perquè no hi havia una coordinació entre els serveis socials i els serveis sanitaris. I ens deia que ella tenia a l'hospital gent que hauria d'estar en residències. Quina crítica, quina crítica més forta que li feien des del mateix tripartit! No sé si és una qüestió que no hi ha enteniment entre les dues conselleries, però el que no pot ser i el que és una burla per als ciutadans d'aquest país és que no hi hagi aquest enteniment i, per tant, els recursos sociosanitaris no es puguin dur a terme.

I només un exemple: els metges es reuneixen per dir que ells no tenen ni idea de com s'ha de desplegar la Llei de dependència. O les infermeres ens diuen que cada cop perdem més ràtio d'infermeria. No és un tema només d'Acció Social, és un tema de tot el Govern i del lideratge que ha de tenir.

O una coordinació també amb els municipis. El que no pot ser és que el Consell Comarcal del Bages, amb diferents alcaldes, de tots els colors –d'Esquerra, de Convergència, socialistes–, ens digui que el Govern està perdent expedients, ens digui que el Govern no està ajudant els ajuntaments a implementar la Llei de dependència.

Per tant, nosaltres presentem tota una sèrie de propostes, fins a vint propostes, perquè es facin els plans individualitzats en els terminis en què s'han de fer, que es compleixin, que no succeeixi com avui, que les famílies tinguin el dret a escollir, real, de la diferent cartera de serveis que han de tenir, i que no se'ls ofereixi només una ajuda, i que, per descomptat, la Llei de dependència es pugui desplegar al més ràpidament possible, amb la major coordinació possible i amb la major planificació possible a casa nostra.

Gràcies, senyor president, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula, per a la seva defensa, l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió hem presentat un conjunt d'esmenes a aquesta moció, amb la qual hi ha molts punts d'acord, perquè, certament, tothom qui viu en aquest país sap que aquesta Llei de promoció de l'autonomia personal és una llei que s'està aplicant de forma nefasta i, per tant, és una llei que no respecta l'autogovern de Catalunya, és una llei que queda insuficient per donar serveis i cobrir els costos d'aquests serveis per a les necessitats dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya i, a més a més, com s'ha dit, doncs, amb manca de residències, perquè durant quatre anys no s'han complert els compromisos, perquè hi ha una desatenció per part del Govern; només cal llegir les cartes al director que diumenge passat sortien en alguns diaris, perquè surten a tots els diaris car-

tes on es diu que el mateix Govern de la Generalitat, el Departament d'Acció Social i Ciutadania, no està atenent les queixes de les persones, de les famílies.

I, a més a més, els qui defensen la llei la defensen tan bé que l'incompleixen. Tenim un govern que incompleix una llei que diu que és bona, que incompleix els terminis, que incompleix el fet de donar els serveis. Moltes persones que estan demanant, per exemple, l'assistent personal, se'ls està negant, i el que se nega a Catalunya s'està donant a altres comunitats de l'Estat espanyol. En un tema en què havíem estat referència la nació catalana, que eren els serveis socials, ens trobem que avui som la riota de l'Estat espanyol. Per tant, aquest és el Govern tripartit, aquest és el Govern dels drets socials, que els nega a la gent. Una llei que es diu de drets i que, en canvi, els nega.

Per això nosaltres hem proposat unes esmenes. Concretament, en l'apartat a, en el punt 2, que s'aprovi immediatament el decret de cartera de serveis socials, perquè nosaltres el que volem, com que defensem la sobirania de Catalunya, és que es defensi la Llei de serveis socials aprovada en aquest Parlament i que aquesta cartera de serveis, que ja hauria d'estar aprovada des del desembre del 2007, es posi en marxa immediatament. Per tant, nosaltres concretament més que el que diu la moció presentada pel Grup del Partit Popular.

Per una altra banda, fem l'addició o proposem l'addició d'un punt, en el sentit que es desenvolupi el propi model català de promoció de l'autonomia personal, tal com vàrem pactar en la Llei de serveis socials, que ara el Govern tripartit, el Departament d'Acció Social i Ciutadania, no respecta el que diu la Llei de serveis socials, i és que es tiri endavant el propi model català que ja s'havia desenvolupat darrerament. I coses que s'havien fet..., ara som tan «sobiranistes» que resulta que se'ls treu aquells serveis que ja es donaven, de promoció, d'ajuda, de promoció de l'autonomia personal, com el programa «Viure en família». I la gent rep una carta i li diuen: «Vostè cobrarà tant», i després veuen que els ho treuen sense que la carta els ho digui. Aquest és el grau d'informació que té aquest Govern de la transparència, que és tan transparent que la gent no el nota.

I després també hi ha a l'apartat a un punt 3 que nosaltres també demanem, amb la creació de l'Agència Catalana d'Atenció a la Dependència i de Promoció de l'Autonomia Personal, que, com deia el senyor López, des de l'any 2004 ens diuen que es posarà en marxa però, per desavinences –diguem-ho ben clar– entre el Departament de Salut –Partit Socialista– i el Departament d'Acció Social –Esquerra Republicana–, no es posa en marxa. I els ciutadans no en tenen cap culpa, de les desavinences entre els membres del Govern, perquè hi ha d'haver una coordinació sociosanitària. I per tant nosaltres demanem, no que es presenti l'avantprojecte, sinó que es presenti el projecte de llei en un termini màxim de tres mesos.

Pel que fa al punt 9 de l'apartat a, nosaltres en demanem la supressió, perquè es demana en aquest punt la dimissió, el cessament del director del Prodep i a nosaltres ens sembla que en aquest moment el que cal és buscar solucions, i que difícilment passa perquè cessi el director del Prodep. En tot cas, si hi ha d'haver cessaments o

dimissions hauria de ser més amunt, no pas en el director del Prodep, perquè el drama és prou gran, doncs, en tot cas, per exigir altres dimissions. Però en aquest moment el que cal sobretot és posar solució als problemes.

I finalment, en l'apartat b, fem una esmena del punt 12, on demanem que es garanteixi el caràcter retroactiu des de la data de sol·licitud, perquè no a tothom se li està respectant aquest caràcter retroactiu.

Nosaltres demanem i proposem totes aquestes esmenes amb el benentès que el que desitgem és que aquestes famílies, les persones amb dependència..., que avui se senten enganyades pel Govern de Catalunya perquè van ser còmplices de promoure una llei i, a més a més, una campanya publicitària que era absolutament obscena.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per fixar posició, la il·lustre senyora Consol Prados.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, de fet el que proposa en la seva moció és el que està fent i el que farà el Govern en el desplegament de la Llei de promoció de la vida autònoma i d'atenció a la dependència. És així i li argumentaré aquest posicionament amb algunes dades. A 1 d'abril concretament, a data d'ahir, les valoracions realitzades són a prop de les 46.000; comptant que més del 78 per cent d'aquestes valoracions són de grau 3, sis mil i escaig són de grau 2. Per tant, estem ja en el 86 per cent de les persones valorades i s'han realitzat i es tenen ja més de cinc mil PIA. PIA nous, que cal especificar-ho, o sigui, PIA sense tenir en compte les persones que ja estant ateses en residències. Perquè hi han altres comunitats autònomes que fan aquesta trampa, d'alguna manera, de comptabilitzar en els PIA les persones que ja estaven ateses en les residències.

El Govern pretén continuar amb la feina; es volen esmerçar esforços, augmentar l'agilitat perquè tot just –tot just– s'ha començat a desplegar una llei que dibuixa un nou sistema d'atenció. Ho he dit en altres ocasions i també li ho diré avui, aquest vespre: com tot sistema, qual-sevol sistema que és nou, que cal consolidar, necessita temps, necessita rodatge. Estem parlant de nous instruments. A més a més, qui ens havia de dir que podríem disposar..., podríem tirar endavant un sistema com el que s'està tirant endavant? És per això que la llei ja preveu un temps de valoració en el qual es pugui valorar, corregir, indicar nous objectius. I, per tant, insisteixo molt que estem parlant d'un nou sistema, amb nous instruments, que està en rodatge, que està començant, que s'està desplegant i que l'objectiu és fer-ho atenent totes les persones que així ho necessitin.

El Govern vol posar-se al dia, estarà al dia en aquest primer semestre del 2008. Vull incidir que no té res, absolutament res a veure amb el tipus d'atenció que s'estava fent anteriorment en les situacions de dependència.

Parlaré també d'alguns altres elements que conté aquesta moció. Per exemple, es parla, es fa referència al cuidador o la cuidadora no professional. Quasi que cuidadora, no?, perquè en el Llibre blanc de la dependència ja es deia que les persones que són cuidades per un familiar..., més del 83 per cent són dones. És una figura nova –una figura nova–, si més no reconeguda per llei, no tant en la tasca que realitza, perquè la realitzen des de fa temps, però sí que com a figura incorporada en la mateixa llei. En aquests moments s'està treballant per unificar criteris d'acreditació i de formació, que són dos aspectes que per nosaltres són importantíssims i crucials, no? Formació en la cura i en l'atenció a les persones i en la cura pròpia de la persona que és cuidadora; fins i tot, amb l'objectiu de crear xarxa i de crear espais d'ajuda mútua, que això evidentment s'ha de fer a nivell local, a nivell de proximitat on són les persones que són cuidadores i les seves persones ateses.

Pel que fa referència a la figura de l'assistent personal, la mateixa Llei de serveis socials també recull aquesta figura i es preveu el seu desplegament reglamentari. És una altra figura que és nova, que cal iniciar, que cal anar desenvolupant-ne el perfil, el seu abast, i com es regula com a prestació que és. I és per això que en aquests moments està en un procés d'experimentació i, sobre aquesta experimentació, poder fixar els criteris.

Des del Grup Socialistes valorem –ho hem dit en altres ocasions també– que, en l'elaboració de les lleis, aquestes figures que són noves, que són innovadores –que ho són–..., i que precisament són les que poden incidir més en l'autonomia i en la llibertat de les persones. Creiem que en el desenvolupament d'aquesta figura s'han de contemplar tant els principis de la Llei de serveis socials com les necessitats de les persones beneficiàries que pot atendre.

Insisteix molt, senyor diputat, en el pagament de les prestacions econòmiques corresponents als PIA amb efecte retroactiu. Jo crec que ja s'ha dit per activa i per passiva. S'ha anunciat públicament, en seu parlamentària, i hi torno a insistir: el pagament de les prestacions econòmiques del PIA tenen un efecte retroactiu a la data de sol·licitud; la mateixa consellera en diferents ocasions així ho ha expressat.

És cert, pel que fa referència al món local, que hi ha una preocupació als ajuntaments entre els ajuntaments i entre els treballadors, preocupacions que cal atendre sense oblidar que, a més a més, és una llei que s'ha de desplegar des de la màxima cooperació i coresponsabilitat per part de totes les administracions. El Govern tampoc s'ha quedat quiet en aquest sentit. Podem parlar, doncs, dels vint-i-tres equips de referència en el territori, dels 161 treballadors també, que reforcen els serveis bàsics municipals, etcètera.

I, pel que fa a la cartera de serveis, la consellera ja va presentar una primera aproximació en el Consell General de Serveis Socials i la tindrem properament...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Prados Martínez

...i així com el pla territorial del 2008 al 2011 –acabo, senyor president.

I, responent al diputat de Convergència i Unió, jo crec que avui torna a justificar la seva no-implicació i el vot negatiu de Convergència i Unió en aquesta llei. I si parla de referències, jo crec que la referència la van perdre en els vuit, deu darrers anys del Govern de Convergència i Unió, que no es va fer la planificació ni la previsió, i ara és quan el Govern ho està fent.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'il·lustre senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari del Partit Popular ens proposa una moció subsegüent a la interpellació que van presentar en el darrer Ple, que, si li ho haig d'explicar amb la màxima franquesa, en primer lloc sentia una certa expectació per conèixer el seu contingut, però que, una vegada la vaig conèixer, tant per la seva dimensió com pel seu contingut vaig arribar a la sana conclusió que estava pensada expressament perquè no fos votada afirmativament. I això li ho dic no només perquè vostè en aquest document emfasitza una sèrie de tòpics que estan intentant traslladar, tant vostè com algun altre grup que segons sembla, doncs, s'han convertit en aliats, tot i que no van donar suport a la llei en el seu moment a Madrid, quant a aquesta llei, sinó que, a més a més –estic parlant que no hi van donar suport Convergència, no vostès; vostès ja sé que hi van donar suport–, en tot cas, ho repeteixo, estan fent referència a una sèrie de tòpics sobre el desplegament de la llei que, al meu entendre, no s'ajusten a la realitat.

En tot cas, vostè ha fet, a més a més, una moció tan llarga que fins i tot no li ha donat temps, a vostè, d'explicar-la i, per tant, difícilment nosaltres en cinc minuts tindrem temps, en tot cas, de replicar-la. Sí que voldria fer-ne una certa lectura transversal per explicar, ho repeteixo, alguns elements que jo crec que val la pena aclarir.

En primer lloc, a nivell dels terminis, vostè fa referència al retard en els terminis –ho ha comentat anteriorment una diputada, que el compromís del Govern i els plantejaments que hi ha en aquests moments a damunt de la taula és que, en tot cas, abans de l'estiu ens puguem posar al dia. Però jo crec que, en aquest sentit, s'han de remarcar dues coses. En primer lloc, estem parlant d'un procés extremadament complex i vostè segurament que és conscient d'aquesta complexitat, però que, a més a més, hem de dir també –i em sembla que vostè ho recull, d'una forma ociosa segurament, en el contingut de la moció, perquè ja queda clarament explicitat no només en el contingut de la mateixa llei, sinó que la mateixa consellera ho ha dit moltíssimes vegades– que aquesta llei té efectes retroactius i, per tant, que una vegada els ciutadans entren la sol·licitud és a partir d'aquesta data que es comptabilitza.

En tot cas, hem de tenir en compte que és un procés que no és senzill. I la veritat és que l'exemple del País Valencià, que segurament a vostè li deu resultar bastant proper, dona testimoni de fins a quin punt és complicat aquest procés. I un procés en el qual, ho repeteixo, jo crec que el departament està impulsant amb la màxima celeritat possible tot un seguit de mesures per posar-se al dia amb la màxima rapidesa. Unes mesures que ens han de permetre, com es comentava anteriorment, arribar abans de final de juny a posar-nos al dia. En tot cas, la primera qüestió és aquesta.

La segona qüestió que vostè intenta emfasitzar és el tema de les prestacions econòmiques, també, de la ridícula –i això també és un argument que apareix en el mateix argumentari d'un altre grup d'aquesta cambra: la ridícula. En tot cas, remarcar també que el departament està estudiant establir una quantia mínima en concepte de prestació econòmica per a beneficiaris d'aquesta llei. Per tal de resoldre aquestes situacions, el mateix departament ha significat que en algun cas eren, en tot cas, doncs, resolubles i que s'havien de millorar.

També està intentant remarcar un altre aspecte, que és el dret d'elecció a la família, un aspecte que no deixa de ser paradoxal, sobretot si tenim en compte..., d'un grup que, en tot cas, moltes vegades se la dona de donar defensa de la família i del concepte familiarista. És evident que el cuidador no professional és el que ha estat escollit en la major part dels casos, però també hem d'afirmar una altra cosa, i és que una bona part de la gent està assistida en aquests moments a través de residències i que el que ha volgut fer el departament ha estat primar aquella gent que està en una situació més feble i que, per tant, és lògic, en conseqüència, que aquesta figura, que a més a més és la figura que s'adapta més a la realitat, perquè la realitat d'aquest país és que moltes dones –sobretot dones– estaven cuidant dels seus familiars dependents..., és normal que aquesta realitat acabi donant com a conclusió un percentatge tan elevat del 79,52 per cent dels casos de cuidador no professional.

En tot cas, el departament està intentant donar la màxima formació i cobertura a aquesta figura. Però, ho repeteixo, és normal en les condicions actuals que sigui aquest resultat.

En tot cas, també voldria fer un esment, en aquest darrer minut que ens queda, al tema de la Llei de serveis socials. En el tema de la Llei de serveis socials, que apareix en la seva moció, jo crec que hem de formar amb la màxima rotunditat que el desplegament que s'està fent, sobretot si ho comparem amb altres desplegaments de la seva antecessora, és un desplegament correcte. El departament ja ha presentat un avantprojecte de la llei de la futura cartera de serveis socials per al període 2008-2009, l'ha presentat en el Consell General dels Serveis Socials, properament es presentarà també al conjunt de la ciutadania i em sembla que serà un instrument idoni, no només per universalitzar, sinó per fer conèixer, per donar a conèixer al conjunt de la ciutadania quin és el marc de serveis.

Però voldria acabar aquesta intervenció fent referència a un aspecte que em sembla essencial i que a més a més apareix curiosament en la seva intervenció. Vostè comenta el tema del finançament i diu –paraules textuais

seves—, que «cal tenir en compte la realitat social de Catalunya, així com el diferencial del cost de la vida del nostre país». Doncs benvingut al club! És que aquest és el problema de fons —aquest és el problema de fons—, no només a nivell de finançament de la llei, sinó de finançament del propi país...

El president

Senyor Bosch...

El Sr. Bosch Cuenca

...i espero que quan es tracti a nivell del parlament espanyol de millorar aquest finançament, no només de la llei, sinó també del propi país, el seu grup hi serà.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, certament, no?, m'ha fet gràcia abans, quan ha interpellat al conseller d'Educació i li ha observat el conseller al diputat López: «Vostè fa una bateria de preguntes, moltes i molt ràpidament.» I amb aquesta Moció també vaig tenir aquesta sensació. Vint punts, dividits en tres apartats..., bé, que van des de demandes d'investigació fins a sollicituds de cessament. Es fa molt difícil trobar acords i trobar, doncs, això, esmenes que poguessin ser conjuntes. De fet, aquí els diputats i diputades de la majoria que m'han precedit han anat fent, doncs, una mica les dades més últimes d'aplicació de la llei.

Però també el que trobo a faltar és aquest reconeixement d'aquest esforç que està fent, amb la complexitat, doncs, que suposa un canvi d'aquestes característiques en el món dels serveis socials a posar en marxa una llei d'autonomia personal, que fins ara no existia. I tot això és molt difícil de fer sense dificultats. Potser no s'ha fet amb la rapidesa necessària, però s'hi està posant remei i esperem això, que a partir del juny les coses vagin estant més resoltes. Però sí que hem de reconèixer que estem davant d'un canvi de cultura organitzativa —i ho vaig dir en una altra moció que va presentar Convergència i Unió en relació amb això— de les administracions implicades —i això també vull fer-ho sentir— amb relació a serveis socio-sanitaris. És a dir, és un canvi de cultura gran i és una qüestió, doncs, m'imagino que complexa i crec que complexa. I creiem que els departaments estan intentant resoldre-ho bé.

Com li deia, qüestions positives també n'hi han per no fer una moció tan defenestradora, no? I l'exemple que com ho estan fent altres autonomies, diria que, com a positiu, aquí s'està fent amb rigor i amb transparència. Reconec, però, que un millor finançament, doncs, també ajudaria a poder-ho fer bé, i crec que en això hi estem treballant.

De fet, vostè ha dividit la moció per punts i en el punt a hi havia els aspectes que tocaven a Administració de la Generalitat i d'ens locals. I jo crec que aquí ja s'ha anat explicant, però jo puc aportar més dades. Noves aplicacions informàtiques per millorar el traspàs d'informació; Pla de suport especial de 3 milions d'euros per a equips bàsics en serveis socials; 5 milions d'euros perquè les administracions locals puguin contractar 161 treballadors socials; amb diners, molts diners per al SAD, per al Servei d'Atenció Domiciliària; s'ha comentat ja i jo no m'hi estendré, el tema de la cartera de serveis socials, que esperem que estigui el mes de juny aprovada, i s'està avançant en el contracte programa amb els ens locals. També aquí hi ha hagut la relació, doncs, dels serveis i prestacions econòmiques —ho han explicat anteriorment—, i dir també i afegir que s'està dissenyant el pla integral de qualitat dels serveis socials a Catalunya, els sistemes d'acreditació i avaluació, i el pagament retroactiu, que jo tenia tot un argumentari, però també s'ha explicat que, de fet, és que això s'està fent i s'està pagant.

Vull incidir en un punt important, i que és el punt de l'assistència personal, del qual el diputat també s'ocupa, i que ja en vaig fer esment també en la moció presentada, i que crec que vostè coneix que el nostre grup creu que s'ha d'avançar més i que hem d'aprofitar aquesta llei per arribar a això, a una societat amb més equitat i amb més defensa dels drets humans, per això cal prevenir, remoure i superar la institucionalització. I crec que el departament això ho farà preparant el decret, com està fent, doncs, amb les entitats, amb els col·lectius afectats, perquè només així canviarem el futur de les persones amb diversitats funcionals. I en això esperem, doncs, una bona feina de part del departament.

I també voldria comentar, en relació amb els professionals socio-sanitaris, afegir-hi també que el nostre grup va recolzar la vaga de treballadors i treballadores del sector de la dependència perquè compartim l'esperit que la movia. De fet, jo ho vaig reivindicar, tant en la ponència de la llei com ho he anat dient en totes les ocasions que he tingut de sortir al faristol, que és que, si volem garantir la qualitat del servei, també hem de garantir que les càrregues laborals siguin adequades, posar en valor i la importància que mereix la formació i entendre que sense uns salaris dignes no hi haurà tampoc una atenció digna. Per tant, emplacem el departament a seguir fent el que fa, a donar la formació i potenciar la formació contínua als treballadors i treballadores de la dependència.

Jo no m'estendré més. Evidentment, queda clar que no recolzarem la seva moció.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Ilustres diputados y diputadas, no me entusiasmaré. Después de un año de corte-sía parlamentaria y acción de gobierno, creemos que

ha llegado la hora del despliegue sin disculpas de la publicitada Ley de dependencia.

Por eso daremos apoyo con carácter de urgencia a todas las medidas que propone el señor Rafael López en la moción propuesta.

Y les damos apoyo porque el rosario de incumplimientos comienza a ser preocupante. Advertíamos en nuestras primeras intervenciones sobre este tema que los 780 euros que preveían para el asistente personal solo cubría tres horas al día, cuando hay muchas personas en situación de dependencia que necesitan de ocho a veinticuatro horas de asistencia. Por ello nos parece que la prestación vinculada a la asistencia personal se calcule en función de las necesidades reales de la persona dependiente.

Asimismo, se impone ya, sin más rémora de tiempo, la necesidad de la aprobación de inmediato de la cartera de servicios, según se contempla en la Ley 12/2007, de 11 de octubre, de servicios sociales.

Exigimos la negociación con el Gobierno de España de la financiación necesaria en el convenio bilateral previsto en la ley estatal para conseguir la adecuación entre los costes de la vida y los costes reales de los servicios sociales en Cataluña.

Y es que los incumplimientos o las deficiencias saltan a la vista. Como advertía el señor Rafael López, estamos en «la cua d'Espanya en resolucions: Catalunya està a la cua amb un 2,38 per cent; la mitjana espanyola es troba en un 22,99 per cent; deu vegades menys que la mitjana espanyola».

Consideramos básico y necesario garantizar que la prestación vinculada a las residencias se conceda a todos en condiciones de igualdad, en función de su dependencia y teniendo en cuenta su situación económica, con total independencia de la situación que tiene en el momento de la resolución. No debe importar si la persona beneficiaria ocupa una plaza de residencia privada, colaboradora o concertada, o una plaza de residencia privada.

Es hora que dejen ya la promoción y comiencen con la gestión, con la gestión eficaz, no con la pésima, llena de olvidos, que han mal desplegado hasta ahora. Se les olvidó que esto costaba dinero y posiblemente supondría un nuevo esfuerzo tributario no siempre fácil de vender. Se les olvidó que se necesitaría esfuerzo y ampliación de la plantilla de profesionales; no previeron la necesidad de formación del personal. Por más que se les recuerde, y aquí ya lo he recordado dos veces, siempre se les olvida que en la evaluación de las discapacidades se tienen que tener en cuenta las personas que padecen diversidad sensorial o psíquica. Les recuerdo que en Andalucía ya se ha reconocido a un niño malagueño de ocho años la asistencia personal –acaba de salir esa resolución. No a la diferencia de desarrollo y prestaciones según los territorios.

Es paradójico que, después de haber iniciado el trámite de demanda de las ayudas y estar ya reconocido el grado de dependencia del afectado, los ayuntamientos no realicen un plan de atención individualizado, y por ello tampoco se otorgan las ayudas correspondientes. Los ayuntamientos se justifican diciendo que no les llega

la resolución de la Generalitat, y los solicitantes están obligados a realizar una reclamación previa y una demanda posterior en el juzgado social para hacer efectivo su derecho a ser atendidos. También un olvido. Y así podríamos seguir hasta el infinito.

Y ahora, claro, se les impone tener que excusarse: «S' anirà desplegant, s' anirà desplegant», nos repite la señora *consellera*. Lo importante parece ser que es ganar tiempo, parece que todo vale. Parecería que no le importase gran cosa, señora *consellera*, si estuviera aquí, que se esté perpetuando un sistema asistencialista y que lleguemos tarde con la ayuda. Es hora de la eficacia y el cumplimiento, sin disculpas. La consecuencia de toda esa tardanza en el despliegue de estas leyes nos lleva a seguir engordando un sistema de servicios sociales privatizado en un 80 por ciento de toda la red disponible, y en un sistema de servicios concertado para comprar voluntades, o posiblemente para ello, dentro del movimiento asociativo. Mientras tanto, ustedes se gastan el dinero en solicitar informes, mucho dinero.

Nos podríamos contentar con aquello de que lo que antes era voluntad ahora al menos es un derecho. Pero no queremos contentarnos con leyes que acaban siendo floreros, como en este caso. No más leyes floreros, no más leyes como árboles de Navidad, señora *consellera*, por favor, y cumplan con lo que hemos pactado o hemos votado en este Parlamento.

Gracias, señor presidente.

El president

Pot pronunciar-se sobre les esmenes l' il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Home!, senyor Bosch, que digui que hem presentat una moció per no ser votada! O sigui, que vostè el que ens està dient a tots plegats, a tota la cambra, és que vostès no poden votar que es redacti el pla estratègic de serveis socials 2008-2011; no ho poden votar. No, no és conjunt; pot votar els punts que vulgui. No sé si se n' ha assabentat. Agafi el Reglament del..., eh? Pot agafar el que vulgui. No poden votar que es creï la cartera de serveis; no poden votar l' avantprojecte de l' agència catalana d' atenció a la dependència; no poden votar que s' obri una investigació perquè els alcaldes del Bages, de tots els colors, han denunciat que es perden expedients. En una negligència administrativa com és que es perden expedients, vostès no poden votar que s' obri una investigació! No sé si ho ha fet, d' ofici, el departament, no sé si ho ha fet, però jo crec que el Parlament s' ha de pronunciar en aquest sentit.

I, home, jo crec que vostès, i sobretot des del Grup Socialistes, ens han dit la resposta. Ens diuen: «No, tot això s' està fent, però, clar, és que portem molt poc», no? Era l' excusa del primer tripartit, que només portava tres anys, i amb tres anys tothom sap que no es pot fer absolutament res, eh? Gairebé acabem d' arribar, eh?; vostès acaben d' aterrar. Doncs el que han donat els tres anys! O quatre anys.

Escoltin, excuses de mal pagador! Perquè ja portem un any de desplegament de la llei –un any de desplegament de la llei. No és un nou sistema i no està en rotatge. Se'n recorden –i suposo que el senyor Cleries se'n recordarà perfectament– quan vostès ens deien, quasi en el sentit de «“pa” chulo, yo», que vostès podien fer 125.000 valoracions en un any? Si ens ho deien vostès! Si és que el termini l'hem pactat entre tots! Estem parlant d'un termini de tres mesos, i de tres mesos. Vostès estan incomplint una llei, i ho estan pagant tots els ciutadans i totes les ciutadanes de Catalunya.

Però és que jo encara no he trobat cap entitat i no trobaran cap entitat que digui que s'estan fent les coses bé. Ja poden buscar on vulguin –poden buscar on vulguin–; poden parlar amb el Sindicat de Metges, poden parlar amb Comissions Obreres, amb UGT, poden parlar amb col·lectius..., amb Cocarmi, poden parlar amb qui vulguin; ningú li ho dirà, és que ni tan sols la consellera de Salut –és que ni tan sols la consellera de Salut.

Per tant, el que estem demanant és, primer, que es compleixi la llei. Fixi's, això no ho poden votar vostès. Vostès no poden votar que es compleixi la llei, perquè, clar, estan en rotatge. Una cosa tan simple. I, després, que quan es compleixi la llei es pensi sobretot en aquells que més ho necessiten, que és la gent que pateix.

Respecte a les esmenes, nosaltres acceptarem totes les esmenes excepte la número 4. Nosaltres creiem que s'ha de fer un relleu. No demanem que a tot el Prodep es faci un relleu, però sí que la màxima figura, el màxim responsable del Prodep, és a dir, el Programa d'atenció a la dependència de la Generalitat de Catalunya, dimiteixi, perquè creiem que ja s'ha demostrat que no ha fet prou bé la feina. I això ho hem patit.

Per tant, acceptem totes les esmenes, excepte la número 4.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(El Sr. Cleries i González demana per parlar.)

El president

Senyor Cleries, intueixo que hi haurà votació separada... *(Pausa.)* Sí, sí, té la paraula.

El Sr. Cleries i González

Senyor president, era per demanar votació separada de l'apartat a.9, que és on no s'ha acceptat l'esmena. I per tant voldríem aquesta votació separada.

El president

El punt 9 de l'apartat a, eh? *(pausa)*, el que és: «Rellevar en el seu càrrec...»

(Pausa llarga.)

Posem en votació, en primer lloc, el punt número 9 de l'apartat a de la moció presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 16 vots a favor i 116 vots en contra.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 64 vots a favor i 68 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de nou del vespre i dotze minuts.